SORIN CERIN

Moarte, neant, aneant,viata si Bilderberg Group

SORIN CERIN

MOARTE, NEANT, ANEANT, VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1456391423

ISBN-10:
1456391429

Ediție de referință.

Toate operele filozofice care au cunoscut şi înainte lumina tiparului vor fi citate doar în actuala formulă îmbunătățită a ediției de referință tipărită în Statele Unite ale Americii.

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

SORIN CERIN
MOARTE, NEANT, ANEANT, VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP
EDITURA PACO Bucureşti, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CERIN, SORIN Moarte, neant, aneant, viață şi Bilderberg Group/Sorin Cerin. - Bucureşti; PACO, 2007 ISBN 978-973-8314-74-0

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaşte Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaşte Niciodată Adevărul Absolut şi nici Cunoaşterea Absolută, întrucît întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr.

5) Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoaşterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuşii, opuşilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el şi elementul opozabil sînt intercalați un număr mai mare de opuşi, cu atît similitudinile dintre aceştia vor fi mai pronunțate, iar cu cît numărul opuşilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceştia vor fi mai pronunțate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaştere fără substrat în esență, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta că finit, la fel cum Cunoaşterea se raportează la necunoaştere şi viața la Moarte. În accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar şi Întîmplător față de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator şi Unic Întîmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori şi Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mius UNU de Factori Creatori şi Unic Întîmplători.

(Principiile Coaxialismului)

1

"Dacă nu vom mai şti niciodată că am trăit cîndva o viață pe această planetă atunci de ce o trăim şi pentru cine? Dacă după noi rămîne doar praf şi oase în descompunere, de ce le mai producem? Aceste oase au visat cîndva, au iubit, suferit, dorit său urît. Aceste oase s-au răzbunat sau au luptat. Teama de a nu şti că am fost cîndva aici, că după

moarte nu mai este nimic, uitînd pentru totdeauna pînă şi viața trăită cîndva, a născut miturile alimentate de religiile timpurilor despre Lumea de Apoi, ale sufletelor care dau socoteală pentru toate mîrşăviile săvîrşite cîndva, undeva, sub un soare plin de strălucirea şi dogoarea morții.” Ce ar fi dacă am privi adevărul în față şi am realiza că acea mitică viață de apoi care într-un fel ajută omul să moară nu există?

Dacă am şti că moartea ne desparte de fapt de acest vis denumit viață şi că la fel de bine ne putem trezi la o altă realitate care este tot vis raportată la o alta şi alta, la fel cum ne trezim dimineața din somn, conştienți că am trecut printr-un coşmar pe care l-am trăit cît se poate de intens. Cîți oameni realizează în momentul visului că visează? Foarte puțini sau aproape deloc. Majoritatea trăiesc din plin realitatea acelui vis precum trăiesc la fel de plin realitatea celuilalt vis care se numeşte viață.

Odată ce există moarte, oricîte averi am avea ele rămîn aici, în această pseudorealitate a visului. De ce mai este goana după noi şi noi bunuri ale unora care au bani cu care să trăiască mai multe sute de mii de vieți, în timp ce alții nu au ce pune pe masă, fiind robii celor avuți? De ce această goană absurdă care are ca rezultat suferința celor furați şi bucuria celor care fură?

Unicul sens este absurdul chiar dacă acesta încearcă să devină estompat de tot felul de replici al unor voci planetare, cum ar fi puterea şi influența națională, regională sau globală, menținerea unui sistem ce denotă o anumită ordine mondială.

Oare această ordine mondială este benefică pentru miliardele de oameni care viețuiesc pe această planetă sau este doar un indice machiavelic prin care aceste miliarde de suflete pot fi mai lesne întemnițate şi terorizate de către ordinea în sine? Cine este regele atoatestăpînitor în această lume demonică dacă nu banul? El urcă sau coboară destine, împovărează miliarde de oameni cu datorii la bănci, îi

determină să-şi vîndă în fiecare zi puțin cîte puțin din sufletul pur care le-a mai rămas. Este banul demonic sau divin? Cu toate că oricine poate da un răspuns la această întrebare şi bineînțeles să conchidă: banul este demonic, răspunsul nu este absolut deloc atît de simplu pe cît pare, întrucît foarte multe forțe superioare care cochetează cu divinul susțin în mod miraculos banul.

2

Cine sînt aceste forțe ale divinului care susțin banul? În primul rînd să ne gîndim la preoții care săvîrşesc un act de cult în urma unui aconto mai mult sau mai puțin consistent sau la campaniile de ajutorare a unor semeni aflați în nevoie, etc.

Oare toate acestea nu sunt susținute de forțe ale divinului? Preoții nu slujesc divinul primind bani? Chiar dacă banul e ochiul dracului, iar preotul omul lui Dumnezeu care are nevoie de acest ochi al dracului să supraviețuiască nu se poate face o împăcare între Drac şi Dumnezeu pentru supraviețuire? Oare de ce atribuim mereu necesitatea, nevoia, dată de acest vis al vieții noastre Diavolului? De ce tot ceea ce dorim trebuie să fie diavolesc? Avem nevoie de hrană, îmbrăcăminte, atîtea şi atîtea în decursul vieții, lucruri pe care le-ar dori omul undeva în subconştient pierdute, uitate, nedorite şi de aceea devin satanizate? Cu siguranță.

Banul reflectă necesitatea provenită din valorile materiale iar preotul pe aceea a valorilor spirituale? Şi preotul are nevoie de bani şi este perceput de acest Rege, Banul, în funcție de cît de avut este din mai multe puncte de vedere. Un om nu neapărat trebuie să fie bogat avînd bani în bancă sau bijuterii depuse la anumite seifuri ci poate fi bogat deținînd o anumită funcție sau poziție socială care-i dă la rîndul ei o anumită putere decizională ce este imediat

convertită în valorile materiale sau de ordin spiritual pe care le poate influența, influență care este imediat convertită în banii acelor valori. Ce perfid rege are Omenirea! Banul reflectă cantitatea de bunuri ale vieții materiale mai întîi, dar este cu atît mai lugubru cît reflectă şi cantitatea bunurilor spirituale. Într-un cuvînt tot ceea ce putem noi dori, spera, concepe, percepe, suferi, dovedi, prețui, facilita, iubi, urî, într-un cuvînt: gîndi, poate fi evaluat în bani.

3

Pînă şi libertatea noastră, sfințenia şi dimensiunea divină a acestui vis pe care-l numim viață poate fi evaluat în bani. Sufletul fiecăruia evaluează şi este evaluat la rîndul lui în bani. De ce în bani? Aici începe acum mare problemă. Mai înainte de toate cum altcumva poți să faci o anumită evaluare a totului care ne înconjoară atunci cînd doreşti să-l vinzi altcuiva decît în bani, aceste bilete de bancă atît de inofensive la prima vedere dar atît de periculoase în realitate care au ucis atîtea vieți, au despărțit atîtea destine, au adus în pragul nebuniei atîția oameni care nu mai puteau îndura suferința în care se zbăteau? Dar de ce să vinzi intervine o altă întrebare. Oare omul nu ar putea subzista pe această planetă decît dacă vinde şi cumpără? Avem nevoie de anumite produse pe care nu le avem iar pentru a le procura va trebui să le cumpărăm dar pentru aceasta va trebui ca şi noi la rîndul nostru să vindem ceva care ne prisoseşte mai puțin la fel cum face cel de la care am cumpărat. Visul pe care-l trăim se zbate între o necesitate şi alta. Oare un poem celebru care a învins secolele cum poate fi catalogat în bani? Dar opera unui mare scriitor sau filosof? Dar iubirea cuiva care-ți este împărtăşită, dar fericirea, dar suferința dar candoarea? Oricît de monstruos ar suna dar şi acestea sunt monitorizate

şi măsurate tot în bani de către servitorii docili ai acestui rege ce sălăşluieşte în acest vis care este: Banul!

Absolut orice trece printr-o evaluare a sa. Nimic nu scapă ochiului vigilent pe care-l are şi care este desenat chiar şi pe anumite bancnote. Cum fiecare rege trebuie să aibe o anumită elită a sa care să-l înconjoare şi să-l sfătuiască şi acest rege al visului vieții are propria sa elită care deține cele mai mari valori planetare şi bineînțeles funcții din care să poată decide în orice moment soarta a miliarde şi miliarde de oameni care în realitate nu sunt altceva decît un număr, fără sentimente şi dorințe, fără simțire şi trăire, sînt privite ca nişte simple mase de cifre unde fiecare astfel de cifră este evaluată la rîndul ei tot în bani. Sentimentele, dorințele, speranțele şi alte asemenea lucruri ale umanului sînt permise atunci cînd este vorba de soarta miliardelor de cifre doar cîtorva mari slujitori ai acestui rege monstru şi anume celor care pot să facă parte din elita mondială, cea care poate decide moartea sau viața a unui număr impresionant de semeni doar printr-o simplă întîlnire a acestui grup care se numeşte: Bilderberg. Ce este de fapt prin definiție banul? Banul este valoarea necesităților spirituale şi materiale ale omului. De ce este atît de satanizat banul? Tocmai pentru că reprezintă aceste necesități care, de-a lungul vieții omului, nu fac altceva decît să-l îngenuncheze din ce în ce mai apăsător, pavîndu-i acestuia calea către moarte. De ce să nu-l ridice? Nimeni, oricît de bogat sau de fericit ar părea nu va fi niciodată împlinit chiar dacă ar simți că are totul, că întreaga planetă se află la picioarele sale, tocmai pentru că necesitățile sale materiale sau spirituale vor evolua pe măsura dobîndirii lor, astfel că odată dobîndit un vîrf al unor necesități, omului în cauză îi va fi dat să observe un alt şi alt vîrf, şi tot aşa pînă cînd clipele vor ajunge la frontiera vieții şi de acolo firul acestei lumi cu identitatea sa cu tot se va destrăma. Omul nu va fi niciodată mulțumit de ceea ce a reuşit să obțină, iar

atunci cînd o necesitate este satisfăcută, în locul ei apar noi şi noi necesități. De aceea, invidia este una dintre cele mai prosteşti şi mai absurde sentimente ale omului, întrucît şi cel care are acoperită o arie mai mare de necesități față de un altul va fi la fel de fericit sau de trist ca şi celălalt, poate mult mai nefericit. Fericirea constă pe moment prin obținerea unei sau altei necesități, materiale sau spirituale dar nu se poate menține reflectînd la acel moment mereu, ci sursa ei va trebui mereu şi mereu reîmprospătată. Să nu creadă nimeni că marii regi sau reginele pline de celebritate sau avere sunt mai fericiți decît un simplu cerşetor sau un slujbaş amărît care se duce zilnic la un loc de muncă pentru care ar da orice ca să scape doar că orizontul unui posibil şomaj i se pare mult mai cumplit, fiindcă astfel nu şi-ar mai putea achita ratele la cutare sau cutare bancă. Atunci care este adevărata sursă a fericirii? Pentru regi sau marii magnați tocmai necesitățile la care visează şi pe care nu le pot dobîndi pe moment, cum ar fi achiziționarea unor noi companii în cazul magnaților sau alianțe dintre cele mai fanteziste în cazul regilor, toate acestea sunt, şi țin locul, locului de muncă al amărîtului care trudeşte de dimineața pînă seara fiindu-i frică de şomaj. Pentru acest amărît adevărata sa fericire este tocmai acel loc de muncă pe care îl urăşte poate cel mai mult pe lumea asta dar, cu toate acestea el este adevărata sursă a fericirii. Fericirea îşi are originea în suferință şi oricît de mult am dori să trăim numai în fericire este absolut imposibil, întrucît fără suferință aceasta niciodată nu-şi va arăta miraculosul său spectru. Astfel banul determină prin valoarea lui cît de multă suferință este necesară pentru a deveni fericiți, indiferent dacă aceasta este materială sau spirituală.

4

Este adevărat că cei bogați vor putea mult mai lesne

să-şi plătească această suferință cu brațele celor săraci, dar numai iluzoriu, întrucît odată plătită astfel şi bineînțeles obținută astfel, fericirea va dispare curînd lăsînd locul unei noi suferințe care va trebui plătită la rîndul ei. În acest caz apare un mecanism interesant, şi anume, dacă omul respectiv poate să-şi plătească cu brațele altor oameni cantitatea de necesitate la nesfîrşit, atunci necesitatea respectivă nu-i va mai reveni sub forma posibilității de plată, chiar dacă banul poate acoperi şi necesitățile spirituale prin activități culturale dintre cele mai diverse sau de ce nu, prin atît de vechea şi simpla cumpărare de suflete. Acel om chiar dacă va simți că are TOTUL va realiza că de fapt nu are nimic, că este cel mai nenorocit dintre toți nenorociții sorții care pot visa cel puțin la necesitatea lor de a fi fericiți. Acest nenorocit nici măcar nu va putea visa la această necesitate fiindcă nu o va mai putea afla, astfel propria lui viață devenindu-i unul dintre cele mai cumplite infernuri.La fel ca un drogat care ajunge la un capăt unde nici drogul nu-i mai este de ajuns pentru a visa, iar atunci realizează că doar moartea devine unica soluție salvatoare. În cazul bogătaşului din exemplul meu este mult mai grav. Mulți indivizi ajunşi folosesc banul pentru a deveni persoane influente, crezînd că visul puterii ar putea fi soluția salvatoare care să le acopere în cele din urmă necesarul de a fi fericiți. Nu numai că se îmbată cu apă rece, dar reversul medaliei este mult mai chinuitor şi decît primul exemplu, întrucît atunci cînd obții puterea, ea devine ceva firesc la fel cum ai bea un pahar de apă sau ai privi o ploaie caldă de vară. Cumplit este cînd acest firesc atît de fals în realitate, dispare. Ce rămîne în urmă? Marile chinuri. Mai mult decît atît firescul puterii determină noi necesități, contabilizate printr-o putere şi mai mare şi atunci? Puterea însăşi devine la fel de banală ca şi orice ciorap tras pe picior. Se doreşte mai multă putere, mai multă forță, ajungîndu-se într-o horă nebună a absurdului, horă care

oricît de bizar şi banal ar părea, oricît de ciudat sau de absurd în sine ar sugera, este de fapt motorul care ține omenirea trează, care duce omenirea la "progresul şi civilizația", care îi face pe oameni "fericiți"! Pe parcursul acestei lucrări voi demonstra care este adevăratul progres şi adevărata civilizație către care trebuie să ne îndreaptăm chiar dacă aceea care ne este nouă arătată azi cu degetul ni se pare edenică nu este absolut deloc aşa. Civilizația pe care o înțelegem că fiind perfectă şi spre care tindem este de fapt o civilizație a valorilor date de bani ceea ce denotă falsitatea actului civilizațional din start. Atunci înseamnă că ne îndreptăm spre calea cea rea? Răspunsul este paradoxal: NU! De ce? Deoarece chiar dacă în aceste momente evoluăm spre răul civilizațional din noi această este calea cea bună pentru a ajunge în final la bine. Astfel la bine vom ajunge doar dacă vom traversa răul. Mai înainte de toate civilizația va trebui să ajungă în faza ei cea mai hidoasă şi mai alienată din punctul de vedere al ființei umane ca mai apoi să se întoarcă înapoi către valorile sale cele mai pure şi mai adevărate odată cu detronarea regelui suprem actual civilizațional care este. Banul! Această detronare din nefericire nu se va mai putea face decît tot prin el, fiind nevoie de cei mai bogați şi influenți oameni de pe planetă care vor crea în cele din urmă într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat un guvern mondial, odată cu mondializarea ramurilor economice şi cu federalizarea administrativ-politică a statelor care-şi vor da seama că singure nu au nici o şansă să reziste presiunilor economice mondiale. Tot acest motor este de fapt visul nebun al puternicilor momentului care prin necesitatea nebuniei lor, prin dorința de a-şi estompa calvarul propriei lor necesități, plătind cu fantezia bolnavă a celui care doreşte mai mult decît poate fi în această lume, aduc omenirea în fiecare clipă în faza de a mai produce un nou şi nou element care să valoreze cît nebunia lor de moment pe care să o poată

achita, astfel plătindu-şi o nouă necesitate. Chiar dacă aceşti indivizi, fie bărbați sau femei sînt cei mai invidiați de pe planetă, fiind personal răspunzători de destinele a miliarde de oameni, ei sunt cei mai nenorociți reprezentanți ai rasei umane care în realitate ar trebui plînşi şi față de care ar trebui să ne fie infinit mai milă decît față de un cerşetor fără casă care doarme undeva la un colț de stradă, zgribulind alături de un cîine vagabond într-o noapte rece şi umedă. Oare să fie aşa? Poate că sunt un instrument al destinului acestei omeniri, prin care se va trece la o treaptă socială mult mai superioară celei actuale. Cu toate acestea ei sunt în mare parte răspunzători de chinurile prin care trec în viață miliarde de oameni, pornind de la cei mai umili cerşetori pînă la cei mai bogați patroni ai unor companii. Acest grup exclusivist poate genera crize economice, conflicte interregionale, bunăstarea unor zone ale planetei în schimbul mizeriei din alte zone, etc. În primul rînd acest grup, cu biroul într-un orăşel pe nume Leiden din sudul Olandei, se întrunea pînă în anul 2007 în diferite locații din Statele Unite ale Americii şi Europa. Începînd cu acest an membrii săi se vor întruni la hotelul Ritz din Istanbul, Turcia, iar printre invitați numărîndu-se chiar şi un iranian, ceea ce denotă o oarecare deschidere. Grupul Bilderberg este un fel de antecameră a întîlnirii liderilor mondiali din grupul G 8, respectiv ai SUA, Canadei, Marii Britanii, Franței, Italiei, Rusiei, Japoniei şi Germaniei care decid noile măsuri privind procesul de globalizare, fapt ce denotă că şi Grupul Bilderberg este avid pentru desfăşurarea acestui proces, dar pe ce principii urmează să aflăm şi mai ales, de ce! Pentru a răspunde de ce are omenirea un astfel de Grup Bilderberg va trebui în primul rînd să ne reîntoarcem la conştiința individuală a omului, cea care determină conştiința socială şi care caracterizează societatea umană. Omul în sine este un animal, care în realitate are foarte puțin uman în el. Este acaparator,

invidios, lacom, dornic de putere, laş, avid de dorința de a parveni pe orice căi, ipocrit, plin de scrupule, uneori răutăcios cînd interesele diverg sau bun cînd acestea converg. Într-un cuvînt omul în sine nu poate fi uman cu adevărat decît dacă ar renunța la toate aceste trăiri. Unde este bunătatea, iubirea, întrajutorarea sau dorința de a face bine? Sunt şi acestea pierdute în amalgamul răului. Scriam în "Coaxialismul", că omul gîndeşte doar cu 2% din scoarța sa cerebrală, fapt care-i conferă printre altele şi acest caracter. Sunt convins că dacă omul ar gîndi cu mai mult decît cele 2% din capacitatea sa cerebrală ar înțelege că toate relele, provin din necunoaştere şi chiar mai mult, din necunoaşterea de sine. Cu toate acestea datorită zestrei sale genetice omul, fie că vrea sau nu, în faza de inconştiență în care se află, lasă să răzbată prin fisurile create de genele sale şi valențe ale unui sistem mai apropiat de realitate decît de delirul paranoid al omului şi anume structuralizarea social-politică pentru a facilita globalizarea. Este cel mai bun lucru pe care îl poate face omul pentru propria sa societate. Globalizarea va fi aceea care-l va urca pe om în Eden dar care va putea în aceeaşi măsură să-l arunce în infernul de unde se afla, odată cu actul cunoaşterii de sine, şi din care a plecat încetul cu încetul cînd a reuşit să-şi asume responsabilitatea acestui act al cunoaşterii, responsabilitate care i-a adus mai întîi de toate o structuralizare socială la nivel de ginți, care s-au transformat în triburi, apărînd sclavia, pe urmă în primii germeni ai unor formațiuni statale primitive, şi odată cu acestea a măririi treptate a puterii individuale pe seama celei sociale.

5

Ca omul să devină un cîine care poate vîna mult mai uşor în haită decît de unul singur a trebuit forțat de

împrejurările create de necesitățile sale dar şi de genele cu care era înzestrat să accepte ierarhizarea socială. Unii indivizi, şi cei mai mulți din păcate erau sclavi iar alții, cei mai puțini, conducătorii acestor mase de nenorociți. Istoria omenirii este scrisă cu valuri de sînge care s-au scurs odată cu trecerea mileniilor de la acel act, infernal dar şi edenic, cînd omul a realizat că ştie unde se află, cînd minunata grădină a edenului devenise peste noapte un infern datorită cunoaşterii. Adevăratul păcat originar al omului, i s-a revelat acestuia sub forma de cunoaştere. Cu toate acestea adevărata cale spre Eden a omului este presărată de cunoaştere şi se datorează cunoaşterii, astfel drumul către Eden este tocmai Păcatul Originar! Atîta timp cît omul nu cunoştea unde se află, putea fi în mijlocul celui mai cumplit infern care pentru el era un paradis, dar odată cunoscînd "paradisul" în care se afla acesta i-a devenit pe loc infern. Astfel sunt mai multe tipuri de paradisuri şi infernuri, dar unul dintre acestea este şi infernul cunoaşterii precum altul va deveni paradisul cunoaşterii. Dacă am şti şi alte cunoaşteri care să fie opuse ale opuselor termenului de cunoaştere, cu siguranță că am cunoaşte tot atîtea paradisuri şi infernuri față de care am avea nevoie de tot atîtea păcate originare. Din punct de vedere genetic omul are mai multe asemănări cu lumea vie. Narcisa deține 30% din genele omului, iar cimpanzeul 98%. Cît de perfect a trebuit să ne clădească natura Factorului Creator încît să nu devenim nici narcisă şi nici cimpanzeu, să devenim, om, şi cu toate acestea să nu avem puterea de a procesa datele cunoaşterii decît cu cele două procente ale scoarței noastre cerebrale. De ce? După cum am mai spus şi în alte cărți ale mele, un om care ar avea o capacitate de sută la sută ar fi capabil să mute munții din loc, dar pentru aceasta ar trebui să înțeleagă că şi ceilalți semeni pot face exact acelaşi lucru, iar pentru miliarde de oameni nu sunt şi miliarde de munți. Poate că omul trebuie să ajungă la un anumit nivel social,

bine structuralizat, de ordin mondial, pentru ca încetul cu încetul, pe baza noilor sale descoperiri ştiinţifice şi tehnologice, să poată accesa şi această parte mai puţin cunoscută din el însuşi care este mărirea capacităţilor de procesare a scoarţei sale cerebrale de la 2% la mai mult.

Aceasta este o ipoteză, dar tot la fel de adevărat devine şi faptul că odată redescoperită această capacitate de procesare a scoarţei sale cerebrale, omul ar fi capabil din start să-şi etaleze alte şi alte sentimente atît faţă de el însuşi cît şi faţă de semenii săi, ceea ce ar duce din start la o nouă ordine socială, fiind creat un om cu adevărat nou. Atunci de ce omul este condamnat în această lume să proceseze cu doar 2% din scoarţa sa cerebrală? După cum am mai scris, în istoria nescrisă a omenirii este posibil să fi intervenit o anumită mutaţie de ordin genetic, sub forma unei gene recesive, etc, care să-i determine omului această cădere, sau mai bine zis, căderea sa din Edenul adevărat, despre care se prea poate să nu fi ştiut decît atunci cînd şi-a recăpătat actul cunoaşterii de sine, cei drept la un nivel mult diminuat, realizînd că Edenul în care credea că se află se transformase într-un nemilos infern, în care acoperirea anumitor necesităţi fiziologice duce la cruzimi de neegalat. Se prea poate că plecarea omului din paradis să se datoreze chiar unui experiment, şi de ce nu al unei condamnări. Poate că sufletele care văd acest cer albastru, plin de stele noaptea, a căror lumină vine din trecutul nostru de acum cîteva miliarde de ani, să fie condamnate pentru a vedea lumea astfel iar odată trecut acest vis să ne trezim într-un loc cu adevărat paradisiac, unde să putem contempla lumea cu alţi şi alţi ochi ai minţii pe care aici nu o avem. Un argument în acest sens sînt miliardele de ani din trecutul nostru, care ne parvin prin stele fără ca noi să putem înţelege cum poate veni trecutul în viitor, chiar fiind depărtat de o secundă, dar de miliarde şi miliarde de ani? Embrionul uman în primele săptămîni ale creaţiei are forma unui mormoloc, din coada

căruia vor apărea picioarele noului născut. Toate acestea se datorează anumitor gene ale trecutului nostru ancestral. Poate că în paradis aveam cîndva şi forma unui delfin sau a unei balene?

6

Cu siguranță că da. Poate că aceste viețuitoare marine sînt mult mai fericite decît noi oamenii, tocmai pentru că nu cunosc cît cunoaştem noi? Şi necunoaşterea poate să fie un atribut al nemuririi paradisiace. Odată ce nu cunoşti moartea, dar nici naşterea, iar cu toate acestea posezi anumite simțuri, cum ar fi cel al hranei sau al plăcerii de a înota, odată ce nu cunoşti răul, dar nici binele care se suprapune ca revers acestuia, nu eşti mai fericit? Oare sunt mai fericiți cei care nu cunosc atît de mult rău dar nici atît de mult bine? Nu putem spune că delfinul care este un animal marin nu ar cunoaşte. Este unul dintre cele mai inteligente mamifere marine, iar în urma unor experimente s-a demonstrat că ar deține un anumit limbaj destul de evoluat. Exemplul care l-am dat eu a fost pentru a reliefa mai în amănunt cît de mult determină tipurile de cunoaştere infernul sau paradisul subiecților care aderă la acestea. Poate că delfinii sunt cu adevărat în paradis, fiindcă nu cunosc atît de mult rău pe cît cunoaşte omul. Dacă aceştia ar fi trăit în mediul uscat, şi ar fi ajuns să cunoască una dintre cele mai mari descoperiri ale omului care este focul, poate că şi ei ar fi fost alungați de foarte mult timp din paradis. De ce am distruge paradisul altor ființe prin goana după paradisul nostru care determină poluarea oceanelor? Oare există un punct critic, care odată cunoscut nu mai are cale de întoarcere şi căderea din paradis devine ireversibilă? Cu siguranță că acest punct există, cel puțin în gîndirea căreia îi este atribuită o logică bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc. În această gîndire există şi reversul

medaliei, care alături de reversibil apare ireversibilul. Pînă acum nu s-a demonstrat dacă delfinii gîndesc pe baza unei logici bivalente ca şi a omului sau pe baza unei altfel de logici. În nici un caz omul nu va putea determina o altfel de logică întrucît nu cunoaşte şi un alt opus binelui şi răului, după cum am afirmat în "Coaxialismul", lucrare unde miam expus principiile mele cu privire la filosofia cunoaşterii. Ar fi nemaipomenit să existe ființe care să poată procesa cunoaşterea pe alte nivele ale palierului logic decît omul. Poate plantele, sau alte viețuitoare pe care din neştiință sau teamă că nu am mai fi noi stăpînii acestei planete iluzorii, le ignorăm. Una dintre căile spre paradis a lumii omului, care este o lume a Coeficientului Logic 2, deci a cunoaşterii structuralizate pe logică bivalentă, este fără putință de tăgadă: Globalizarea.

7

La fel cum în istorie, viața socială a omului s-a structuralizat în formațiuni sociale din ce în ce mai proeminente, pornind de la ginți, triburi, state, şi ajungînd pînă la sistemele confederale ale prezentului, tot aşa adevărata împlinire a sistemului social planetar va fi atunci cînd acesta va deveni global, adică, un singur Guvern Mondial, care să poată guverna peste întreaga planetă, fără să facă diferență între rase, sexe, etnii sau alte cauze care ar putea genera discriminare. Un astfel de sistem poate deveni poarta de reîntoarcere a omului în paradis sau poarta de cădere a acestuia în cel mai cumplit şi inuman infern pe care îl poate genera această existență, înveşmîntată cu cele două procente ale vălului orbirii. Oricum este ştiut că omul nu ar fi ajuns să aibe aceste 2% din capacitatea sa cerebrală dacă nu ar fi fost instrumentul unei schimbări în istoria sa. Orice ființă, după cum am mai spus în "Coaxialismul", nu-şi dezvoltă anumite organe de-a lungul timpului dacă nu le

foloseşte. De exemplu, anumite organe, cum ar fi o aripă, dacă nu mai este folosită ea se atrofiază, dînd în milioane de ani de evoluție noi şi noi indivizi care nu-şi vor mai folosi acea aripă, cum este cazul pinguinului, care găsindu-şi hrana în mediul acvatic şi-a transformat aripă în înotătoare sau în cazul unor păsări care, găsindu-şi hrana pe sol au aripile atrofiate, avînd în acelaşi timp picioarele adaptate găsirii hranei. La fel şi la om, dacă nu şi-ar fi folosit niciodată acele 100% procente din scoarța cerebrală, evoluția acestuia, pe parcursul milioanelor de ani nu ar fi reliefat o aşa de mare scoarță cerebrală, ci una mult mai mică! Acesta poate să fie un indiciu pentru care Grupul Bilderberg există într-o astfel de ipostază şi nu într-o altă poate mult mai favorabilă omului, deoarece adevăratul ctitor al politicilor de globalizare din prezent este tocmai cel care nu ar trebui să fie şi anume: Banul!

Grupul Bilderberg a fost fondat în anul 1954 şi poartă numele unui hotel din Olanda unde sau întîlnit, prințul Bernhard al Olandei, Joseph Retinger, David Rockfeller şi Denis Healey. Aceste reuniuni sunt secrete iar presa nu are acces. Rațiunea înființării acestui grup, este armonizarea şi aprofundarea opiniilor, referitor la mecanismele economice din Europa Occidentală şi America de Nord, unde să participe persoane foarte influențe din această parte a lumii. Cu timpul aria geografică s-a extins, datorită noilor configurații şi transformări geopolitice, urmînd să intre în această sferă întreaga planetă, odată ce întrunirea din acest an, 2007, are loc în Istanbul, Turcia. La o astfel de reuniune se stabileşte o listă de cel mult o sută de persoane. Pentru a fi protejați cel mult, maximum o sută de invitați ai acestui grup, diferite servicii secrete, printre care CIA, acționează împreună, ceea ce dovedeşte încă odată şi fără putință de tăgadă că trendul actual al omenirii este îndreptat către globalizare.

8

Acest lucru este nemaipomenit de benefic pentru toți locuitorii acestei planete, doar dacă procesul de globalizare va avea la bază, după cum am mai spus, anumite principii de echitate şi egalitate între etnii, rase şi sexe, nu doar pe hîrtie, ci, ca acestea să se oglindească în nivelul economic, şi de bunăstare al fiecărui cetățean care trăieşte pe această planetă. În cărțile mele cum at fi The origin of God sau şi mai mult în Coaxialismul, acest tratat filosofic, amintesc mereu că salvarea socio-politică a omenirii constă în Globalizare, că odată cu aceasta vor dispare anumite nereguli care sunt prezente în această lume, că sistemul politic cu adevărat benefic al acestei globalizări este socialismul, dar adevăratul socialism în care omul să poată avea un anumit cuvînt de spus şi nu acea dictatură mizeră. Indiferent dacă o dictatură se numeşte capitalistă sau socialistă ea tot dictatură se numeşte. Cu ce este mai ne - dictatorială actuala ordine mondială? Prin faptul că oamenii pot vota? Dar oare aceştia nu votează ceea ce li se impune? Oare în spatele acestor alegeri electorale din toate statele acestei lumi, nu stă regele cu nume de BAN!? Oare toate aceste lucruri se datorează lui Dumnezeu sau Diavolului? Faptul că există în această nenorocită Existență a noastră, a fiecărui Om sau Ființă, Grupul Bilderberg, este o binefacere dumnezeiască sau una diavolească. În “Coaxialismul” vorbeam despre ceea ce este adevărata ființă umană şi cine este de fapt Dumnezeu. A vorbi despre Dumnezeu ca şi cînd l-ai cunoaşte mi se pare la fel de ambiguu ca şi cum ai vorbi despre Diavol, întrucît în existența noastră cu logică bivalentă nici unul dintre aceştia nu ar fi putut exista fără celălalt, iar mai mult decît atît, chiar dacă noi ne-am ruga unuia dintre Ei, care de fapt reprezintă binele şi răul din noi, atîta timp cît nu

cunoaştem Adevărul Absolut, habar nu avem care este de fapt adevăratul BINE, şi de aceea de cîte ori ne rugăm pentru a fi ajutat un om bolnav, şi vedem că în loc să fie ajutat pe calea însănătoşirii, acesta este din ce în ce mai bolnav! De ce? Fiindcă nu cunoaştem care este ADEVĂRATUL bine pentru acest suflet, lucru care-l atribuim bineînțeles lui Dumnezeu, unicul care cunoaşte ADEVĂRATUL BINE, întrucît El este reprezentantul BINELUI NOSTRU şi nicidecum DIAVOLUL care apare întotdeauna ca reprezentant al RĂULUI. Odată ce nu cunoaştem adevăratul BINE, cine este de fapt adevăratul nostru binefăcător, DUMNEZEU SAU DIAVOLUL, respectiv, BINELE SAU RĂUL DIN NOI? Aceasta este întrebarea care aşteaptă adevăratul răspuns pentru care lumea noastră este plină de mizerie, războaie, furturi la nivel statal care sunt trecute că mari realizări de către cei furați şi văzute ca nimicuri pentru hoți. O lume în care cel escroc, reuşeşte să parvină la cele mai înalte grade, indiferent că este vorba de un stat sau de un simplu om. De ce toate acestea? Fiindcă nu CUNOAŞTEM adevăratul BINE şi RĂU, fiindcă nu ştim care este DORINȚA ADEVĂRATULUI DUMNEZEU ŞI CINE ANUME ESTE ACESTA. Faptul că în viața noastră ne apare acest nume de hotel, pierdut undeva în Olanda nu este absolut deloc întîmplător, la nivel de divinitate ci doar la nivelul nostru. Este bine sau rău că această caracatiță mondială care propovăduieşte globalizarea se distinge prin acest nume sau număr de indivizi, mai mult sau mai puțin grețoşi pentru miliardele de oameni care trudesc din răsputeri că să le încropească averile fabuloase din care ar putea trăi sute de mii de vieți, cu care se laudă, şi mai mult decît atît, cu care aceşti indivizi graşi din sudoarea altora atît din punct de vedere spiritual cît mai ales material se desfată, trăgînd linii este miliarde de vieți? A cui este această diabolică voie? Bineînțeles că toți vor spune că este a celui RĂU,

pentru că toți văd sub aura RĂULUI ceea ce se întîmpla. Dar dacă noi nu ştim care este adevăratul BINE, atunci aceşti indivizi ajunşi în anumite funcții sau dregătorii importante pe moment mai sînt atît de diabolici?

9

În această carte nu doresc să scot în evidență anumite date despre persoanele sau întrunirile Grupului Bilderberg şi nici să trag o linie a ceea ce consider eu că este bine sau rău cu privire la activitatea invitaților acestui grup. Doresc în primul rînd să realizez o incursiune filosofică, coaxialistă cu privire la necesitatea unui anumit moment istoric de a determina un astfel de grup, tocmai pentru că societatea umană trebuie să urce pe o nouă treaptă a dezvoltării sale. Societatea umană tinde să se coaguleze încă din momentul creației sale, la început în triburi, mici state, pe urmă în confederații, imperii ca în cele din urmă, mai repede sau mai tîrziu să se ajungă la statele de tip continental, cum este Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii, Rusia, etc. Toate acestea se vor uni odată şi odată formînd un stat mondial cu un guvern mondial. Calea către un astfel de guvern mondial nu este nicidecum aceea a cuceririlor militare atît de des folosită în vechime, ci este în primul rînd calea cuceririlor economice. Odată şi odată era necesar ca să se înceapă procesul de mondializare.Cu cît acest proces va debuta mai repede cu atît va fi mai bine pentru omenire, dar cum am mai spus şi o repet, depinde modul cum se va desfăşura această globalizare, întrucît mai bine de nu ştiu cîte ori cu statele aşa cum sunt ele conturate astăzi, decît cu un stat mondial care să fie condus de o elită compusă din punct de vedere etnic din două trei națiuni, iar restul sclavi! Oare nu asta se urmăreşte în realitate? Un stat mondial economic, care va prelua încetul cu încetul întîietatea celui politic, devenind o singură țară sub forma

unui imperiu uriaş de tipul Statelor Unite? Ei bine în acest amalgam de etnii, cele care azi reprezintă statele care ştiu să-şi însuşească prin tot felul de tertipuri economice munca celor din statele sărace, vor deține poziții în diferite funcții de conducere, avînd prin urmare un anumit nivel social pe cînd ceilalți nivele sociale mai inferioare.Va fi exact ce se întîmpla azi la nivel de state. Unele sînt mari puteri economice, iar altele sunt în ordine descrescătoare undeva sub acestea. Modul cum este perceput de către economii Noua Ordine Mondială şi mai ales procesul de globalizare nu va face altceva decît să treacă de la nivelul statelor, procesul de subordonare economică, la cel al individului, atunci cînd va exista doar un singur stat. Normal că indivizii statelor bogate de azi vor fi cei care vor avea oricum o putere economică mult mai mare decît cei ai statelor sărace, şi astfel aceştia vor deveni nu numai cei mai influenți dar şi conducătorii din umbră ai noului stat mondial. Acesta este de fapt şi un proces natural de selecție. Dacă ne uităm în natură, vedem cum în lumea animală supremația este luată de cel mai tare. Atunci unde este animalul din Om? S-a pierdut? În nici un caz. Omul este o ființă duală, care ființează tocmai fiindcă are capacitatea de a oscila între Bine şi Rău. Omul are în el atît partea Umană cît şi partea sa Animală. Prin partea sa animală, Omul ucide, de aceea sînt atît de multe războaie şi acum în toată lumea, iar prin partea sa Umană, Omul fură! Aceasta este diferența dintre animal şi uman la Om! Chiar şi în momentul cînd ființa umană nu doreşte să fure o face prin esența sa umană de a se fura în primul rînd pe sine substituindu-se unei societăți care nu o reprezintă. Ei bine, vor spune unii, dar dacă ar încerca Omul să nu se substituie societății respective şi nu s-ar mai fura pe sine ce ar păți? În acest caz ar trebui să aleagă între viață şi moarte, într-un cuvînt între acceptare şi excludere, între a fi şi a nu fi, ca în cele din urmă să intervină umanul din Om prin teama

atavică a acestuia față de moarte şi să-l determine a fi supus şi a slăvi astfel Ierarhia otrăvită care-l va apăsa întreaga sa viață, doar pentru faptul că este o ființă care subzistă prin teamă, iar umanul din el este cel care speculează această teamă furîndu-l pe Om de sine însuşi lăsînd acolo un străin care nici măcar nu mai ştie ce este adevărata ființă umană într-o realitate nu numai potrivnică dar mai ales iluzorie.De aceea a folosi termenul de uman sau de furt este echivalent cu unul şi acelaşi lucru.

10

Teama este aceea care l-a făcut pe Om uman, pentru că acesta i-a înțeles mesajul! Dacă Omul nu ar fi înțeles mesajul temerilor ar fi rămas şi în ziua de azi la stadiul pe care-l considerăm noi a fi animalic, dar fără să ştim care este limbajul sau adevăratul mod de gîndire sau raționalizare al animalelor sau plantelor. Dacă omului nu i-ar fi fost frică mai înainte de toate de el însuşi şi mai apoi de societatea pe care o crease, acesta nu ar fi devenit niciodată uman, iar astăzi am fi descoperit doar partea animalică din noi. Într-un cuvînt dacă nu ne era teamă nu ne-am fi furat mai înainte de toate pe noi înşine şi mai apoi pe aproapele nostru, născînd prin acest proces al furtului de sine umanismul în varii domenii, de la cel artistic, politic, ideologic, arhitectural, filosofic, şi lista domeniilor în care a pătruns această dimensiune stranie şi falsă a ființei umane ar putea continua. Întrebarea care se pune este dacă ar fi putut lua naştere un umanism care să nu se bazeze pe teama de existență a ființei umane sau pe teamă în general, teamă prin care ființa umană este obligată prin laşitate să se fure pe sine, devenind odată cu acest furt umanistă, teamă prin care umană a devenit paradoxal: Genială? Genialitatea este de fapt un furt de sine al ființei umane. În Coaxialismul am încercat pe cît posibil să realizez o structuralizare a ființei

umane în raport cu genialitatea şi am conchis că la baza genialității se află sentimentul frustrant de teamă, sentiment care a născut atîtea capodopere sau realizări epocale ale omenirii. A vorbi în acest context al ființei umane la o altă temelie în afară de furtul cauzat din teamă al umanismului, mi se pare la fel ca şi cum am accepta că apa nu este udă sau că norii nu sunt compuşi din aburi şi particule de praf. Dacă am încerca să substituim furtul de sine al umanismului cu orice alt substitut am ajunge la cu totul altfel de dezvoltări şi ne-am depărta de Om sau cel puțin de omul actual. Chiar şi atunci cînd gîndeşte Omul fură, fiindcă se fură mai înainte de toate pe sine şi pe urmă tot prin furt se raportează la mediul lui social din care încearcă să tragă foloase pentru ființa sa. Inițial societatea a fost creată de către Om pentru ca acesta să se adape din ea şi doar mai apoi societatea devenind mai puternică decît Omul în sine a început să se adape aceasta din Om, tocmai pentru că era clădită după chipul şi asemănarea Omului. A accepta un umanism pe principiile dreptății şi al adevăratelor şi înălțătoarelor idei umaniste vehiculate de-a lungul istoriei de către tot felul de indivizi lozincari care una vorbeau şi alta gîndeau ar fi echivalent cu faptul de a accepta ideea unui alt tip de Om, care nu mai este străin de el însuşi, care nu acceptă banul ca fiind sursă şi mijlocul bunurilor sale pentru a putea parveni social. Un astfel de Om ar trebui să fie fiecare Om de pe această planetă albastră blestemată să treacă prin această experiență cumplită şi umilitoare a banului şi al societății inițiate de către această fiară. Un asemenea Om nu ar fi cîtuşi de puțin un Om umanist pentru că nu ar fi un Om înțelegător mai înainte de toate cu el însuşi şi mai apoi cu societatea.Ar fi un Om care ar deveni competitiv cu sine mai înainte de a concura cu societatea. Prin competiția cu sine şi-ar restricționa mai înainte de toate, cauzele care-l duc la fericirea iluzorie ca în cele din urmă să realizeze că

nenorocirile şi cauza relelor sunt tocmai cauzele iluzorii ale fericirii sale, devenind o ființă umană restrictivă cu sine însuşi. Acel Om nu ar mai putea fi umanist, pentru că nu ar mai putea avea o înțelegere față de dimensiunea socială mai înainte de toate, dimensiune pe care ar anula - o din topul valorilor sale înlocuind-o cu dimensiunea spirituală, moment în care Omul va putea fi apt să dezvolte tipul de societate pe care îl consider ca fiind cel mai dezvoltat şi anume societatea SPIRITUALISTĂ. Faptul că națiunile bogate au învățat să fure după ce au ucis cu bestialitate pe cei mai neajutorați în diferite războaie, înseamnă că au evoluat pe calea umanismului. A fi uman înseamnă a fura. Este oricum o alternativă mai evoluată a "uciderii" sau chiar a exterminărilor în masă.

11

Războiul economic este un război mult mai evoluat decît cel militar, care orice am spune, aparține umanului din Om. Pentru a duce o luptă economică este nevoie în primul şi primul rînd de anumite principii, care oricît de imorale ar părea în ochii celor furați, ele trebuie să devină morale în ochii celor care fură, tocmai pentru a-şi legitima acest furt. Lozinci de genul:" Spre binele poporului care astfel va scăpa de sărăcie" etc. Acesta este umanul din OM! Să te ferească Dumnezeu de războaiele umanului din Om fiindcă acestea sunt mult mai perfide şi mai înrobitoare decît cele ale animalului. Umanul este furt, este premeditare a acestuia caracterizat prin mijloace deosebit de perfide şi diabolice. Omul este în sine o ființă diabolică, iar sublimul său nu este nici pe departe unul angelic, ci unul totalmente diabolic. De cîte ori vei găsi ceva sublim atît în Om cît şi în societatea creată de acesta să ştii că este cireaşa de pe tortul cu nume de diabolic.Pe de altă parte Omul este un conglomerat de paradoxuri dar şi de compromisuri cu el

însuşi fiindcă viața lui constă în acest compromis diabolic de a se fura pe sine însuşi, pentru a deveni mai puternic şi triumfător, culmea, în fața altor semeni de-ai săi care fac acelaşi lucru. În acest compromis diabolic constă sublimul Omului, cele şapte minuni ale lumii, cele mai mari descoperiri ştiințifice dar şi operele de importanță mondială din varii domenii. S-ar putea vreodată schimba Omul? Dacă da, ar trebui să revină la starea lui de dinainte de a fi uman? Oare starea lui de dinainte de a fi uman era doar cealaltă stare a lui, adică animalul din el? Era animalul superior umanului? Dacă da, atunci de ce a evoluat spre uman? A considera animalul superior umanului este ca şi cum am fi capabili să înțelegem cu adevărat animalul, dezbrăcîndu-l din blană lui brută şi trecîndu-l undeva sub oblăduirea unui limbaj al animalului pe care noi încă nu îl înțelegem. A dovedi animalul ca fiind ceea ce umanul din noi îl consideră şi anume o stare inferioară care nu cunoaşte decît forța brută şi lupte fizică, unde cel mai puternic învinge înseamnă că animalul din acest punct de vedere este mai superior umanului, care reuşeşte să dovedească o anumită supremație doar prin viclenie, laşitate şi furt. Cu siguranță animalul nu este ceea ce umanul din Om afirmă în aceste momente dar nici umanul din Om nu ar fi fost acesta dacă Omul ar fi ales cîndva în negura dimensiunii sale istorice, calea cea bună pentru el însuşi dar mai ales pentru societatea pe care urma să o clădească. Să fi fost teamă de moarte un motiv pentru care Omul să fi devenit laş? În nici un caz aceasta nu poate să fie o scuză, atît timp cît este mult mai uşor să lupți împotriva morții, cunoscîndu-te mai înainte de toate pe tine şi mai apoi încercînd să cunoşti adevărata față a morții, înfruntînd-o, decît să fabulezi tot felul de amăgiri cu privire la originea şi definiția morții, născînd în urma fabulațiilor variate, tot ceea ce ar fi putut înlocui moartea, şi anume religia sau mitologia necesară, care să propovăduiască că ştie tot ceea

ce Omul nu ştie despre moarte sau despre esența sa. Cu siguranță că şi Omul undeva în vechime cînd scoarța sa cerebrală funcționa la întreaga sa capacitate pe care i-a dat-o evoluția sa milenară şi nu numai la doi la sută, cum de altfel se întîmpla şi în prezent, Omul era el în sinele său, ca persoană un sacerdot mai înainte de toate pentru sine dezvoltînd un tip sacerdotal de societate pe care l-am denumit şi amintit în cărțile mele de atîtea ori, şi anume: Spiritualismul.

12

Calea pe care va trebui cu adevărat să o urmeze Omul va fi în primul şi în primul rînd să ştie cum să alunge umanul diabolic şi satanic în ultimă ipostază din el şi mai apoi pe solul său, rămas fertil după aruncarea şi a ultimului moloz din acest uman, să clădească o lume nouă care săți aparțină în primul rînd lui şi nu unor indivizi ierarhizați ai unei societăți străine şi bolnave. Cel care ține din toate baierele sale umanul, nu este nimeni altcineva decît banul. În decadența să zornăitoare crede că a fi uman trebuie să fi neapărat milos şi atent la semenii tăi. În nici un caz. A fi uman trebuie să fii mai înainte de toate drept cu tine însuți ca mai apoi să fi drept cu semenii tăi. Milă nu are ce să caute în adevăratul umanism şi nici condescendența, precum nu au ce căta interesele meschine de toate felurile ascunse sub hainele binelui sau ale onestității. A fi uman înseamnă a fi interesat de semenii tăi, dar nu înainte de a şti că te cunoşti pe tine şi că interesul tău nu este în nici un caz unul de natură josnică prin care să urmăreşti un bine pentru propria ta persoană. Priviți la miliardele de credincioşi din atîtea şi atîtea religii ale lumii acesteia. Toți sunt adepți ai cultelor respective pentru că au crezul că în urma practicării cultului respectiv vor primi o răsplată de la Dumnezeul credinței respective. Indiferent cum este această răsplată şi

pentru ce scop se aşteaptă ca aceasta să fie dobîndita, toți dar toți aceşti oameni umani, nu fac decît un singur lucru: Să se mintă mai înainte de toate pe ei şi pe urmă societatea în care ființează. Minciuna acestui uman a ajuns la un grad atît de încetățenit încît s-a transformat în obiceiuri străvechi, surse de preț arhaice ale istoriei popoarelor cu privire la originea lor religioasă, născînd sărbători şi datini, obiceiuri şi alte forme de reflectare a acestui uman din Om. Oricît de mult nu aş fi de acord cu național socialismul german, al lui Hitler, din punct de vedere politic sau din punctul de vedere al crimelor săvîrşite, sunt de acord cu modul cum acesta a tratat tranşant ideea de umanism. Îl felicit pe Fr. Nietzsche, care nu credea că Omul poate avea o voință a sa, cum de altfel nu cred nici eu întrucît şi aceasta aparține Iluziei Vieții, dar mai înainte de toate nu cred că Omul poate fi Uman în adevăratul sens al cuvîntului, iar umanul actual din Om ar trebui să dispară la fel cum ar trebui să se transforme vechiul Om supus umilinței de către propria sa existență şi mai apoi de către societate, indiferent de poziția şi statura falsă a scării ierarhice pe care este cocoțat în această societate. Pentru aceasta Omul uman ar trebui să se schimbe în Omul spiritual şi implicit, sacerdotal. Orice am spune Omul este lăsat pe această lume nu în calitate de ființă perfidă sau laşă, şi nici de ființă linguşitoare sau meschină cu el, cu societatea să şi mai apoi societatea să cuu sine, şi tot aşa. Omul este o ființă eminamente spirituală. El s-a născut pentru a ființa în Universul său spiritual călcînd pe moarte spațio-temporalității, al bunurilor materiale de tot felul, a tot ceea ce îl înconjoară. Pentru ca în loc să trăiască plenar în Universul său spiritual şi să înțeleagă Universul morții pe care calcă ca fiind un Univers străin de el însuşi, Omul alge drept Universul său cel mai de preț, tocmai Universul morții, care este şi acesta fără nici o îndoială, Universul ce deține substratul pe care să se dezvolte Universul său

spiritual. Repet, Universul morții nu este Universul spiritual al Omului ci substratul acestuia. Tot ce vedem noi că ne înconjoară aparține acestui Univers. Tot ce considerăm noi ca fiind bunuri materiale sau frumuseți aparțin acestui Univers şi nicidecum adevăratului Univers al vieții actuale a Omului care este Universul spiritual.Şi Universul morții devine un Univers spiritual la rîndul său dar pentru sufletele care se află în acea lume a morții şi nicidecum pentru cele care în prezent sunt aici în lumea vieții. Un munte sau un diamant în acea lume unde Universul de substrat pe care l-am denumit Universul morții poate fi definit, ca un cîntec minunat sau un oftat şi atît.De aceea nu este bine pentru nici o ființă să se îndepărteze de Universul său spiritual. Prin urmare nu cred într-un umanism care îndepărtează ființa umană de sine în loc să o apropie. Nici un Om nu ar trebui să plîngă, să ofteze, să jongleze în acest paradis cu nefericirea, pentru că nu-i este permis.

13

De fiecare ființă în parte depinde dacă vrea să deschidă cu adevărat ochii pentru a vedea paradisul care o înconjoară sau dacă doreşte să rămînă în infernul social în care se află. Pentru aceasta va trebui ca Omul să renunțe cît mai repede la aşa zisul umanism. A înlocui umanismul cu minciunile sale frumoase nu înseamnă sub nici un aspect cu a trece la tot felul de acțiuni împotriva existenței Omului ca ființă, cum de altfel au greşit unii de-a lungul istoriei. A renunța la umanism înseamnă a pune imediat în locul său spiritualismul, născînd ființa sacerdotală. O astfel de societate nu va fi sub nici un fel o societate de popi sau de călugări, unde membrii acesteia nu vor face nimic altceva decît să se spovedească unul altuia de dimineață pînă seara. O astfel de societate, va fi o societate, unde binele nu va

mai trebui ascuns în spatele vreunui interes meschin al banului, iar răul va trebui să iasă la lumină, fără să mai fie țintuit acolo de tot felul de alte interese şi jonglerii la fel de meschine. Va fi o societate în care ființa umană va avea ca interese primordiale, faptul de a se înțelege pe sine şi mai apoi societatea, unde competitivitatea se va răsfrînge mai înainte de toate asupra persoanei de către sine şi mai apoi drept răspuns asupra societății. Un alt interes primordial va fi acela ca ființa umană să nu se fure sub nici o formă şi în nici un fel pe sine, înțelegînd că acest lucru este cele mai mare rău pe care l-a putut face Omul de-a lungul existenței sale istorice, iar această enormă greşeală nu mai trebuie sub nici un chip repetată. Astfel animalul din Om ucide şi umanul, fură, cînd este vorba de o structuralizare socială. Ei bine, se vor întreba mulți, cum anume fură umanul din Om cînd a fi uman înseamnă în mintea multora exact inversul? Realitatea este cu totul alta.

14

Scriam în "Coaxialismul" despre teamă care înlănțuie Omul întreaga lui viață şi la care acesta se raportează. În această carte, unde pun accentul pe filosofia socială, menționez că Omul pentru a scăpa de teama care-l stăpîneşte chiar şi inconştient pe baze instinctuale, încearcă să-şi mintă propria să teamă, de lume, de moarte, de absolut orice, iar atunci Omul se fură pe sine dacă nu pe altcineva. Furtul de sine este poate cel mai sublim dar şi cel mai nefast lucru pe care-l dă existența umană. Toate capodoperele acestei lumi sînt rezultatul furtului de sine, datorat sentimentului de teamă izvorît în fața existenței. Acesta este Omul, care gîndeşte cu doar două procente din materia sa cenuşie. Sunt convins că această dimensiune a furtului de sine se reflectă mult mai stringent, amplificîndu-

se în existența multor oameni, devenind din furtul de sine, furtul față de aproapele său. Aceasta este originea tuturor filosofiilor sociale şi politice. Atunci cînd Omul a început să-şi fure aproapele au început şi primele formațiuni sociale, bazate pe o anumită ordine ierarhică, născîndu-se ierarhia tribală, ierarhie care şi astăzi se reflectă în ierarhizarea socială a civilizației. Pornind de la preşedinții de state şi pînă la cel mai umil funcționar, toți sunt rezultatul acestei ierarhizări avînd ca şi cauză: FURTUL CAUZAT DE TEAMĂ! Chiar dacă am reveni la "paradisul pierdut" de dinaintea naşterii orînduirilor sociale, cînd încă nu existau nici un fel de servanți sau sclavi, şi chiar dacă am încerca pe toate căile posibile să nu lăsăm acele ființe să meargă pe calea unei noi structuralizări ierarhice, ne-ar fi absolut imposibil. Fiecare astfel de ființă va trăi cu teama de tot ceea ce o înconjoară, încercînd pe toate căile să devină din ce în ce mai puternică atît față de sine cît şi față de cei din jurul ei, furîndu-se astfel pe sine cît şi pe cei din jurul său, pentru a supraviețui, născînd astfel ierarhizarea socială. Bine, vor spune unii, dar o asemenea ierarhizare s-a clădit pe forța brută a celui mai puternic care îl învinge pe cel mai slab. Aşa şi este, doar că cel mai puternic trebuie să-l învingă pe cel mai slab datorită fricii de a nu fi el cel mai slab, determinînd Competiția, şi prin aceasta furîndu-se pe sine. Competiția este momentul prim reliefat prin prima fază a ierarhiei, dîndu-i acesteia propriul său tipar, şi anume furtul de sine. Astfel Ierarhia devine Competiție, prin furtul de sine. Cum ne furăm pe noi înşine prin Competiție, odată ce aceasta ar trebui să fie motorul dezvoltării societăților din cele mai vechi timpuri şi pînă astăzi? Dacă stăm să analizăm cîte crime în diferitele războaie purtate de-a lungul istoriei nu a determinat competiția, cîte nenorociri şi asupriri, cîte suferințe aduse oamenilor, atunci realizăm că de fapt noțiunea de furt de sine este echivalentă cu competiția devenind astfel propria sa definiție. Cu toate

acestea fără competiție nu ar fi existat progres şi nici civilizație? Personal nu cred în aceasta întrucît adevăratul progres şi civilizație nu stă în competiție cum se credea pînă acuma, întrucît ființa umană nu este nici pe departe o ființă competitivă ci mai degrabă restrictivă! Cînd omul a devenit competitiv cu sine şi mai apoi cu semenii săi s-a îndepărtat de Edenul în care se afla, mergînd pe o cale a angoasei, alienării şi debusolării de sine. Toate mările şi epocalele, descoperiri ştiințifice sau tehnologice, întreaga cultură şi civilizație bazată pe competitivitatea omului față de el însuți, nu este nimic altceva decît calea otrăvită a destinului uman! Nu această cale ar fi trebuit să o aleagă omul, şi poate de aceasta a "fost alungat şi din Paradisul biblic". Adevărata cale era exact inversul acesteia, şi anume aceea de a nu mai fi competitiv cu şinele său şi mai apoi cu semenii, de a înțelege că competitivitatea este cea mai mare minciună, atîta timp cît viața omului este un vis, că acesta nu cunoaşte Adevărul Absolut şi nici alte forme ale adevăratei realități.

15

Omul trebuia să înțeleagă că competitivitatea este o Fată Morgana, care oricît de mult ar arăta calea prin care Omul poate scăpa de tema morții sau alte temeri care-l stăpînesc, competitivitatea nu face nimic altceva decît să-i de-a iluzia pe moment că a scăpat de această teamă ca pe urmă teamă să revină cu o putere înzecită asupra lui. Această teamă a dus la structuralizarea socială, structuralizare care urma să declanşeze sclavismul, atîta şi atîta suferință care va transforma în cele din urmă întreaga cultură şi civilizația umană într-o cultură şi civilizație a suferinței. De aceea este considerată viața ca fiind o incursiune pe tărîmul suferinței. Tocmai pentru că Omului i-a fost teamă şi s-a furat pe sine în momentul inițial de

configurare a unui destin. Furtul mărului din grădina Edenului nu este atît de îndepărtat față de adevăratul FURT! Cum ar fi arătat societatea umană dacă la originile acesteia, Omul nu s-ar fu furat pe sine? Dacă nu ar fi ales calea competitivității ci pe aceea a restrictivității? În orice caz o societate bazată pe cu totul alte principii, care ar fi fost scutită de războaie, crime, furturi, jafuri dintre cele mai perfide. Toate acestea fiindcă Omul nu este o ființă competitivă ci una restrictivă. Prin restrictivitate, înțeleg orice încercare de a anihila teama dar nu prin furtul de sine, ci prin cunoaşterea şi înțelegerea de sine. Astfel competitivitatea a fost determinată de laşitate, furt şi minciună, iar restrictivitatea de curaj, cunoaştere şi înțelegere. Cum ar fi fost istoria unei umanități restrictive? În primul rînd Omul ar fi gîndit cu mai multe procente din materia sa cenuşie, deoarece cred că şi acest accident prin care omul poate procesa date informaționale cu doar doi la sută din scoarța sa cerebrală se datorează căii greşite pe care a apucat-o la un anumit moment inițial. Dar chiar dacă am face abstracție de acest aspect, am realiza că o astfel de societate restrictivă ar fi o societate edenică, întrucît ar dispare minciuna, dorința de parvenire, lăcomia, dispretul, aroganța şi toate celelalte cohorte de rele care le însoțesc pe acestea. Omul ar deveni dintr-o ființă eminamente acaparatoare o ființă eminamente creatoare, de o adevărată spiritualitate, prin care viața sa să nu mai fie considerată o incursiune într-o lume a suferinței şi o luptă care începe odată cu naşterea şi se termină cu moartea. Animalul din Om ar dispare pentru totdeauna fiind înlocuit de zun alt uman care să nu mai fie reprezentat prin furt şi alte josnicii cărora să li se abroge o aură de slavă şi beatitudine, pentru a fi reliefate drept mari realizări a ființei umane. Toate aceste josnicii ar dispărea în acel context al ființei restrictive, fiind înlocuite cu adevăratul uman din Om care nu mai are nici o legătură cu multele dedesubturi meschine

şi ascunse care determină acel uman iluzoriu. O societate umană restrictivă ar fo o societate unde credința omului nu ar avea drept fundament interesele ascunse ale acestuia de a o practica, de genul: Merg la biserică pentru bani şi sănătate. În acea societate fraza ar suna: mă rog pentru toate sufletele posibile şi imposibile ale lumilor, pentru slava şi binele lor, etc. Sunt convins că într-o asemenea societate nici clădirile şi nici localitățile umane nu ar mai fi la fel, întrucît întreaga strucuralizare a sistemului social ar fi diferită, structuralizare care nu s-ar mai baza pe competitivitate şi ierarhizarea competiotivității ci pe restrictivitate şi neierarhizarea acesteia. Oare cum ar arăta omenirea după cele zece sau unsprăzece mii de ani de istorie oarecum cunoscută, socială? Răspunsul constă în faptul că nu ar mai fi avut loc această structuralizare socială, cum am mai spus adineaori. Marile invenții şi descoperiri, considerate de morală societății competitive ar fi avut loc la alte date sau nu ar fi avut loc deloc. Într-o societate restrictivă, ştiința poate fi considerată o panoplie a răului competitiv din Om, ceea ce ar fi îndepărtat aceste descoperiri de ordin tehnologic şi material, dar în schimb ar fi dezvoltat o arie mare de alt gen de descoperiri şi anume de descoperiri spiritule, adevăratele descoperiri de care are cu adevărat nevoie ființa umană, şi care în loc să-l îndepărteze pe Om de sine

16

Cum au făcut-o descoperirile ştiințifice, acestea l-ar fi apropiat din ce în ce mai mult de sine însuşi, realizînd astfel cu fiecare nouă descoperire spirituală, edenul în care se află, dar în care s-a născut orb, fiind lăsat de Factorul Creator să-şi deschidă ochii minții spre acest Eden, care este în sufletul omului! De ce s-a născut omul orb şi nu cu ochii deschişi spre edenul sufletului său? Pentru că

frumusețea Edenului nu este aceea care este dată de la sine, ci aceea care este descoperită prin sine! Omul în sinea lui este o ființă care devine fericit atunci cînd descoperă noul şi eternul nou, eden care i se derulează în fața ochilor săi. Orice Eden oricît de frumos şi de prefect ar fi, atunci cînd acesta se învecheşte devine un infern. Eternitatea noului este constantă universală, absolut valabilă pentru toate ființele umane care defineşte omul în lumina unuia dintre adevărurile Iluziei Vieții. Mai mult decît atît, Iluzia Vieții la nivel uman se defineşte ca fiind eternitatea noului.De aceea Omul nu poate fi fericit decît dacă aleargă printre clipe asemeni unui atlet, întreaga sa viață. Omul a greşit atunci cînd a ales cîmpul competitivității față de sine şi față de semeni, în loc să alerge pe cîmpul restrictivității față de sine şi față de semeni. Dacă ar fi ales cîmpul restrictivității, atunci Omul ar fi realizat paradisul în care se află. Scriam în "Coaxialismul" că Omul nu cunoaşte realitatea decît Iluzia Vieții şi mai mult decît atît că acesta nu posedă o voință care să aparțină realității ci una care aparține imaginarului. De aceea argumentul pentru societatea restrictivă este şi mai puternic. Mulți se vor întreba dacă prin restricționismul social mă refer şi la dictatură? Chiar dacă Nietzsche, era de acord cu un singur gînd şi o singură voință, din punct de vedere social eu nu sunt de acord cu această aspectare a societății, întrucît dictatura oricît de mult am încerca să o includem sistemului restricționist social pe care l-am creat aici, ea aparție fără nici un drept de tăgadă competiționismului social. Orice dictatură sucombă dacă nu devine competitivă mai întîi față de indivizii care o înglobează şi mai apoi față de ceilalți indivizi, polarizați în exteriorul acesteia. Dictaturile aparțin prin excelență competitivității, chiar dacă sînt restrictive din punct de vedere al libertăților de diferite feluri şi aspecte.ci se poate observa foarte bine ce poate face competitivitatea din restrictivitate într-o societate unde

competitivitatea primează. Se naşte dictatura competitivității dar care, culmea, se bazează tocmai pe restrictivitate, pentru a îngrădi anumite drepturi şi libertăți sociale. Acest lucru nu se poate întîmpla într-o societate unde un există competitivitatea care să se răsfrîngă asupra restrictivității. Aici restrictivitatea devine un panaceu al sinelui fiecărui individ, şi mai apoi o proiectare a acestuia la nivel social. Nivel social care va avea inclusă în el o restrictivitatea care-l populează şi defineşte, identificîndu-se cu libertatea, sau Edenul. Edenul în sine este definit că libertatea fără de margini a individului, şi totodată limita dorințelor acestuia. O societate competitivă, este o societate derivată din indivizii a căror conştiință individuală este definită prin competitivitate, această societate nu poate fi niciodată identificată cu Edenul şi nici cu libertatea deoarece, oricîte realizări sau noi frontiere vor fi atinse, acestea nu vor fi niciodată ultimele şi mai mult decît atît, aceste frontiere vor fi ca o lovitură pentru toți ceilalți indivizi care nu pot să le atingă, dar datorită sistemului competitiv social îşi doresc din tot sufletul acest lucru! O altă întrebare cît se poate de doctă în acest moment ar fi şi aceea dacă societatea de tip restrictiv poate avea o evoluție tehnologico-ştiințifică la fel ca şi societatea de tip competitiv? Răspunsul meu la această întrebare rămîne cît se poate de clar. Societatea Restrictivă este o formă socială mult mai superioară Societății Competitive, întrucît în acest tip de societate, competiția nu apare nicidecum sub imboldul luptei pentru putere şi nici pentru anumite foloase sau poziții sociale care sunt structurate pe cu totul alte principii, ci competitivitatea se menține că un impuls latent al restrictivității, ceea ce-i dă un nou impuls

Individului de a fi şi mai aproape de sine dar, prin această apropiere de a se cunoaşte în primul rînd mai mult pe sine în beneficiul mulțimii de indivizi, respectiv, beneficiul social. Acest tip superior de societate nu este nicidecum o

societate doar a viitorului. Ea putea la fel de bine să devină şi o societate a dimensiunii istorice pe care o posedă omenirea dacă NU ar fi luat-o pe o cale greşită undeva în istoria ei, cale care a dus la atîta suferință, moarte cumplită sau disperare multora dintre indivizii care au determinat-o. Restrictivismul Social este definit prin totale libertate a individului de a se cunoaşte mai înainte de toate pe sine, cunoaştere care să se reflecte sub formă de libertate şi împlinire în planul social. Exact inversul planului social al Competivismului.

17

Astfel cu siguranță Păcatul Original din punct de vedere social a apărut atunci cînd omenirea a părăsit calea Restricțivionismului şi a luat calea greşită a Competivismului, cale care vrînd nevrînd duce la dezvoltări dintre cele mai macabre şi lugubre experiențe sociale, cum ar fi nazismul, comunismul stalinist, bolşevismul sau alte devierei ale normalului care pentru Competivism este un normal denaturat, deoarece vrînd nevrînd omenirea alese undeva în istoria ei milenară calea spre acest deznodămînt. Bine vor spune unii dar Restrictivismul, prin însuşi denumirea sa care reflectă restricitvitate, nu este o dictatură la fel ca cea bolşevică sau nazistă ascunsă undeva în anumite unghere ale spiritului uman? Spiritul uman oricît de mult am dori să fie un spirit liber în toate sensurile cuvîntului el nu poate îndeplini acest deziderat decît prin substituția propriei sale libertăți în detrimentul propriei sale dictaturi. Pentru a fi mai explicit, Omul este o ființă care gîndeşte bivalent. Bine-rău, frumos-urât, etc. Deci este o ființă care vrînd nevrînd aparține Coeficientului Logic 2, după cum am mai scris în “Coaxialismul” carte apărută tot în acest an. Odată ce Omul aspiră mereu spre libertate, depăşindu-se mereu pe sine ca şi în Competivismul Social,

adică exact la fel ca şi în societatea actuală, atunci alergînd către noi şi noi frontiere ale libertății nu face nimic altceva decît să găsească în aceste noi frontiere, frontierele dictaturii care sălăşluiesc în ființa lui. Odată ce nu va mai alerga la nivel Competivist către frontierele libertății, ci o va face din punct de vedere Restrictivist, atunci, acolo unde asi va afla Omul libertatea va înțelege că aceasta se suprapune cu propria sa dictatură sau invers al libertății, asimilîndu-le pe ambele ca fiind dorința esenței sale pentru care s-a născut. În sistemul Competițional, Omul recunoaşte că limita este mereu o Fată Morgana pe care trebuie să o atingă, şi astfel să se autodepăşească pe sine, dar în sistemul Restrictiv, autodepăşirea constă numai în propriile sale limite, care dă o altă alură şi un impuls diferit acelui tip de societate. Oricît de mult am dori să facem o societate competitivă perfectă, aceasta se va afunda din ce în ce mai adânc în nămolul dimensiunii viitorului care va deveni o istorie a unor noi chinuri şi suferințe, pornind de la prejudecăți şi pînă la debusolarea totală a ființei umane față de sine şi odată cu aceasta a pierderii definitive a sensului pentru care a fost creată. Cum poți să speri vreodată că va putea exista o societate competitivă perfectă, cînd indivizii din start nu sunt egali, şi fiecare pleacă la un maraton străin total de ei înşişi la intervale de timp diferite pentru a alerga pe piste cu lungimi diferite. A atinge perfecțiunea cu un astfel de tip de societate, mai înainte de toate nu numai că ar trebui că indivizii să devină egali, adică să plece la acest maraton la aceeaşi oră dar să şi alerge pe acelaşi traseu, dar mai ales ar trebui ca toți aceşti indivizi care compun societatea competitivă să fie nişte indivizi a căror aspirații să fie doar pozitive. Cînd mă refer la aspirații pozitive, mă gîndesc că toți cei care aleargă la acest maraton al vieții, să nu gîndească niciodată negativ față de aproapele său, să nu dorească niciodată să se fure pe sine, să înşele, să ucidă, să mintă pentru ca astfel să parvină în primele locuri ale

acestui tip permisiv şi bolnav de societate.

18

Din start şi cel mai neinițiat om în ale filosofiei recunoaşte că aşa ceva este cu totul şi scu totul imposibil. Cum omul este posesorul libertății din sine tot astfel omul devine şi posesorul dictaturii din sine. Pentru că Omul a ales calea Competiționismului Social, sau al Societății Competiviste, acesta a uitat că competiția spre libertate nu este una către adevărata libertate fiindcă acolo poate găsi şi cealaltă față umană şi anume dictatura, precum omul este sălăşuit nu numai de bine ci şi de rău. Libertatea efemeră a Omului pendulează mereu între binele şi răul său, deci între dictatură sau libertate dar şi între libertate sau dictatură, iar inversiunea voită pe care am făcut-o este pentru a reliefa că atunci cînd libertatea devine dictatură această dictatură poate fi adevărata libertate pentru Om precum adevărata libertate poate fi dictatură. Omul nu cunoaşte nici binele şi nici răul, întrucît se zbate între aceste două polarități în Iluzia Vieții lui de la naştere către moarte. Ambele polarități îşi pot schimba sensul dar şi semnul în funcție de alte şi alte polarități care intervin pentru a le determina pe acestea două. Într-un cuvînt alături de bine pot interveni o sumedenie de alte polarități, cum ar fi culoare, interes, dorință, frumusețe său urît, linişte, plictiseală, etc. Acestea au fiecare la rîndul lor înțelesul lor opus fapt pentru care le-am denumit polarități. Cînd toate aceste înțelesuri în loc să conveargă în continuare cu binele Omului, ele pot să diveargă la un anumit moment dat, cum de altfel se întîmpla pe parcursul vieții acestuia în fiecare clipă de gîndire, fapt care duce la schimbarea totală sau parțială a polilor binelui cu cei ai răului. Tot acest lucru ne determină faptul că nu putem spune hotărît că odată ajunşi la o anumită frontieră acea va fi şi frontiera definitivă a binelui,

minciună şi iluzie după care aleargă Competiționalismul Social actual şi nu numai, aici mă refer şi la cel istoric. Prin urmare, oricît de mult ar dori Omul să fugă de dictatură într-un sistem social Competivist, el nu va face nimic altceva decît să se afunde şi mai mult în noroiul acesteia. Nazismul şi comunismul stalinist sînt dovezi clare a acestor derapaje sociale, care ca şi orice tip de societate au la bază anumite aspirații, care pentru anumite clase sociale, sau indivizi ai anumitor zone etno-geografice acestea pot părea ca aspirații spre mai bine, dar ele datorită Sistemului Competiționalist, toate duc la prăpastie.

19

Societatea Restrictivă nu este nicidecum un tip de societate dictatorial, ci un tip de societate care restricționează doar datoria Omului de a se cunoaşte mai înainte de toate pe el însuşi, de a se împrieteni cu el, de a fi mulțumit de natură sa divină primită de la Factorul Creator şi Unic Întîmplător, sau de la Dumnezeu cum vor spune unii. Prin acest mod restrictiv de a vedea şi înțelege lumea Omul poate realiza că unica competiție adevărată este doar aceea cu el însuşi şi nicidecum cu vecinii sau cu alți indivizi care determină societatea. Este societatea care nu acceptă nici un gen de polarizare, cum ar fi cel financiar, politic sau de orice altă natură. Marile crime şi fărădelegi în cadrul societății competiționale au drept cauză dorința unora de a avea din ce în ce mai mult indiferent că înoată peste miliarde de dolari în timp ce alții se lăfăie într-o cruntă mizerie doar pentru că nu sunt din neamul unor indivizi care au spoliat munca celor mulți de-a lungul timpului, sau din neamul celor care au înțeles că furtul este unica rațiune de a fi. Orice tip de societate restrictiv va fi infinit mai superior unui competițional, în afară de un singur lucru, şi anume cel militar. Într-o societate restrictivă

nu este nevoie de arme pentru că acestea nu au ce cuceriri sau ocupații să facă. O astfel de societate nu va putea face niciodată face față din puncte de vedere militar unei societăți competiționale, întrucît aceasta va avea mereu drept cel mai dezvoltat domeniu, domeniul apt să producă teroare şi teamă în orice moment, dar şi moarte sau exterminare. Rațiunea pe care se axează societățile competiționale este aceea de a fura, ucide şi cuceri, indiferent dacă ceea ce s-a furat este necesar indivizilor care compun societatea sau nu. Este cît se poate de uşor de văzut că Competiționalul cu toate derivatele acestuia a fost deturnat în interiorul ființei umane, către RĂU, Răul devenind astfel sensul competițional al individului, mai înainte de toate cu el însuşi şi mai pe urmă față de ceilalți indivizi care compun societatea. În Societatea Restrictivă, sensul competițional este polarizat către BINE, acesta fiind sensul către care tinde individul care compune respectiva societate şi prin intermediul căruia acesta vede pe toți ceilalți membri ai societății. Era nevoie de atît de puțin, atunci, undeva, cîndva, pentru a deveni fericiți de-a lungul istoriilor noastre milenare, încît doar hazardul a făcut ca Omul să coboare cu atîta inconştiență şi dezinvoltură din Eden! Tot ceea ce trebuia făcut, era ca să devină competitiv cu el însuşi şi nu cu cei din jurul său! Ce se poate face în acest moment?

20

Faptul că a apărut Grupul Bilderberg este cel mai minunat şi înălțător moment istoric pe care l-a trăit omenirea pînă în prezent, deoarece, indiferent cît de inoportun este sensul pe care acest grup îl dă procesului de globalizare într-o societate competițională. Este bine că acest proces a început şi că el se desfăşoară, chiar dacă lent, dar sigur! Este adevărat că Grupul Bilderberg are invitați

care reprezintă polarizarea competițională în diferite domenii, inclusiv financiar şi politic. Într-un cuvînt aici se fac şi desfac anumite doleanțe sau viitoare legi care vor fi votate pe viitor de către parlamentele națiunilor. Repet, este un lucru îmbucurător, deoarece numai prin globalizare, societatea umană va reuşi să scape într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat de Competivism, iar acestuia să-i fie luat locul de către Restrictivism, curentul de avangardă care va determina un Om Nou, cu un nou mod de a vedea şi percepe lumea, unde Competiționalismul morbid va fi înlăturat tocmai de către vîrfurile care-l vor călăuzi şi îl vor determina în acele momente. Cînd mă refer la vîrfuri ale Competiționalismului, mă refer la cei mai mari bancheri ai lumii, industriaşi, politicieni sau alte somități ale acelui moment. Ce anume îmi spune că odată şi odată se va întîmpla acel fenomen care va urca pentru prima dată în istoria ei milenară omenirea pe o nouă treaptă socială, mult mai superioară decît în trecut, cum nu a mai cunoscut ea niciodată în timpul istoriei sale zbuciumate, este în primul rînd faptul că OMUL ESTE DUAL, şi că odată şi odată sensul Competiționalismului din sufletul omului se va polariza şi către bine nu numai către rău cum s-a făcut într-un anumti moment istoric. Fiind prin excelență o ființă restictivă orice tip de societate umană bazată pe competiționalism va fi dat pierzaniei, nefăcînd nimic altceva decît să ducă ființa umană la debusolare, suferință şi înstrăinare de sine. Astfel, dacă Omul ar fi ales calea cea bună pentru a dezvolta o societate în care personalitatea acestuia să se îmbine perfect ar fi fost o societate în care azi Omul ar fi reuşit să treacă prin asceză şi cunoaştere de sine, treptele fundamentale ale transcedentalismului, devenind mult mai puternic şi influent în lumea care-l înconjoară, reuşind să-şi eternizeze viața prin propriul său spirit, dîndu-i acesteia caracterul mesianic şi paradisiac al începuturilor de omenire. Toate acestea prin interiorizarea competiției şi

nu prin exteriorizarea ei, devenind o competiție a Omului cu el însuşi şi nicidecum cu ceilalți indivizi. Prin urmare orice principiu de rivalitate urmînd să dispară, fiind înlocuit cu principiul rivalității de sine. Se prea poate că odată în istoria atît de neagră şi de tumultoasă a umanității, Omul să fi fost obligat să treacă de la restrictivism la competiționalism, tocmai datorită pierderii capacităților sale cerebrale de a procesa cu mai mult de două procente din scoarța cerebrală, devenind o ființă împinsă către acest deziderat social nefast şi străin de el însuşi, şi nu o ființă care ar fi dorit toate acestea. Să fi fost Omul, un simplu experiment? Nimeni nu poate răspunde la o atare întrebare, decît cel mult să-şi dea cu presupusul.

21

Chiar şi cu aceste două procente de gîndire, dacă Omul ar fi fost pe calea cea bună a restictivismului, totul ar fi arătat azi altfel, începînd de la clădiri, centre urbane, credință, societate, structuralizări politice şi implicit moneda de schimb care nu ar mai fugi fost sub nici o formă banul ci o monedă de ordin spiritual. Ar fi fost o societate de sacerdoți? E greu de răspuns la o astfel de întrebare, odată ce noi nu putem simți sau discerne cum anume ar fi o astfel de societate reprezentată la un nivel din ce în ce mai structuralist. Orice ființă prin esența sa este un sistem restrictiv, indiferent că raționalizează sau nu, indiferent dacă raționalizarea se produce printr-un Coeficient Logic 2 sau 2.000.000.000. Totul depinde de natura ființei care are următoarele caracteristici: Restrictivitate, Competiționalitate, Socialitate, Esențialitate, Demiurgitate şi caractersitica de Neantizare, caracterstică ce aparține doar ființelor care conştiente şi raționalizatoare prin care Omul sau o altă ființă cu un Coeficient Logic inferior, deci 1, sau superior, mai mare decît 2, se autodetermină la

moarte sau la necunoscutul de dinaintea propriei sale creații, privit prin prisma ființei sale şi nicidecum a lumii care-l găzduieşte. NEANTIZAREA: -Întrebarea cheie pentru procesul de Neantizare este, ce anume am fost eu înainte de a mă naşte şi ce voi fi după moarte? O astfel de întrebare determină partea restrictivă a Omului să accepte neantul ca fiind succesorul marelui necunoscut, dar partea competitivă, reflectată în societate, neagă neantul, atribuindu-i acestuia capacitatea de competitivitate cu viața actuală a ființei, transformîndu-l imediat în "Lumea de Apoi". Aceasta fiind lumea din care vine pe acest pămînt ființa competitivă şi spre care urmează să se îndrepte după moarte, în timp ce ființa restrictivă, consideră inexistentă această lume, renegînd-o şi dîndu-i atribut de pierdere definitivă a prezentului existențial ce va deveni trecut, ascuns, tot mai ascuns, în colbul uitării de sine a ființei singuratice şi angoasate de propriul său destin. SOCIALITATEA ŞI COMPETITIVITATEA-Orice ființă rațională sau nu subzistă într-un domeniu social cu sau fără voia ei imaginară, drept consecință a diversității bazată totuşi pe unitatea să indestructibilă față de diversitate şi mai ales restrictivă. Dacă Diversității îi va aparține competiționalul, unicității îi aparține cu siguranță: restrictivul. Întreaga diversitate există doar în funcție de unicitatea ființei. Cînd ființa a murit, odată cu moartea sa, dispare şi diversitatea celorlalte ființe raportate la aceasta, întrucît aceasta nu se mai raportează la nici una dintre ele, devenind autoexclusă din punct de vedere social. Cu toate că, trebuie să recunoaştem, Socialitatea celorlalte ființe persistă dar numai raportate la ele atît timp cît sunt în viață. Odată moarte, întreaga socialitate ar dispărea dacă toate ființele ar dispărea. Acest aspect ne îndreaptă către natură temporară a ființei care călătoreşte printr-un spațiu mai mult sau mai puțin virtual datorat Iluziei Vieții, natură care poate fi atribuită termenului de Socialitate prin excelență.

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

Socialitatea nu este Competiționalitate chiar dacă ambele sînt două caracteristici care-şi întrepătrund proprietățile datorate diversității, dar numai acesteia şi atît. Procesul de socialitate defineşte indivizii raportați la unicitatea dar şi la singurătatea ancestrală a ființei mereu în goană după absolut său conştient sau inconştient definit prin necesitate, pe cînd Competiționalitatea este exact inversul ființei, deci raportarea diversității în sine, a multitudinii la Unicul indestructibil al individului, pe care doreşte să-l doboare, ajutat de Iluzia Vieții şi lipsa de Voință, antrenînd singurătatea ființei în malaxorul gigant al egalizării tuturor individualităților, pentru ca nici una să nu se poată opune procesului competitiv la care sunt raliate toate ființele care compun societatea. Aceste ființe is pierd astfel individualitatea, devenind social-competitive, în loc să devină structural-competitive, cum de altfel ar fi fost normal pentru ființa umană cel puțin. Acest social-competitivism a determinat şi dezvoltările formațiunilor politice de tipul național-socialism, ca mai apoi să fie concurate cu cele de sorginte socialist-staliniste sau comuniste. Aici stă cauza alienărilor sociale care au determinat anumite deraieri istorice. DEMIURGITATEA-devine caracteristica fundamentală a ființei, contopindu-se cu natura sa primordială dar şi transcedentală, pentru care orice ființă este desăvîrşita şi săvîrşită în această lume. Demiurgul devine ființa însăşi că scop al creației dar mai ales ca deznodămînt al acestui scop. Fără această caracteristică, ființa şi-ar pierde cu desăvîrşire sensul existențial pentru care a înfruntat propria sa neantizare, devenind restrictivă dar şi competitivă totodată. Demiurgitatea este caracteristică de bază care stă la baza Restrictivității dar şi a Competitivității ființei, aplatizîndu-i acesteia, într-o măsură mai mare sau mai mică, caz care depinde de fiecare individ în parte, frustrarea, angoasa sau extazul şi plenititudinea provocate de Neantizare.

22

Orice caractersitică a ființei dintre cele enumerate mai sus dacă va fi înlăturată sau renegată prin diferite politici mai mult sau mai bine ticluite de către tot felul de lideri, va determina o societate alienată dar mai ales o societate unde nu va exista niciodată dreptatea, pentru indivizii care o compun. Dacă ne uităm la lunga istorie a societăților omeneşti, vedem că au existat de toate. Războaie, măceluri, crime, bogății fabuloase, lideri mai mult sau mai puțin carismatici, invenții, realizări, descoperiri epocale, într-un cuvînt cam tot ce vrei şi ce nu vrei dar un singur lucru a lipsit, cu toate că a fost cel mai des pe buzele liderilor din toate timpurile, şi aceasta este Dreptatea! De ce nu s-a putut ajunge niciodată la cucerirea ei? De ce oamenii au dorit-o atît de mult dar nu au avut-o niciodată? Răspunsul constă tocmai în faptul că Omul s-a depărtat de ceea ce ar fi trebuit să fie. Dacă s-ar fi respectat cu adevărat caracteristicile ființei uman sau a oricărei ființe în general, cu siguranță că nu s-ar fi ajuns aici. Cu toate acestea se poate spune că şi plantele sînt ființe întrucît aparțin lumii vii, şi că de fapt orice individ care aparține lumii vii este ființă, indiferent dacă acesta este plantă sau o simplă celulă, etc. Atunci pentru acestea mai sînt valabile caracteristicile enumerate mai sus ale ființelor? Cu siguranță voi răspunde eu, chiar dacă acestea se răsfrîng în alte ipostaze, în funcție de fiecare caz în parte. Dacă luăm planta ca exemplu, (să reamintesc că narcisa are 30% din genele omului) şi îi atribuim caracteristicile ființei vom avea astfel: Restrictivitatea la plantă se caracterizează prin capacitatea acesteia de a-şi desfăşura pentru sine procesele bio-chimice şi de fotosinteză care-i sînt necesare pentru a subzista. Competiționalitatea o propagă în mediul său înconjurător față de alte plante, dintre care unele pot avea

un coronament mai mare care să o umbrească pe aceasta nelăsîndu-i îndeajuns soare. Atunci şi aceasta va face tot posibilul să se înalțe sau să se retragă într-un unghi favorabil pentru a primi lumina solară de care are nevoie. Socialitatea se rezumată la ecosistemul în care viețuieşte planta respectivă. Demiurgitatea este caracteristica plantei de a da viață altor şi altor plante din specia respectivă dar mai mult decît atît, de a ajuta într-un mod indirect dezvoltarea altor plante din jur, şi în fine, cea din urmă caracteristică, Neantizarea, care se concretizează prin teama plantei de a fi tăiată sau ruptă sau de a i se aduce anumite prejudicii. Această teamă s-a demonstrat de curînd prin diferite experiențe care au demonstrat că atunci cînd cineva se apropie de o plantă cu intenția de a o tăia, aceasta simte emițînd anumite influxuri energetice.Şi plantele suferă nu numai oamenii. Se vede că aceste caracteristici pe care le-am atribuit ființei sînt general valabile pentru întreaga lume vie. Este adevărat că fiecare astfel de caracteristică se răsfrînge în funcție de ființă. Bineînțeles că Omul va avea un alt grad de a-şi manifesta aceste caracterstici față de o plantă sau un animal.La nivelul animalelor depinde de rasa acestuia, de ce fel de animal este, domestic sau sălbatic, etc. Revenind la Om caracteristică de Neantizare a fost cea care a determinat în istorie trecerea de pe calea cea bună a Restrictivității pe aceea a Competitivitățiiatât de străină Omului. Chiar dacă această trecere s-a desfăşurat accidental dar şi incidental totodată, prin reducerea capacității acestuia de a gîndi, decît cu cele 2% din scoarța cerebrală, la baza tuturor acestora stă caracteristica ființei umane de Neantizare. Neantizării i se datorează teama de moarte dar şi tăria de a rezista acesteia. Neantizarea fiind balanța care ține trează ființa umană pe prăpastia destinului dintre viață şi moarte. De aceea, o spun şi o repet, chiar dacă calea greşită a Omului către Competitivitate este una accidentală datorate unui incident poziționat undeva în istoria acestuia,

această cale are ca origine caracteristica ființei de Neantizare. Prin Neantizare se înțelege în primul rînd teamă.

23

Teama stă la baza genialității dar şi a necesității. Ea este stindardul suprem pentru care ființa există şi nu dispare în colbul uitării. Orice necesitate ar fi o simplă boare de vînt dacă nu ar fi fost teamă de consecințele neîndeplinirii sale, unde totul se raportează la moarte. Astfel moartea devine atît cel mai înverşunat duşman al ființei care reprezintă viața, într-o lume a competitivității. Orice devine necesar devine şi competitiv. Astfel necesitatea se raliază competitivității unindu-se şi devenind un corp comun al ființei debusolate şi singuratice, care aleargă spre moarte odată născută în lumea competitivității. Dacă ar fi fost aleasă calea cea bună a restrictivității, ființa ar fi simțit caracteristica de Neantizare nu ca o teamă, ci mai ales că o dorință, iar necesitatea ar fi devenit dorință şi fapt împlinit, iar moartea la care acestea s-ar fi reliefat tot timpul fiindcă caracteristică de Neantizare a ființei o determină pe aceasta să se raporteze pe sine ca viu, viață şi ființă la moarte. Moartea în acest caz al căii restrictive ar fi devenit din cel mai de temut duşman cum este de altfel pe calea competitivă, cel mai bun prieten. Cu toate acestea devenind cel mai bun prieten, acest lucru nu înseamnă că ființa şi-ar fi pierdut încetul cu încetul caracteristica sa vitală de altfel, aceea de Neantizare şi s-ar fi scufundat în dispariția sa voită? Într-un cuvînt s-ar fi sinucis? În această lume meschină a competitivității avem impresia că viața este susținută mai înainte de toate de frică de moarte, dar în lumea restrictivității ce impresie am fi avut că susține viața? Cu siguranță şi fără drept de tăgadă: Iubirea Morții. Iubind moartea am înțelege viața şi invers. Nu poți urî

moartea pentru ca să iubeşti viața, deoarece atunci cînd deteşti moartea deteşti ceea ce a fost înainte de viață şi ceea ce a determinat viața. A detesta ceea ce a determinat viața şi a pretinde că de fapt iubeşti viața este absurd. Cum oare putea moartea determina viața? Viața nu se determină pe sine şi doar se raportează la moarte? NU! În nici un caz. Viața nu s-ar putea determina niciodată fără de moarte, întrucît nici binele nu se poate determina fără de rău şi nici frumosul fără de urît. A încerca din punct de vedere biologic să defineşti ce anume stă înaintea vieții, este la fel ca şi cum ai încerca din punct de vedere coaxiologic să determini ce anume stă înaintea Iluziei Vieții şi cum anume se poate vedea cu ochii omului această dezvoltare. Răspunsul este că această dezvoltare descrisă de mine în "Coaxialismul" se poate deduce dar niciodată nu vom putea spune cum anume arată o Personalizare, alta, în afară de Existență.Şi totuşi, coaxiologic vorbind, înaintea vieții se află moartea.De ce? Deoarece după viață este tot moartea. Să fie moartea de după viață ceva deosebit decît moartea de dinaintea vieții? Pentru aceasta va trebui să definim moartea. În primul rînd această primeşte o conotație de Neantizare, conotație care devine una dintre caracteristicile fundamentale ale ființei. Prin moarte ființa restrictivă vede o ieşire totală din imperiul spațio-temporalității, asociată cu pierderea totală a Iluziei Vieții. Astfel infinit de lunga moarte poate ține doar o clipă şi nimic mai mult, o clipă infinită din punct de vedere spațio-temporară. Cum putem vorbi în acest caz de clipă care are şi atribut de spațialitate? Caractersitica fundamentală a ființei de Neantizare, se structuralizează în primul rînd pe îmbinarea unității de măsură temporare cu acele spațiale.

Nu putem vorbi de un kilometru spațio-temporar, pentru că niciodată spațiul nu poate acoperi timpul decît printr-o unitate de măsură temporară, pe cînd timpul, prin unitățile sale de măsură poate acoperi spațiul, ceea ce denotă superioritatea dimensiunii temporare față de dimensiunea spațială. Ce înțelegem prin această superioritate? În primul rînd faptul că în Iluzia Vieții, dimensiunea temporalității este redată ca un element superior ierarhic celui spațial. Într-o clipă se poate produce întotdeauna un anumit spațiu, dar într-un milimetru nu se poate scurge timpul. Acest fapt ne mai defineşte încă un lucru, şi anume că în Iluzie Vieții cu Coeficientul Logic 1, spațiul este dimensiunea fundamentală şi unică. Iar în Coeficientul Logic 2, acestuia i se atribuie şi timpul, urmînd ca la celelalte Coeficiente Logice, celor două să li se atribuie alte şi alte dimensiuni, echivalente ca număr cu numărul Coeficientului Logic. Revenind la caracteristică de Neantizare, şi definind-o ca o caracteristică fundamentală a ființei prin care aceasta se referă la moarte, ajungem să vedem că clipă, devine unitate de măsură atît pentru spațiu cît şi pentru timp, ceea ce înseamnă că în cadrul acestei caracteristici ființa se raportează la neant, pe care-l consideră ca fiind moarte, neant care nu este nimic altceva decît neantul din interiorul ființei, pe care aceasta îl exteriorizează atribuindu-l exteriorului. Astfel moartea nu se află niciodată dincolo de ființă, ci numai în interiorul ei. Care este interiorul unei ființe care raționalizează pe baza unei logici bivalente de tipul, bine-rău? Nu este un interior al Coeficientului Logic 2, deci un interior spațio-temporar? Cu siguranță că aşa este. Atunci acest interior va fi de la sine unul spațio-temporar, dar cum ființa nu poate parcurge infinitatea spațială din interiorul său, în clipa infinității temporare, şi infinitatea spațială va fi trecută în contul deschis spre moarte al temporalității. Astfel moartea devine

o clipă infinit de mare dar şi infinit de mică, întrucît tocmai Coeficientul Logic 2, este cel care determină cele două sensuri ale infinitului, şi anume: mare şi mic. În Coeficienții Logici mai superiori, ființele care-i folosesc vor atribui morții în locul clipei care este corespondentul cel mai de preț în această bidimensionalitate, o altă corespondență, care să aparțină celei mai superioare dimensiuni, corespondență care la rîndul său să îmbine toate celelalte dimensiuni existente în acea Iluzie a Vieții, dimensiuni care vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic din acea existență.

25

Neantizarea în cazul ființei este mai înainte de toate o raportare a acesteia la cele mai superioare valori posibile dar necunoscute de către această decît pe fundamente de posibilitate determinantă.

Posibilitatea Determinantă la ființă este tot ceea ce se află dincolo de orizontul cunoaşterii sale, sau în cadrul cunoaşterii sale datorate Iluziei Vieții, a cărei esență, nu va putea fi atinsă niciodată decît relevată. Astfel posibilitatea determinantă a ființei devine părintele relativismului care planează de-a lungul vieții acesteia şi care-i oferă ființei ideea falsă de libertate. Spun falsă pentru că şi aceasta se supune Iluziei Vieții. Ființa nu cunoaşte adevărata libertate şi nici adevărata voință. Atît libertatea cît şi voința îi sînt relevate ființei sub forma Posibilității Determinante.De altfel întreaga viață a ființei se axează în primul rînd pe această Posibilitate Determinantă. Tot ceea ce simte ființa că o înconjoară dar şi tot ceea ce cunoaşte face parte din aria Posibilității Determinante, deoarece chiar dacă are Iluzia Vieții că cunoaşte, respectivul lucru sau fenomen, ființa nu va putea în realitate să le cunoască niciodată decît ca acestea să-i fie relevate de către Iluzia Vieții.

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

După cum se vede caracteristică de Neantizare devine suprapusă ființei atît prin raportarea acesteia la moarte cît şi la Iluzia Vieții care-i relevă propriile sale iluzii devenite indubitabil adevăruri. Relevațiile sînt oglindiri ale ființei în Iluzia Vieții. În funcție de aceste oglindiri ființa va şti ce anume este libertatea sau voința fără a le înțelege sau cunoaşte vreodată. Diferența dintre libertate, voință şi moarte, constă în faptul că ființa se poate oglindi în Iluzia Vieții pentru a "şti" ce anume este libertatea sau voința, chiar dacă acestea îi sînt arătate total altfel decît este esența lor în realitate, atunci cînd ajunge la moarte aceasta nu îi mai este arătată ființei absolut deloc, sau în cel mai bun caz sub forma unui neant. Atunci ființei nu-i rămîne decît să atribuie moartea prin procedeele sale substitutive, libertății, voinței sau altor caracteristici sine qua non pe care ființa le poate raționa. Astfel ființa îşi creează propriul său cult cu privire la moarte, de fapt prima religie. Oricît de ciudat ar părea, dar aici se află esența religiei, în necunoscut substituit experienței ființei. A folosi termenul de cunoscut în coaxialism este ca şi cum ai crede în Iluzia Vieții, de aceea consider că termenul de experiență poate fi cel care să înlocuiască cu brio, termenul de cunoaştere. Spun aceasta întrucît la ființă orice cunoaştere este de fapt o experiență. Experiența implică în cadrul său atît procesul de cunoaştere atribuit ființei prin prisma Iluziei Vieții cît şi pe acela de trăire, simțire, raționalizare şi experimentare a acestui proces cognitiv. Prin urmare, ființa pe tot parcursul vieții sale nu numai că se raportează la moarte dar trăieşte experiența morții în fiecare clipă, reuşind să o piardă abia atunci cînd va muri! Dacă această moarte față de Iluzia Vieții este moarte cu adevărat. A considera moartea ca fiind Neantizare este pentru ființă cît se poate de adevărat, datorită propriilor sale experiențe, dar această Neantizare nu ar fi putut niciodată exista, nici chiar în experiența ființei dacă nu ar fi fost viața, iar viața la rîndul său nu ar fi

putu exista dacă nu ar fi fost moarte. Moartea este cea care dă sens vieții, iar viața cea care dă sens morții. Una fără altă ar fi două oglindiri fără sens în Iluzia Vieții. Vorbeam adineaori de subsidiaritatea termenilor de genul libertății şi voinței atribuiți morții de către ființă tocmai datorită Neantizării acesteia, al golului care nu se mai oglindeşte în Iluzia Vieții, iar aceasta nu mai are ce imagine să-i transmită ființei pentru propria sa experiență. Atunci cînd ființa nu primeşte nici o imagine de la Iluzia Vieții pentru a o experimenta aceasta are capacitatea şi mai mult decît atît dorința şi impulsul de a umple acest gol pe care nu vrea să îl umple nici Iluzia Vieții, cu diferite experiențe pe care le-a trimis Iluzia Vieții dar pentru cu totul alte înțelesuri. Astfel morții i se vor atribui o sumedenie de alte înțelesuri, clădind o adevărată religie. În consecință dar mai ales în concluzie, religia devine această umplutură pe care o face ființa într-un gol pe care refuză să îl umple Iluzia Vieții. De ce refuză pînă şi Iluzia Vieții acest lucru?

26

Revenind iarăşi la întrebarea pe care mi-am pus-o anterior. Ți anume ce este moartea? Experiența noastră ne trimite la ceva care urmează vieții, respectiv un proces de descompunere al organismului viu care a fost cochilia ce a adăpostit o viață care nu mai există. Organismul în descompunere este tot ceea ce lasă Iluzia Vieții să se întrevadă pentru toți ceilalți participanți din exterior la procesul morții, dar nu şi pentru participantul din interior, în cazul de față: defunctul. Pentru cel care priveşte moartea din interior, aceasta are o cu totul altă înfățişare, fiind singurul care va părăsi organismul ce va putrezi, odată cu propria sa viață. Deci viața lui, respectiv a sa, în sine, va părăsi organismul în descompunere ale cărui minerale va hrăni o altă şi altă viață! În acest caz viața este cea care

trece dintr-un anumit stadiu, într-un altul unde ar mai fi fost şi înainte de naştere? Oare moartea este acea stare de dinainte de naştere? Pentru aceasta va trebui să ne punem următoarea întrebare şi anume, de ce ființa substituie anumite lucruri şi fenomene Neantizării, care devine şi o caracteristică fundamentală a sa? De ce nu realizează aceste substituiri cum ar fi voința şi libertatea cît şi multe altele şi altor experiențe, primite în dar ca imagini de la Iluzia Vieții? Răspunsul este unul singur: - Pentru că exprimă Necunoscutul!

Ființa prin excelență este caracterizată prin Cunoscutul (Experiența) care navighează prin oceanul Necunoscutului, dorind să-l transforme şi pe acesta în ființă, fiindcă este oceanul cu care aceasta se hrăneşte. Într-un cuvînt ființa se hrăneşte cu moartea pentru a ființa, pentru ca viața sa să se poată desfăşura primind noi şi noi valențe sub imperiul necesității de la Iluzia Vieții. Ființa în sine este un produs lacom al Iluziei Vieții. Odată ce se hrăneşte cu oceanul Necunoscutului, doreşte ca tot acest întreg ocean să-i aparțină numai ei, şi aceasta datorită unui alt imbold pe care aceasta îl are şi anume necesitatea, care este caracteristică de bază a vieții, caracteristica care susține viața dar se şi identifică cu aceasta în acelaşi timp. Viața în sine este o necesitate şi bineînțeles un Cunoscut, o experiență da fapt a Iluziei Vieții. Această experiență, care este necesitatea se hrăneşte cu Necunoscutul care este moartea şi astfel viața renaşte etern din moarte. Acest Necunoscut care nu mai poate fi oglindit nici de Iluzia Vieții este de fapt unicul şi cel mai apropiat Adevăr față de Adevărurile fundamentale ale Coaxialismului, cum ar fi Adevărul Absolut, Adevărul Semantic, Adevărul Anoțional şi Adevărul Noțional. De ce viața (Experiența) se hrăneşte cu moartea (Necunoscutul) pentru a se depărta de adevărurile fundamentale? Răspunsul constă în Iluzia Vieții. Aceasta se depărtează de adevărurile fundamentale

pentru a experimenta noi şi noi oglindiri, dar oricît de mult s-ar experimenta aceste oglindiri, nu se poate trece peste un singur element, şi anume Necunoscutul.De ce ar fi Necunoscutul un element? Atunci înseamnă că şi viața este un element la fel ca şi moartea? Înseamnă că toate aceste elemente sunt doar nişte simple înşiruiri în infinitatea de alte şi alte elemente? Cu siguranță. Întreaga Iluzie a Vieții cu toate multitudinile sale infinite de reprezentare a Experiențelor diferitelor tipuri de viață oglindite în această, nu sunt decît un element oarecare la fel ca şi Existența în infinitatea de alte elemente care se succed alături de acesta. Primul element care îi succede este tocmai Necunoscutul, urmîndu-i şi acestui alte şi alte infinități de astfel de elemente. Aici trebuie să facem o paranteză şi anume că Necunoscutul nu neapărat trebuie să aparțină unei alte Personalizări cum ar fi Nonexistența, ci poate să aparțină la fel de bine şi existenței doar că acesta este axat pe alte paliere cu paleative diferite. Necunoscutul poate fi şi în cadrul Existenței deoarece acesta este un rezultat al Experienței ființei şi nicidecum un rezultat exterior acesteia.

27

Chiar dacă devine uimitor, şi oricît de mult am dori să ne cunoaştem pe noi înşine, aceasta nu o vom putea face niciodată fără a apela la Necunoscut. Necunoscutul aparține ființei mai înainte de toate şi bineînțeles experienței acesteia, fără de care Necunoscutul nu ar exista. Ființa prin excelență este cea care alimentează la rîndul ei Marele necunoscut, hrănindu-şi astfel propriile sale necesități. Dacă Necunoscutul există ca urmare a Experienței ființei de a-l determina, atunci înseamnă că el nu este nimic altceva decît o experiență a ființei, lucru uimitor, pentru a putea defini moartea în cele din urmă ca fiind această experiență

a ființei care este Necunoscutul. Odată devenită o experiență a ființei, înseamnă că ființa a mai trecut cel puțin odată prin moarte dacă nu de mai multe ori. Acest "odată" reprezintă tot o încercare arbitrară de a determina o anumită succesiune numerologică. Spun arbitrară deoarece pînă şi succesiunea în sine nu este altceva decît tot o experiență datorată Iluziei Vieții şi prin urmare, ea poate sau nu să fie confirmată sau infirmată în funcție de reperul la care ne raportăm. Astfel tot ceea ce devine Experiență, face parte din ființă, care la rîndul ei se caracterizează în primul rînd prin procesul de Experiență datorat reflectării ființei în oglinda Iluziei Vieții. În concluzie, la fel ca şi viața şi moartea se află tot în ființă şi nu în exteriorul ei, precum Necunoscutul face parte din panoplia de experiențe ale ființei alături de Cunoscut. Cu cît ființa va fugi de moarte, cu atît se va depărta de ea însuşi, lăsând şi propria sa viață la o parte în acelaşi timp. Iubind moartea ființa va iubi viața, iar iubind cu adevărat viața va înțelege cum anume să iubească moartea. Nu poți iubi Cunoscutul fără să iubeşti Necunoscutul, oricît ai încerca fiindcă şi aluatul ființei tale în această lume este plămădit cu ajutorul logicii bivalente, bine-rău, etc. Dar oare ceilalți reprezentanți ai lumii vii, cum ar fi animalele sau plantele, iubesc şi înțeleg moartea? Au acestea noțiunea Necunoscutului la fel cum o are şi Omul? În nici un caz. Fiecare experiență în Iluzia Vieții este dată de modul cum este reflectată ființa luată că individual în această. O plantă care nu are capacitatea de raționalizare la fel ca şi omul, sau poate că studiile viitoare în biologie vor descoperi cu totul altceva, dar în cazul că aceasta nu ar avea aceeaşi capacitate de experimentare să nu folosim termenul mult prea pretențios de raționalizare, se datorează Iluziei Vieții care nu face altceva față de ființa plantei respective în această lume decît să-i determine o atare experiență. Pentru aceasta moartea şi Necunoscutul ar putea apărea din punct de vedere al experienței date de

Iluzia Vieții sub formă de durere sau nici atît, poate sub o multitudine de forme cărora unui om îi sînt aproape imposibil de descris. La fel se poate întîmpla şi în lumea animalelor, ființe care în această lume au alte şi alte experiențe la oglindirea lor în Iluzia Vieții față de Omul care susține că raționalizează. Eu sunt sceptic în privința celor care susțin cu tărie rațiunea umană, pe care nu o consider cu nimic mai superioară în realitate decît pe aceea a plantelor sau a animalelor. Afirm acest lucru deoarece totul este un vis, iar aceeaşi ființă umană care aici visează pe baza unei logic bivalente într-o altă lume aparținînd unui alt Univers, acest vis poate fi într-o logică trivalentă sau cu un miliard de coeficienți, etc. Un fapt deosebit de interesant este cum anume apare viața şi moartea, Cunoscutul şi Necunoscutul în lumile în care ființele trăiesc experiențe cu mult mai mult decît cei doi Coeficienți Logici ai lumii noastre, de care am tot amintit pînă acum. În astfel de lumi este normal că alături de Bine şi Rău, Moarte şi Viață, Cunoscut şi Necunoscut să mai fie şi alte repere echivalente ca număr cu numărul Coeficienților Logici primiți drept experiență de la Iluzia Vieții, odată cu oglindirea ființelor în aceasta.

28

Astfel în Coeficientul Logic 3, alături de viață şi moarte va mai fi şi un al treilea element care nu va fi în nici un caz doar o simplă stare intermediară între celelalte două, ci un al treilea element care va avea exact aceeaşi importanță ca şi celelalte două. Într-o lume cu un Coeficient Logic 100, vor mai fi încă 98 de alte elemente alături de viață şi moarte de aceeaşi importanță covîrşitoare ca acestea. Un atare fapt ne arată cu certitudine că moartea nu este nici pe departe ceea ce credem noi azi prin experiența dobîndită în lumea cu Coeficientul Logic 2, ca

fiind Neantizare, deci reducerea la nimic, ci este un element la fel de important ca şi viața dar care nu ne este desluşit de către Iluzia Vieții, odată cu oglindirea ființei noastre în această, decît sub formă de Neantizare şi de Necunoscut. Mai mult decît atît ajungem la concluzia că şi Necunoscutul nu este decît un element din infinitatea de multe alte elemente care şi el la rîndul său devine posesorul unei infinități de opuşi (la fel ca şi Moartea sau viața), infinitate care-i va conferi Necunoscutului aspect de element cognoscibil, de către unii dintre opuşii săi. Prin urmare nu cred că există o explicație mai doctă care să determine faptul că şi moartea este viață. Pentru cei care nu au studiat Coaxialismul, carte apărută tot în anul acesta, trebuie să fac o remarcă referitor la opuşi, unde susțineam că fiecare Personalizare, una dintre acestea fiind Existența, în lumile căreia ne aflăm noi, are opuşii săi la infinit, iar opusul cel mai "opus" al unui opus este cel de alături. În cazul Existenței fiind Nonexistența, iar cu cît ne depărtăm de acel opus către alți şi alți opuşi, aceştia vor deveni din ce în ce mai similari cu cel de care ne-am depărtat cu cît depărtarea este mai mare, urmînd ca fiecare opus să aibe la infinit un alt opus dar identic cu el. În acest context Necunoscutul va avea un opus în Cunoscut precum viața în moarte dar cu cît ne îndepărtăm de unul dintre aceşti opuşi vedem că ceilalți devin din ce în ce mai apropiați față de opusul acestuia, astfel moartea devine din ce în ce mai pronunțat viață pentru opuşii vieții precum viața moarte pentru opuşii morții, ajungînd ca la infinit să redevină aceeaşi viață şi moarte dar printr-un proces de inversiune, respectiv moarte pentru opusul vieții şi viață pentru opusul morții, dar repet, numai la nivelul Coeficientului Logic 2. Oare Necunoscutul există doar în funcție de ființă, ca fiind necunoaşterea acesteia, sau există şi independent de ființă? Dacă noi nu am şti că ne raportăm la Necunoscut cu siguranță că acesta ar mai înceta să existe pentru noi dar nu şi pentru alte ființe.

Generalizînd, dacă nu ar mai exista nici o ființă care să se raporteze la Necunoscut acesta ar înceta să mai existe. Oricît de uimitor ar părea, Necunoscutul este un Cunoscut al ființei, care dispare odată cu aceasta. Cum poate fi Necunoscutul, Cunoscut? Pentru că ființa se raportează la acesta. Absolut la tot ceea ce se raportează ființa este Cunoscut, chiar şi Necunoscutul, întrucît ființa realizează că Cunoaşte în primul rînd noțiunea în sine de Necunoscut care prin definiția ei înseamnă, necunoaştere. Astfel ființa cunoaşte că Necunoscutul este necunoaştere. Dacă nu ar cunoaşte mai înainte de toate că Necunoscutul este necunoaştere, acesta ar dispare la fel de repede precum a fost reperat de experiența ființei. Necunoscutul cunoscut de către ființă este Neantul care devine Neantizat de către principala sa caracteristică. Neantizarea este de fapt acest Necunoscut cunoscut ca fiind necunoaştere de către ființă. Prin Neantizare, ființa cunoaşte că moartea face parte din acest Necunoscut supus propriei sale cunoaşteri despre necunoaştere. Bineînțeles că şi moartea dispare odată cu ființă. Prin urmare doar cei vii vor şti că există moartea şi niciodată cei morți, pentru care moartea nu mai este cunoaşterea Necunoscutului, într-un cuvînt Neantizare, deoarece în acea fază ființa dispare

29

În înțelesul dat de viață, lăsînd în locul Neantizării un alt Necunoscut, deci o altă structuralizare a ființei? Dacă Neantizarea este cunoaşterea Necunoscutului de către ființă ce anume este Necunoscutul care nu mai este cunoscut ca fiind Necunoscut de către ființă? Mulți vor spune că Necunoscutul odată necunoscut de către ființă nu mai este Necunoscut, întrucît nu este cunoscută necunoaşterea sa, devenind ceva care nu există, iar ființa atribuie ca fiind Neant la absolut tot ceea ce nu există. Este adevărat voi

spune eu, dar şi Neantul există în funcție de ființă, întrucît aceasta cunoaşte că acolo nu se află nimic, deci îl cunoaşte. Neantul este cel la care se raportează ființa pe tot parcursul existenței sale prin caracteristica sa fundamentală Neantizarea. Neantul poate fi un atribut nu numai al încărcăturii spațiale sau temporare cît şi al încărcăturii care reliefează cunoaşterea, în sensul că acolo nu se mai află nimic, atît spațio-temporar, cît şi cognoscibil, dar toate astea sunt deduse numai prin raportare asupra ființei, deci prin Neantizare. Dar ce este Neantul necunoscut de către ființă? În primul rînd acesta nu mai este neant şi nu mai poate face obiectul Neantizării, din panoplia căruia se situează moartea. Astfel că inversul Neantizării ar fi Aneantizarea, adică caracteristica Neantului necunoscut de către ființă. Aneantizarea nu este structuralizarea spațio-temporalității şi a cognoscibilității prin raportarea la ființă ci este această structuralizare bazată tocmai pe neraportarea la aceasta. Am folosit spațio-temporalitate şi elemente ale cunoaşterii referindu-mă în acest context la Om, respectiv la lumea noastră. Doar că acestea pot fi schimbate în funcție de ființa care se raportează la Neant dar mai ales la particularitatea acestuia care este: Moartea! Moartea există doar raportată de către o altă ființă şi nicidecum de către ființa defunctă care nu ştie că este moartă chiar dacă a trecut printr-o lungă agonie înainte de momentul crucial al decesului, fiindcă ființa vede doar moartea altor ființe şi niciodată propria sa moarte, tocmai pentru că odată moartă nu se mai poate raporta la Neantizare şi astfel prin moarte dispare moartea! Moartea este atributul suprem al vieții ființei şi al caracteristicii fundamentale a acesteia: Neantizarea. Prin moarte ființa trece din faza de Neantizare unde a cunoscut ceea ce înseamnă moartea altor ființe, dar niciodată pe a sa proprie, în faza de Aneantizare, unde moartea în înțelesul dat de către viață dispare, fiind înlocuită cu o nouă stare. Ce se poate afirma cu tărie, este

că ființa a provenit din Aneantizare înainte de a se naşte şi se îndreaptă spre această Aneantizare întreaga viață pentru a se integra definitiv în ea în momentul decesului.

30

Care sunt tipologiile Neantizării şi Aneantizării? Să începem mai întîi cu Neantizarea fiind mult mai uşor de determinat că pe urmă să trecem şi la Aneantizare. Cu siguranță că sunt mai multe tipuri de Neantizare cum ar fi, Neantizarea conştientă, subliminală şi socială. Neantizarea conştientă este tipul cel mai comun de raportare a ființei la moarte şi la necunoscut, prin realizarea conştientă şi plenară asupra acestei raportări. Neantizarea subliminală, este procesul prin care ființa se raportează la Necunoscut şi inclusiv la moarte prin raportarea subconştientă a acesteia la ele. Această Neantizare se produce prin ingerarea de către ființă a anumitor imagini sau idei fără ca acestea să fie procesate de către această la modul conştient, aşa spus volitiv. Spun „aşa spus” cînd mă refer la Voință, întrucît şi aceasta nu este nimic altceva decît tot un surogat supus Iluziei Vieții. Cu toate acestea Neantizarea subliminală este tipul de Neantizare care determină în cea mai mare parte personalitatea ființei umane, într-un cuvînt este educatorul omului. Diferența dintre oameni se regăseşte la acest tip de Neantizare, ei i se datorează că unii au caractere atît de diferite față de alții, într-un cuvînt acest tip de Neantizare este responsabil de diversitatea caracteristicilor fiecărei ființe vii în parte. Am folosit cuvîntul „vii” întrucît fiecare astfel de ființă care posedă caracteristica de Neantizare este o ființă vie şi niciodată o ființă care nu mai aparține lumii vii, fiindcă altfel ar aparține celeilalte caracteristici opuse care este Aneantizarea. Neantizarea socială, este este procesul social prin care ființa se raportează la Neant, într-

un cuvînt nu doar ca ființă individuală ci mai ales ca ființă care face parte dintr-o societate cu anumite legi şi structuri bine definite. Tot prin această tipologie de Neantizare, putem defini şi raportarea unei societăți întregi la Neant. Această tipologie este cît se poate de necesară înțelegerii mecanismelor socio-economice ale diferitelor tipuri de societate, întrucît definesc aceste tipuri de societăți prin raportarea acestora la moarte dar şi la noțiuni cum ar fi destinul sau necunoscutul. Se poate vedea foarte bine că întotdeauna societățile care au slăvit anumite noțiuni ca moartea sau necunoscutul ce trebuia neapărat cucerit au fost şi societăți cu un anumit grad mai mic sau mai mare de dictatură. De obicei dictaturile sunt cele care sfidează moartea prin cerințele lor către fiecare individ care le compun, de a fi devotat unei cauze cu orice preț, chiar şi cu cel al vieții.

31

Chiar dacă la început tindem să definim dictatura ca ceva care sfidează moartea, nu este deloc aşa, fiindcă conspectînd mai amănunțit tabloul ideatic al dictaturilor ajungem să realizăm că viața ca cel mai de preț bun trebuie subordonată dictaturii în sine. Deci că darul cel mai de preț pe care omul îl poate face dictaturii. Astfel în societățile unde moartea este pusă la rang de frunte, indiferent că este văzută ca sacrificiu suprem sau ca opusul celui mai de preț lucru care este viața, Omul în mod paradoxal nu este centrul atenției, ci Neantizarea socială. Ea este cel mai de preț lucru. Astfel de exemple se pot găsi în dictaturile naziste şi socialist-staliniste. În schimb societățile care pun omul în valoare, iarăşi în mod la fel de paradoxal, vom găsi sfidarea morții dar şi al interesului pentru viață, locul Neantizării sociale fiind luat de bani. Prin urmare Neantizarea socială atunci cînd nu este în centrul atenției

unei societăți aceasta este substituită banului, iar cînd este în atenția societății este substituită interesului dictatorial. Astfel iese încă odată în evidență caracterul restrictiv al ființei umane. Omul prin bani, care nu sunt nimic altceva decît expresia valorică a unor necesități, nu face altceva decît să-şi ascundă parte restrictivă a propriei sale ființe în spatele unor bancnote, pentru că altfel omul este prin excelență o ființă care devine cu adevărat fericită doar în sisteme sociale restrictive la fel cum este şi el ca individualitate. De aceea tipurile actuale aşa zis,” moderne” de societăți, sînt mereu supuse alienării şi înstrăinării de sine, modele sociale unde indivizii sînt din ce în ce mai debusolați şi mai alienați, tocmai pentru că sunt modele sociale care nu reprezintă individul în totalitatea plenară a ființei sale. Cum ar fi o societate unde omul să poată fi fericit, împlinit şi să dezvolte un randament maxim al ființei sale? În primul rînd ar trebui să fie o societate dictatorială, care să definească partea restrictivă a ființei umane, dar nu o dictatură bazată pe interzicerea drepturilor fundamentale, ci una bazată pe egalitatea de şanse, de idei de concepții, o dictatură a binelui ființei umane şi nu a răului cum au fost cele care s-au perindat de-a lungul timpului, încărcînd istoriile cu tot felul de atrocități. Chiar şi aşa zis cele mai democratice modele sociale sunt de fapt tot un soi de dictaturi care se răsfrîng împotriva omului prin regele lor încoronat care este: Banul. Nimic nu mişcă sau nu se poate realiza fără acest monstru, care distruge destine chiar dacă îl au sau chiar dacă nu. Este un rege pentru care nu contează aspirațiile spre frumos şi absolut ale ființei umane, ci doar interesul incolor şi inodor al unei lupte surde dar crîncene pentru puterea economică. Noul mileniu nu a făcut nimic altceva decît să înlocuiască războiul rudimentar militar cu unul mult mai perfid, cel al banului. Tot ce pot să afirm este că banul reprezintă tot ceea ce este străin din om, ceea ce repugnă ființa.De ce? În primul rînd

fiindcă defineşte necesitatea acesteia, iar în al doilea rînd, întotdeauna necesitățile ființei au fost mijloc de şantaj dar şi monedă de schimb cu alte şi alte necesități, ducînd în cele din urmă la adevărați prestidigitatori care au ştiut să jongleze cu aceste necesități, posedînd din ce în ce mai multe pînă cînd prin puterea lor au devenit cei mai abilitați să dețină anumite frîie sociale. Aceşti diavoli încoronați, cu multe zerouri în cozile lor negre de smoală gîndurilor necurate care-i macină sînt cei care terfelesc zilnic omenirea de la un capăt la altul dînd diferite indicații din ce în ce mai macabre cu privire la ce anume ar trebui să facă miliardele de ființe în această lume pentru a le spori lor şi mai mult visteriile şi aşa doldora de bani, în numele libertăților şi progresului ființei umane. După cum am mai spus, sînt conştient de faptul că exact ce nu ar trebui să se afle în vîrful funcțiilor decizionale ale societății tocmai acela se află: Banul. A trecut de la specularea perfidă a necesităților ființei la puterea de a le deține şi a le împărți după bunul său plac.

32

Pe de o altă parte chiar şi faptul că aceste necesități sunt un simplu număr fără fond sau culoare, care în sufletul fiecărei ființe conține atîta culoare înseamnă că partea restrictivă a răului din ființă se lasă angrenată în acest substitut diavolesc al prestidigitației mondiale, dornice de putere cu orice preț pentru faptul la fel de absurd, de a clădi o piramidă a durerii, suferinței, debusolării şi cruzimii cu care ființa se poate înveşmînta în această lume plină de iarna lipsirii totale de sentimente, cînd fiecare cuvînt de iubire sau înflorire sentimentală a înghețat fiindu-i furat de marele învingător: Banul. În Coaxialismul am încercat să definesc tipul de societate pe care-l consider eu, ca fiind cel mai superior din punct de vedere al aspirațiilor ființei

umane, societate pe care am definit-o ca Spiritualism. Văd Spiritualismul ca fiind tipul de societate unde partea rea a necesităților marcată prin ban, să fie demult apusă. De ce spun parte rea a necesităților, întrucît chiar şi cele mai deosebite şi elevate necesități spirituale pot fi obținute prin bani, dacă ființa respectivă îi deține iar dacă nu, oare pentru acea ființă necesitățile respective nu devin rele? Cîți oameni săraci nu şi-ar dori o carte din rafturile unei librării dar pentru că aceasta li se pare prea scumpă nu o pot obține? Cum devine necesitatea respectivă, care inițial în faza de dorință a fost una mai mult decît lăudabilă? Oare nu devine una rea, odată ce produsul cultural respectiv nu a putut fi obținut? Chiar dacă multora nu le vine să creadă că banul va fi detronat într-o zi al unui timp viitor eu sunt convins de acest lucru, întrucît puterea trebuie să fie coborîta din seifurile băncilor în inimile ființelor care o produc şi care ar avea nevoie de ea în starea brută pe care au dat-o cîndva marelui prestidigitator: Banul. Acest nu a făcut nimic altceva cu puterea respectivă decît să o deturneze, atribuind-o celor mai nefaste şi macabre sisteme care nu pot fi înțelese de nici o minte ale acestei lumi, sisteme făcute parcă înadins să distrugă ființa şi nu să o înnobileze cu diadema strălucitoare a necesităților atît de sublime dar şi atît de decadente uneori. De aceea banul a fost acela care a dat doar coloratura decadentă a necesităților ființei. Spiritualismul va fi societatea unde unică monedă de schimb va fi şi va rămîne aceea de ordin spiritual, în care fiecare necesitate a ființei va primi coloratura pe care o merită şi nu pe care o dădea cîndva banul. Spritualismul va fi tipul de societate definit prin neacceptarea sub nici un chip a deținerii unor necesități ale ființelor de către alte ființe şi prin aceasta implicit a puterii absolute asupra lor. De aceea cei care profită din plin de pe urma banului vor considera ca fiind o dictatură a celor mulți împotriva celor puțini care dețin puterea financiară şi

prin aceasta implicit destinele atîtor oameni. Aceşti indivizi sunt nişte satane care se dau dumnezei, dar sunt de fapt nişte falşi dumnezei care atunci cînd vor ajunge în starea de Aneantizare sunt mai mult decît convins că vor plăti cu vîrf şi îndesat clipele în care dețineau puterea celor nenorociți şi mulți, ținuți într-o societate sclavagistă modernă în care toți au drepturi şi libertăți, mai puțin pe acelea de de deține drepturile şi libertățile, într-un cuvînt nu au nici un drept. Dacă totuşi vor alerga după aşa zisele drepturi, atunci vor trebui neapărat să devină implicit de teapa celor care dețin puterea financiară, să se murdărească cu smoală iadului din care fac aceştia parte şi abia apoi să poată fi primit în înalta societate a acestora. Poate că folosesc anumite expresii cu o tendință mai mult sau mai puțin metaforică, dar o fac pentru a realiza cît mai amplu, caracteristicile societăților actuale aşa zis moderne în care ființele sînt copleşite de numărul uriaş de drepturi şi libertăți cu care acestea sun învesmîntate. Oricît de mult ar alerga ființa umană spre democrația absolută, aceasta nu va face nimic altceva decît să se depărteze de aceasta cu cît va dori să se apropie mai mult.

33

Societatea perfectă pentru ființa umană este o societate dictatorială întrucît şi ființa umană este restrictivă. Restrictivitatea la nivel social se caracterizează prin dictatură. Chiar dacă Omul întreaga lui viață aleargă spre libertate, acesta o face doar fiindcă el în calitate de ființă restrictivă este supus propriei sale dictaturi de sine iar libertatea devine automat unul dintre apanajele fundamentale ale Neantizării alături de moarte, voință şi destin. Omul trebuie să se raporteze pe sine mereu Neantizării pentru ca ființa lui să subziste. Libertatea este prin excelență o iluzie la fel de mare ca şi moartea, voința

sau destinul la care în mod voit sau nevoit, conştient sau subconştient se raportează în fiecare frîntură de clipă ființa umană. Din cadrul Neantizării mai fac parte şi dimensiunile spațio-temporare față de care se mai raportează Omul. Astfel Neantizarea este structuralizată la ființa umană în moarte, voință, libertate, destin şi dimensionalitate spațio-temporară. Oricît de mult ne-am dori să definim moartea ca fiind Neant, nu vom putea ajunge nicăieri dacă acestui neant nu i-am substitui însuşi dimensiunile spațio-temporare prin care să poată fi definit, ca fără timp sau spațiu sau chiar cu spațiu şi timp dar în care nu se „află" nimic. Am pus în ghilimele cuvîntul află, întrucît una dintre determinantele fundamentale ale ființei este acela de a acoperi un anume conținut căruia ființa să-i dea la rîndul său denominalizarea necesară. În cazul în care această denominalizare lipseşte atunci ființa o substituie automat Neantizării. Este cu adevărat uimitor cum Neantizarea posedă spațio-temporalitatea şi nu alte caracteristici fundamentale ale ființei, tocmai pentru că cel mai înțeles neînțeles al ființei este spațio-dimensionalitatea care nu are un sens în cugetul său, fiind supusă infinităților, despre care ființa nu ştie decît că acestea pot exista dar niciodată determina ca lungime, mărime sau alte şi alte caracteristici ale infinitului. Este fenomenal cum prin Neantizare deci prin aceleaşi principii esențiale pe care ființa le atribuie morții, şi la care aceasta se raportează în fiecare moment, aceasta se raportează şi spațio-dimensionalității tot la fel, prin aceleaşi principii ale morții. Într-un cuvînt Omul calcă pe şi prin moarte de la naştere şi pînă la moarte cînd probabil nu va mai călca pe şi prin moarte ci va călca pe şi prin viață. Acest fapt tulburător ne arată faptul că atît spațiul cît şi timpul aparține morții iar tot ceea ce determină Omul ca fiind un conținut sau o anumită formă, nu este nimic altceva decît moartea, libertatea, voința şi destinul. Într-un cuvînt toate aspirațiile de libertate ale omului, toate

declarațiile sale pline de voință, toate frumusețile pe care acesta le atribuie naturii, de la munții care se pierd în orizonturi şi pînă la boarea vîntului de toamnă care răvăşeşte frunzele galbene, toate acestea inclusiv faptul că omul posedă un destin al său, toate, dar toate aparțin MORȚII ÎNTR-UN CUVÎNT: NEANTIZĂRII. Prin urmare ființa umană are nevoie de o societate care să-i dea posibilitatea de a se raporta necontenit la Neantizare, societate care trebuie să fie structuralizată pe dictatura spiritualității împotriva tendințelor care desparte ființa umană de ceea ce-i aduce acesteia plenititudinea. Societatea banului, nu-l lasă pe om să se raporteze la Neantizare în mod plenar ci îl supune propriei sale restrictivități pînă cînd acesta defineşte un tip de societate alienat şi debusolat, care este societatea capitalistă actuală. Ceea ce a făcut cîndva stalinismul socialist sau național-socialismul german face acum pe cu totul altă cale dar şi cu alte mijloace: Banul. De aceea orice societate umană pînă acum indiferent că a fost o dictatură a unor indivizi avizi de putere sau a banului, ea nu a făcut nimic altceva decît să țină omul din ce în ce mai mult închis în propria sa colivie a recesivității finşei sale, fapt ce a dus întotdeauna la alienare, furîndu-i acestuia aproape orice posibilitate de a se raporta la Neantizare cum de altfel natura sa divină o cere. Ei bine, vor spune unii, cum nu te lăsa stalinismul sau altă societate dictatorială să te gîndeşti la moarte?

34

Cum nu te lasă capitalismul mai mult sau mai puțin sălbatic în care în locul unui despot dictator de primă clasă se află banul? Cîți oameni nu se sinucid pe motiv că nu mai suportă viața mizeră pe care o duc, din diferite motive? Printre aceste motive cele mai des uzitate sînt diferite decepții în dragoste sau pierderea averii, precum

imposibilitatea de a achita datoriile la bancă? Nu este sfidător cum polițiile dictaturilor personale se transformă în aşa zis libertate în bănci sau instituții fiscale? De ce toate acestea? Prin goană către libertate omul dă de fapt pe un alte gen de dictatură doar că este structuralizată diferit față de precedenta? Dar mai ales cum se poate ca în aceste societăți dictatoriale care îndeamnă ființa umană spre sinucidere să nu fi lăsat să te raportezi la moarte, libertate, destin, voință, spațio-temporalitate? Este totuşi un mare paradox al ființei umane şi anume ceea ce te îndeamnă spre moarte să nu te lase să te raportezi la Neantizarea care are în componența sa pînă şi moartea? Bineînțeles voi răspunde eu, fiindcă nu impulsul de a te sinucide te apropie cu adevărat de Neantizare şi implicit de moarte, ci tocmai dorința de viață şi libertate, de absolut şi fericire, de plenititudine şi împlinire. Acestea sunt cele care te fac să te raportezi din ce în ce mai mult şi mai plenar totodată de Neantizarea care este de fapt şi o caracteristică fundamentală a ființei umane. Un om restrîns, obligat să se raporteze doar la caracteristica sa de Restrictivitate, va deveni un om frustrat, alienat, angoasat şi în cele din urmă va avea mult mai mult şanse de a alege astfel calea sinuciderii, care-i va deveni astfel calea care-l va raporta prin cel mai suprem nivel la moarte şi implicit la Neantizarea din sine. Oricine ştie că cu cît ființei umane îi este mai interzis anumit lucru acesta devine din ce în ce mai dorit tocmai fiindcă îi lipseşte. A ține ființa încătuşată în Recesivitatea din sine este echivalentul cu condamnarea acesteia la viața care calcă pe moarte prin spațiu şi timp, prin setea de libertate şi voință, prin destin şi întîmplare ca în cele din urmă să sucombe în viața eternă a morții pentru defunctul în cauză dar şi cu moartea eternă a vieții pentru ceilalți rămaşi în viață. De aceea Restrictivitatea la fel ca şi Neantizarea trebuie deținute de către fiecare ființă umană în mod egal fără ca acestea să poată fi controlate de vreun

despot dictator sau de către regele ban. Mai mult decît atît acest control se poate face nu numai pe baza unor precepte pur pecuniare sau de putere, cum este cazul serviciilor secrete în dictaturile de toate felurile ci printre anumite mijloace de constrîngere sunt şi cele de nivel moral, etnic, rasial, sau de alte şi alte feluri care-i pot da un anumit impuls ființei pentru ceea ce consideră această libertate şi împlinire pe diverse planuri, pornind de la cele profesionale, politice, juridice, administrative sau de o cu totul altă natură.

35

Oricîte cuvinte se vor scrie despre subiectul morții, toate la un loc nu spun nimic pentru că nu au ce anume să spună. Moartea este unicul fenomen din această lume despre care nu poți să spui nimic cu privire la ce anume este aceasta.La întrebarea ce este moartea? Răspunsul meu vine astfel: - Moartea este ceea ce nu poate fi! Moartea este pentru ființa plină de viață din noi un zid de nepătruns, privit cu groază sau cu resemnare, cu fericirea sau cu dezgust, dorit său urît, salvator sau potrivnic, moartea este, a fost şi va fi tot ceea ce ne-am dori noi să se afle sau să nu se afle în spatele zidului pe care nu-l putem trece decît o singură dată şi atunci, obligatoriu, pentru totdeauna. Moartea este cea care a scris mai multe poveşti de iubire decît şapte vieți la un loc, dar şi altele de spaimă. Întreaga operă a omenirii se rezumă într-un fel sau altul la moarte, chiar şi atunci cînd glorifică viața, fiindcă Viața este o altă față a Morții! Fără Viață nu am şti ce este Moartea precum fără Moarte nu am şti ce este Viața. Una nu face altceva decît să o determine pe cealaltă. Întreaga Viață ne raportăm la Moarte fără a şti dacă atunci cînd sîntem morți ne vom raporta la Viață. Cei mai mulți oameni nu au vrut să ştie acest lucru, ci au hotărît sub imboldul Vieții existența

Lumii de Apoi, ca şi cum dincolo nu ar fi decît o prelungire eternă a Vieții. Acesta este un aspect uman de laşitate. Chiar dacă Moartea este o altă față a Vieții şi Viața a Morții, asta nu înseamnă că ambele fețe seamănă una cu cealaltă sau că sunt identice. Chiar dacă ar exista o oarecare asemănare, dar cîți dintre noi s-a gîndit că şi cea mai infimă neasemănare ar distruge întregul mit al Lumii de Apoi.De ce vor spune unii? Dacă în locul unui salcîm din acea Lume de Apoi va fi un brad sau un carpen cred că nu este nici o supărare. Important este să ştim că mergem undeva unde acele „ceva” devine un fel de prelungire a Vieții. Nu este absolut deloc astfel voi spune eu, întrucît lipsa salcîmului va antrena toate celelalte lipsuri posibile şi imposibile ducînd la lipsa întregii Lumi de Apoi! Ori este o prelungire a Vieții ori nu! Cum anume? Se ştie foarte bine că viața şi lumea care ne înconjoară se bazează pe o înşiruire de evenimente. Dacă acestea nu s-ar fi produs întreaga lume nu ar fi existat. Un alt exemplu ar fi cel genetic, unde lipsa unei simple gene duce la schimbări mai mult decît importante, dar lipsa unui pom, indiferent care ar fi acela, nu numai că ar duce la transformări importante, dar ar duce în primul şi primul rînd la lipsa evenimentului în sine, ceea ce ar duce la lipsa Vieții, sau a prelungirii acesteia în moarte. De ce spun „lipsa Vieții în Moarte” fiindcă Lumea de Apoi se doreşte ca un fel de prelungire a Vieții. Bine vor spune alții dar ce nevoie mai este de Eveniment în cazul Morții, dacă tot nu vrem să o antrenăm sub nici o formă alături de Viață şi mai mult decît atît Viața nu este Moarte. Paradoxal, în mare măsură cei care vor spune aceasta au cît se poate de multă dreptate, doar că privind moartea, chiar şi în calitate de zid care se raportează la viață, observăm că pînă şi Moartea este determinată de un Eveniment, chiar dacă mai multe nu putem şti ce se petrece cu ființa în sine în spatele acelui Eveniment care este Evenimentul decesului, iar de aici putem afirma cu certitudine că şi

Moartea la fel ca şi Viața au un numitor comun într-un anume Eveniment, Viața în Evenimentul naşterii iar Moartea în Evenimentul decesului. Din acest punct de vedere iarăşi putem afirma că atît Viața cît şi Moartea se supun, cel puțin privit prin prisma Vieții, caracteristicii de Evenimențialitate.

36

Acum revenind la exemplul de unde am plecat adineaori şi anume la acela cu copacul. Dacă un singur copac ar lipsi atunci înseamnă că Evenimentul inițial care a produs Lumea de Apoi nu a avut loc, întrucît, orice Eveniment nu este altceva decît o verigă din cadrul unei succesiuni foarte ample de alte şi alte Evenimente care se desfăşoară încă mde la originile lumilor (vezi Coaxialismul). Prin urmare cum am putea noi să credem că moartea este o simetrie a vieții, dar pe cealaltă parte a zidului? Dacă ar fi cu adevărat Lumea de Apoi ar însemna că aceasta ar trebui să fie exact la fel cu lumea în care trăim noi în aceste momente. Unii vor spune că poate Evenimentul morții în sine este cel care duce la un alt fel de desfăşurare a Evenimentelor acelei lumi a Morții, şi prin urmare ar fi puțin diferită față de Lumea Vieții în care ne ducem azi zilele. Nu este deloc astfel fiindcă este necesar un singur Eveniment schimbat ca toate celelalte Evenimente care aparțin succesiunii să fie schimbate. Prin urmare ori Lumea de Apoi este o prelungire a Lumii Vieții, ori nu este nimic din toate acestea. Şi Moartea la fel ca şi Viața are un Eveniment de unde începe. Ceea ce ştim cu certitudine despre Moarte este că are un Eveniment comun cu al Vieții în început. Ambele au un început dar ştim numai despre Viață că are un sfîrşit nu şi despre Moarte. Evenimentul începutului le uneşte pe cele două dar le şi desparte în acelaşi timp. Odată ce nu putem vorbi de un

sfîrşit al Morții decît în miturile pe care le-am născut de-a lungul timpului unde majoritatea au fost determinate de frica Morții nu putem să afirmăm că Evenimentul care produce Moartea se va desfăşura la fel ca şi Evenimentul care produce Viața dar pe cealaltă parte a zidului. Dacă s-ar desfăşura astfel el ar trebui să dea naştere unui ciclu de alte Evenimente care să se producă la fel ca şi în ciclurile evenimențiale ale Vieții şi astfel Moartea să posede în cele din urmă un sfîrşit. Mai mult decît atît, nici Evenimentul care determină Moartea nu mai este echivalent cu cel care determină Viața, fiind deosebit sub toate auspiciile spațio-temporare de cel al naşterii de exemplu. Una este naşterea şi alte decesul, chiar dacă în această lume a Vieții ambele sînt obligatorii. Pe de altă parte, nimănui nu i-ar conveni să vadă o Lume de Apoi la fel de mizeră şi inumană precum este lumea în care ne aflăm, decît celor puțini care ştiu să profite de pe urma celor mulți sau de ce să nu o recunoaştem, celor norocoşi care au dat de un trai pe măsura viselor şi aspirațiilor lor. În schimb majoritatea oamenilor nu şi-ar dori o Lume de Apoi, cu aceleaşi mizerii, nedreptăți şi abuzuri ale lumii de acum. Mulți ar prefera să renunțe la crezul unei Lumi de Apoi la fel de murdare şi chiar să o înlocuiască în crezul lor cu neantul. Ar fi pentru mulți mai preferabil neantul decît cele şapte minuni cu tortura lor cu tot din lumea noastră. Prin urmare NU există Lumea de Apoi pe care ne-o descriu miturile, dar oare Viața de Apoi există? Care este diferența între Lumea de Apoi şi Viața de Apoi? Moartea există pentru defunct sau nu? Moartea există fiindcă aparține Existenței. Chiar şi din timpul Vieții ştim că există! Odată ce există înseamnă că subzistă, deci trăieşte? Moartea trăieşte fără să aparțină Vieții? Să fie un alt fel de Viață? Nu! Moartea nu este Viață datorită Evenimentului care o produce şi are o succesiune diferită de Evenimentul Vieții care este naşterea. Dacă nu este Viață ce anume este? Pentru aceasta va trebui să

revenim la evenimențialitate şi să înțelegem că Moartea este doar o desfăşurare diferită de evenimente față de Viață. Nu putem nici măcar să afirmăm că ar fi inversul Vieții întrucît nu ştim dacă şi la nivelul evenimențial al Morții există inversiunea.

Spun aceasta datorită faptului că inversiunea evenimențială poate însemna o succesiune de evenimente cu un desfăşurător invers față de o altă succesiune de evenimente. În cazul Morții ar însemna că să se ajungă din nou la viață. Acest lucru ar determina existența într-un fel sau altul a reîncarnării, susținută de atîtea religii orientale şi în prezent. Ce putem spune este că nu ştim cum anume se scurg evenimentele declanşate de moartea, unei persoane, lucru sau fenomen. Ştim cu precizie că există într-adevăr un Eveniment de început, cel al Morții propriu zise, al trecerii de la Viață spre Moarte, şi mai ştim că orice Eveniment determină o altă succesiune de Evenimente. Este cu atît mai important cu cît această succesiune de evenimente se petrece nu numai către moarte ci şi către viață. Cum? Orice trecere de zidul morții este un Eveniment comun atît al Vieții din care se face trecerea cît şi al Morții în care se intră. Acest Eveniment comun determină o succesiune nu numai în cadrul imperiului Morții dar şi în cel al Vieții, întrucît şi în cadrul Vieții se cunoaşte spre exemplu că a trecut în neființă cutare şi cutare, ceea ce schimbă cursul Vieții celor apropiați, se schimbă starea sa civilă, se fac schimbări domestice, etc. Toate acestea lasă urme evenimențiale succesionale şi asupra Vieții. Ce fel de urme lasă asupra Morții nu ştim dar ştim că şi naşterea este un Eveniment care vine de dincolo de zid, poate că al Morții şi lasă o succesiune evenimențială în lumea Vieții. Această succesiune evenimențială se află atît în Moarte cît şi înainte de Viață, întrucît orice Eveniment care se află atît la baza unui lanț evenimențial succesional, ca şi în cazul Naşterii, sau în vîrful acestuia cum este cazul Morții, este determinat

de un alt lanț evenimențial succesional sau va determina un alt lanț evenimențial succesional, astfel lanțul succedării evenimentelor nu se poate opri niciodată întrucît primul Eveniment în sine provine de la nivelul Oglinzii Semantice a Infinitului (vezi Coaxialismul). Acest lucru înseamnă că şi în Moarte există un fel de Viață dar întoarsă pe dos, odată de şi aceasta aparține existenței şi la fel ca şi Viața sau ca şi ceea ce a fost dincolo de Viață este o succesiune de evenimente, deci prin urmare este o devenire şi transformare continuă. Acest deziderat ne poate duce la posibilitatea creierii a tot felul de scenarii posibile de desfăşurări evenimențiale după Moarte. Această scenaristică nu îşi găseşte locul în filosofie deci trebuie înlăturată din faşă, fiind înlocuită cu aplicații care să se bazeze pe anumite principii solide cu privire la Existență în cazul de față, Adevăr şi Iluzie a Vieții respectiv, la Coaxialism. Din punct de vedere al Iluziei Vieții, Omul deține visul că ar fi un sistem biologic, într-o continuă efervescență, compus din celule, muşchi, vase de sînge, creier, atît cît poate folosi, tendoane, etc. Toate acestea sunt cunoscute în acest vis de către Om datorită conştiinței de sine prin care acesta cunoaşte mediul înconjurător ajutat de simțurile care în acest vis provin tot de la partea aceasta biologică, pe motiv că ar fi determinate de către organele de simț. Este un vis pe cît de candid pe atît de parşiv. Dacă nu vedem, ochii sunt de vină, dacă nu auzim, urechile şi exemplele pot astfel continua, fără ca noi să ştim ce anume sînt ochii sau urechile noastre, decît o structură de atomi care formează celule care la rîndul lor pe baza unor structuralizări genetice cît se poate de precise de această dată vor forma organul respectiv de simț odată cu evoluția fătului. Ceea ce ştim noi despre noi, este în acest vis echivalent cu o parte dintr-un nimic şi nimic mai mult.Cu siguranță nu acesta este Omul. Dacă am avea structurat acest vis pe cu totul alte criterii, atunci am înțelege lumea

pe cu totul alte criterii. Dacă nu am visa deloc, nu am „înțelege” lumea deloc.

37

Cu toate acestea să pornim de la nivelul visului generat de Iluzia Vieții. Ce ştim despre moarte este că „organismul” celei care a fost o ființă se descompune, pentru a fi reintrodus în circuitul universal mineral. Odată cu Moartea, dispare şi visul Omului, care apare în această ipostază în calitate de ființă. Tot ceea ce visează sau simte în această lume, este ființă. Se ştie că şi plantele simt. Odată terminat visul în cazul Omului sau simțirea în cazul ființelor mai „inferioare”, considerate astfel tot de către Om, survine Moartea, şi astfel „dispare” ființa. Ființa prin definiție nu este altceva decît tot ceea ce visează în această lume, începînd cu Omul şi terminînd cu cea mai neînsemnată plantă sau celulă. Chiar şi celula este o ființă, întrucît simte. De unde ştim noi că o celulă simte? Prin faptul că se dezvoltă şi se hrăneşte cu anumite „materii” pentru a viețui. Visul Iluziei Vieții poate să fie la fel de bine structuralizat numai pe simțire, ca să fie vis, nu neapărat trebuie să îmbrace forme dintre cele mai bizare cum ar fi conştiința de sine, ca fiind un loc unde se centralizează mai multe simțiri. În primul rînd nici măcar nu ştim dacă şi atomii simț sau şi alte şi alte structuri de la aşa zisa scară „materială” care în realitate ne apare doar în visul nostru din această lume. Odată ce şi Moartea aparține existenței şi este o succesiune evenimențială, înseamnă că şi aceasta poate dezvolta un vis al Iluziei Vieții care să se bazeze pe anumite principii de succesiune evenimențială, vis pe care să-l putem defini ca fiind Visul Iluziei Morții? Orice vis poate denatura prin succesiune evenimențială în Viață şi atunci să putem folosi, termenul de Viața de Apoi? Pentru aceasta va trebui în primul rînd să stabilim ce anume

înseamnă visul şi cum anume poate fi reprezentat, care sunt frontierele sale, ajunsurile şi neajunsurile sale, caracteristicile sale de bază şi nu în ultimul rînd stările şi nivelele prin care visele se pot raporta la structuri superioare sau inferioare lor, atît timp cît şi superioritatea sau inferioritatea este de fapt o constantă la fel de ambiguă raportată la Adevărul Absolut. Spun toate acestea deoarece pentru a înțelege Moartea, va trebui mai înainte de toate să înțelegem Viața, Iluzia Vieții, care generează visul acestei lumi, şi abia pe urmă să pornim într-o incursiune a ceea ce a generat Iluzia Vieții din punct de vedere al naşterii unui nou Om, dar şi ce poate genera acest vis în urmă decesului unui Om de exemplu. Visul este o succesiune evenimențială, conştientă, indiferent că aceasta este reprezentată prin simțuri, sau orice alte oglindiri imagistice sau neimagistice dar întotdeauna oglindite sau suboglindite, evenimențiale. Pe baza acestei definiții visul poate fi atît o succesiune de evenimente, deci aparține dimensiunii temporare la prima vedere, dar şi ale altor dimensiuni. În acest caz vorbim pentru prima dată despre multidimensionarea Evenimentului care este Evenimentul Multidimesional. Evenimentul Multidimensional poate fi un produs bazat pe succesiune, la fel ca şi cel temporar său spațial doar că se află în afara sferelor acestor două dimensiuni sau poate fi şi în cadrul sferelor acestor două dimensiuni cu diferența că alături de acestea mai sunt şi alte dimensiuni. Evenimentul Primordial din cadrul Oglinzii Semantice sau celelalte Evenimente care i s-au succedat, nu erau supuse sub nici un fel spațio-temporalității chiar dacă erau succesionale, prin faptul că se succedau unul altuia, dar nu în timp şi spațiu. Mai mult decît atît, Evenimentele celor care s-au succedat Evenimentului Primordial, chiar dacă deveneau opuse unul altuia, dar nu în sensul de opus reflectat de către un vis care are Coeficientul Logic 2, deci nu poate opera decît cu bine sau rău, frumos-urât, etc.

Acest handicap datorat visului lumii noastre, ne demonstrează că nu poate gîndi sau reflecta la un alt Eveniment care se petrece sub auspiciile unui Coeficient Logic mai mare decît cel al visului nostru, Eveniment pe care l-am denumit, Eveniment Coeficiențial. Dar nu poate nici opera cu un Eveniment care este opus ideii de producere al unui Eveniment decît ca fiind un Eveniment care nu a avut loc şi deci aparține Nonexistenței, pe aceste tip de Eveniment l-am denumit Eveniment Personalizant, întrucît Nonexistența este o Noțiune a unei Personalizări a Persoanei opusă Existenței noastre.

38

Dacă am încerca să realizăm un şir evenimențial succesional al Opusului Evenimentului, care se află în opusul Existenței, deci în cadrul Nonexistenței, iarăşi nu am putea, cu visul actual al vieții. Acestor tipologii de Evenimente li se pot adăuga titulatura lor structuralizată mai în amănunt. Dacă va fi un Eveniment Multidimensional, care să aparțină unei alte dimensiuni dar în care să nu existe nici spațiu şi nici timp, vom putea adăuga acestei denumiri, Eveniment Multidimensional Aspațial şi Atemporal sau pentru a specifica mai în amănunt numărul Coeficientului Logic, îl vom putea defini ca fiind un Eveniment Coeficiențial 3 sau 22, etc. La fel şi în cadrul Evenimentului Personalizant, îi vom putea adăuga titulatura Personalizării la final, spre exemplul: Eveniment Personalizant Nonexistențial. Prin urmare vedem cît de mare devine în cele din urmă desfăşurarea evenimențială. Orice opus al unui Eveniment chiar dacă prin opus înțelegem neproducerea unui anumit Eveniment, acesta devine un Eveniment Personalizant Nonexistențial, şi va avea la rîndul său o succesiune evenimențială în Nonexistență. Dar atenție! Tot o succesiune evenimențială

s-ar putea să posede chiar în Existență, dar la un alt Coeficient Logic, ceea ce-l poate face invizibil lumii noastre şi trecut din necunoştință de cauză, Nonexistenței. Tot în definiția visului în loc de conştient sau subconştient am folosit terminologia de oglindit sau suboglindit, dat fiind faptul că şi ideea de conştiență sau subconştiență se datorează acestui vis al vieții datorat Iluziei Vieții, şi prin urmare nu putem vorbi nici pe departe de o adevărată fenomenologie conştientă la nivel al limbajului, întrucît, în acest vis noi nu cunoaştem decît o mică frîntura, neînsemnată dintr-un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal, iar acel cuvînt este Existența. Pentru a vorbi de o Conştiință ar trebui cel puțin să cunoaştem cîteva din cuvintele Limbajului Pur Universal pentru a putea vehicula prin intermediul acestora anumite idei sau viziuni cu privire la fenomenologia Conştiinței adevărate. Ceea ce visăm acum este o reflectare cît se poate de atrofiată a ideii despre ce ar putea însemna conştientul său subconştientul unui anumit limbaj, date care ne sunt oglindite în acest vis. O altă latură a visului este comunicarea care se realizează între aşa zis subiecții care participă prin naştere acestui vis comun al lumii, comunicare care se datorează unui limbaj propriu mult diferit de Limbajul Pur Universal. Faptul că se foloseşte un anumit limbaj pentru comunicare, dar mai ales faptul că există posibilitatea de comunicare se datorează Coeficientului Logic 2 care este cel responsabil de faptul prin care fiecare subiect care visează pe coordonatele sale va avea ca structuralizare de bază, Unitatea în Diversitate, deci individul şi societatea. Bineînțeles că această reprezentare va fi mult diferită în cadrul visului dintr-un Coeficient Logic 3 unde Unicitatea în Diversitate va mai avea şi un al treilea termen sau poate că nici unul dintre cei trei termeni nu vor fi Unicitate şi Diversitate? Deocamdată va trebui să ştim următoarele. În primul rînd dacă Moartea este o trecere pe un alt palier al corsetului ținut de

Coeficienții Logici, respectiv trecerea pe palierul Coeficientului Logic 3, în al doilea rînd pentru a putea defini mai în profunzime aspectele mai apropiate de realitatea visului nostru care s-ar desfăşura în spatele zidului care desparte Viața de Moarte, va trebui să ştim cum anume este prezentă Unitatea în Diversitate şi care ar fi un al treilea termen cadru într-o astfel de dezvoltare coaxiologică. Vreau să subliniez că această dezvoltare este una pur aplicativă pentru a încerca să ne apropiem mai mult de unul dintre Adevărurile cu privire la acest subiect. Spun unul dintre acestea, deoarece, alături de Adevărul Absolut, care este imposibil de atins, sînt Adevărurile Anoționale şi Noționale, Semantice, etc. Din punct de vedere al visului propriei noastre vieți, şi lumea pe care o vedem şi în care visăm că ne ducem viața este un adevăr, chiar dacă el aparține Iluziei Vieții şi în loc să ducem noi propria noastră viață, ne duce ea pe noi. Oare cum s-ar realiza comunicarea într-un alt Coeficient Logic, dar mai întîi de toate ce este Comunicarea?

39

Din punct de vedere coaxiologic aş defini-o ca fiind capacitatea de relaționare între două sau mai multe domenii diferite. De ce „domenii diferite" şi nu unul sau mai mulți subiecți? Comunicarea se realizează între subiecți în primul rînd. Am folosit titulatura de domenii întrucît comunicarea nu este doar între mai mulți subiecți, adică în exterior, ea se poate produce şi în interior, în cadrul domeniului aceluiaşi subiect, prin comunicarea de sine. Interiorul şi exteriorul, sînt două noțiuni care aparțin Coeficientului Logic 2. Comunicarea din interiorul subiectului este o comunicare care are loc în cadrul unui domeniu fără ca să-l depăşească pe acesta, față de comunicarea de exterior care depăşeşte domeniul. Visul Iluziei Vieții noastre se bazează pe

domenii în comunicare, iar prin acestea îşi delimitează structurile. Fiecare domeniu la rîndul său poate să fie unul din indivizii care pot participa la o comunicare de exterior, precum fiecare domeniu poate avea propria sa comunicare de interior dar atenție!, orice domeniu la rîndul lui poate ave şi o comunicare de exterior în propriul său interior, cum ar fi comunicarea dintre celule în cadrul organismului unei ființe, celule care fiecare în parte sunt tot un domeniu la rîndul lor. Mai înainte de toate va trebui să aflăm de ce noi suntem oameni şi nu plante sau animale? De ce avem două picioare şi două mîini şi nu patru sau şapte? Privitor la acest răspuns va trebui să ştim ce anume caracterizează un domeniu în privința comunicării sale atît interioare cît mai ales exterioare? Prima şi cea mai importantă caracteristică a unui domeniu este limbajul său propriu, fiindcă în orice comunicare cel mai important este limbajul transmis de un domeniu pentru ca acesta să poată fi recepționat de către alte şi alte domenii. Prin ce se deosebeşte un Om de o celulă sau de o floare? Prin limbajul său. Omul va avea un limbaj al său diferit în mediu față de o floare. Când folosesc terminologia de limbaj, rog a nu se face absolut deloc greşeala, ca cititorul să se refere la limbajul format din cuvinte al Omului. Nu, aici este vorba despre limbajul său genetic, tranformat de către visul acestei lumi în cod genetic. Este cunoscut majorității oamenilor cum fiecare genă care apare în calitate de un mic punct în sutele, zecile de mii de alte puncte, de fapt nişte repere aşezate în ordine pe un sul de hîrtie. Acest cod genetic, diferă de la plantă la Om, de la animal la floare, etc. Fiecare domeniu din acest vis al nostru are un număr exact de gene, deci un cod genetic cît se poate de bine definit şi structurat.

40

Ei bine, acest limbaj genetic este unul din limbajele

care determină în acest vis apartenența domeniilor. Cred că s-a subînțeles pînă acum ce este un domeniu, şi anume orice ființă sau sistem care aparține lumii vii. Tot ceea ce aparține lumii vii are prin urmare un anumit limbaj în cadrul visului acestei lumi bipolare al Coeficientului Logic 2, căruia i se datorează şi paritatea în lumea anumitor organisme. Omul are două picioare, animalele, patru, etc. Paritatea este o trăsătură de bază a acestei lumi datorate cum am spus adineaori acestui Coeficient Logic 2. Într-o lume cu un Coeficient Logic 3, paritatea ar dispare fiind, probabil, înlocuită cu tot ceea ce s-ar pute împărți la trei, ş.a.m.d. Limbajul genetic nu este nimic altceva decît informațiile care ne parvin din lumea de dincolo de naşterea unui anumit viitor domeniu în această lume. La fel se poate întîmpla şi în lumea de dincolo de Viață? Ce fel de Limbaj este Limbajul genetic şi ce anume reprezintă acesta? De cîte ori văd desfăşurarea de role lungi unde fiecare punct reprezintă o informație genetică, îmi aduce aminte de sulul folosit de orgile medievale, unde fiecare punct reprezintă o anumită notă muzicală. Prin răsucirea acestui sul, pot fi ascultate unele dintre cele mai impunătoare compoziții muzicale. Fiecare astfel de cod genetic este descifrat în lumea noastră ca fiind un domeniu. Ce anume le-a dat genelor modul lor de aranjare sub forme dintre cele mai complexe, astfel încît unele forme, să fie „citite” de către lumea noastră ca fiind oameni, sau animale, plante, etc? Ceva anume a determinat tiparul genetic, ca acesta să prindă viață în lumea noastră. Nu odată am amintit în lucrările mele despre ceea ce poate fi denumit ca Urmă şi Formă. Spun aceasta pentru că şi tiparul genetic citit de această lume nu este nimic altceva decît o urmă a unei alte lumi care s-a impregnat în această? Să fie o Kharmă aparținînd unor domenii din alte lumi, supuse unui Coeficient Logic diferit de cel al lumii noastre? Oare şi în acea lume era tot un fel de Viață? În primul rînd

prin Viață înțelegem simțire sau chiar cunoaştere şi conştientizare a acestei simțiri. Dacă este astfel atunci înseamnă că ceea ce denumim noi ca fiind materie anorganică nu trăieşte? Nu întîmplător am dat definiția de domeniu la tot ceea ce poate poseda o comunicare într-un fel sau altul, fiindcă Viața se caracterizează cel puțin în lumea noastră prin comunicare şi prin construirea unui limbaj, indiferent de tip, limbaj al cuvintelor, al simțurilor, culorilor, etc. Orice limbaj nu este nimic altceva decît un produs al unei oglindiri, al unui „ceva" oglindit în altceva. Această oglindire naşte cunoaşterea acelui „ceva" ajungînd în anumite forme mai evoluate pînă şi la conştiința de sine care şi ea este o oglindire a unui „ceva „în altceva". De aceea orice domeniu din indiferent orice lume poate transcede în alte şi alte lumi, întrucît NU spațio-temporalitatea contează, aceasta nefiind altceva decît un domeniu al unei alte lumi care susține domeniile lumii noastre. De aceea revenind la întrebarea de adineaori, privind lumea considerată de către noi, anorganică, şi anume lumea fără Viață. Nu poate fi o greşeală mai mare decît a considera fără Viață lumea anorganică, întrucît, tot ceea ce noi cunoaştem se datorează Coeficientului Logic 2, în funcție de care dezvoltăm un anumit limbaj. Acest limbaj nu poate determina Viața anumitor domenii care ne înglobează pe noi cu întreaga noastră lume la rîndul ei, domenii care sunt reperate de către noi ca fiind anorganice sau fără Viață, întrucît acestea nu pot fi reflectate ca avînd Viață de către Coeficientul Logic 2 al nostru, în care ne-am creat un limbaj specific acestuia şi o lume la fel de specifică, lumea umană, cu toate caracteristicile ei fenomenologice.

41

Privită din perspectiva unui Coeficient Logic 3 sau

poate mult mai superior o astfel de lume anorganică, deci neînsuflețită de la noi poate apare drept o lume cît se poate de însuflețită. Să ne amintim exemplul de adineaori cu sulul codului genetic sau cu cel al orgii. Primul va naşte o nouă suflare în această lume iar al doilea văzut din perspectiva rotirii sale va determina sunetele angelice dintr-o compoziție genială. Deci nu contează aparențele din nici un punct de vedere, întrucît tot ceea ce ne înconjoară nu face parte decît din recuzita atît de bine pusă la punct din cadrul acestui vis al vieții pe care-l trăim de la naştere şi pînă la moarte, recuzită care depinde de ce fel de sul se învîrte în orga ancestrală cu nume de lume, şi care va cînta în funcție de punctele aflate pe acest sul care ne parvin ca fiind o altă existență dintr-o lume aflată înaintea acestei lumi. Tot ce a lăsat existența noastră în acea lume, a fost o anumită configurație de ordin genetic care apare în cadrul acestei lumi, configurație care va „curge” la rîndul ei către o altă lume la fel ca şi cea care vine dintr-o altă lume? Abia acum se vede cît de importantă este comunicarea dintre domenii sau mai ales limbajele folosite de către acestea, întrucît fiecare limbaj nu este altceva decît o oglindire a unei succesiuni evenimențiale. Această oglindire ne apare nouă ca fiind cunoaştere şi conştiință de sine, altor ființe, cum ar fi plantele sau animalele, ca avînd alte şi alte desfăşurări. Astfel orice succesiune evenimențială care se oglindeşte în Ființă, Factorul Vieții sau oricare alt element cu capacitate de Oglindă poartă denumirea de limbaj. Despre ceea ce este Ființa, Factorul Vieții sau alte reprezentări asemenea lor nu cred că mai are rost să repet decît sumar întrucît întreaga problematică aferentă acestora a fost pe larg dezbătută în Coaxialismul. Acolo am scris că orice Amprentă care îşi va trimite Conştientizarea spre Factorul Vieții care are rol de Oglindă, în sensul de a transforma Conştientizarea în Cunoaştere. În fine, orice Amprentă care-şi va trimite Conştientizarea spre această Oglindă va primi înapoi, odată

reflectată Conştientizarea în Oglinda respectivă, Cunoaşterea Conştientizării respective, doar că ceea ce reflectă înapoi sub formă de Cunoaştere Oglinda respectivă este captat de toate celelalte Amprente din Universul respectiv cu care Oglinda este în contact. Diferența este că tot ceea ce este transmis Amprentei din exemplul respectiv sub formă de Cunoaştere, toate celelalte Amprente vor primi informația receptată de Amprenta noastră ca şi Cunoaştere, celelalte o vor recepționa tot sub formă de Conştientizare, dar ca fiind o nouă Conştientizare reflectată de Oglinda care în cazul de față ține loc de Factor al Vieții. În această ordine de idei, celelalte Amprente îşi vor retrimite Conştientizarea primită de la Factorul Vieții, care a avut pentru o singură Amprentă şi încărcătura de Cunoaştere, fiind unica care şi-a trimis la început acest tip de Conştientizare, şi astfel se produce un alt tip universal de comunicare, dezvoltîndu-se un anumit limbaj, în funcție de elementul Amprentă, care poate să fie chiar şi un domeniu al lumii noastre. Terminologia de Amprentă este o terminologie uzitată mai ales în cadrele mult mai largi, unde desfăşurarea evenimențială pot întruni atît lumi ale Coeficienților Logici cît şi alte Nivele de Conştientizare cum ar fi Antilogicul sau toate cele care ar putea urma desfăşurărilor nesfîrşite ale Limbajului Pur Universal. Prin urmare această problematică am dezbătut-o în toate celelalte publicații ale mele, fiind consider eu, cu prisosință să le mai amintesc din nou aici. În schimb succesiunea evenimențială a limbajului pentru a întregi comunicarea porneşte de la ciclurile, Conştientizare-Cunoaştere prin intermediul Oglinzii la un capăt şi al Amprentei sau Domeniului dacă este vorba despre lumea noastră sau vecină cu ea, al elementului care primeşte Cunoaşterea şi transmite Conştientizarea de la celălalt capăt.

42

Fiecare transformare, Cunoaştere-Conştientizare şi Conştientizare-Cunoaştere, aduce cu sine şi o nouă încărcătură evenimențială care va spori succesiunea Evenimentelor care se vor insera dea lungul acestui proces. De fapt, originea Evenimentului constă tot în reflectarea datorită unei Oglinzi, şi anume Oglinda Infinitului sau Oglindă Semantică a Infinitului. Toate celelalte Oglinzi nu fac altceva decît să reflecte în funcție de prima Oglindă Semantică alte şi alte Oglinzi, care să determine alte şi alte Evenimente la rîndul lor. Cu toate acestea determinarea Oglindă-Eveniment, se produce astfel. Întîi Oglinda determină Evenimentul ca mai apoi Evenimentul să determine Elementul care va primi rolul de Oglindă. Astfel şi Domeniile sau chiar Amprentele pot avea rol de Oglindă? Bineînțeles, atîta timp cît ajung să primească Cunoaşterea. Odată primind Cunoaşterea elementul respectiv poate Oglindi această Cunoaştere altor şi altor elemente sub formă de Conştientizare, dar doar un singur Element, poate să transforme Conştientizarea primită de la Elementul care primeşte, Cunoaşterea, şi anume Factorul Vieții în cazul lumilor cu Ființă. De ce? Datorită faptului că Factorul Vieții este un element care s-a format cu mult înaintea Amprentelor şi Domeniilor, care a stat la originea lor alături de Ființă şi astfel din punct de vedere Ierarhic este suprapus unei alte scale. Chiar dacă folosesc terminologia de Ierarhie, despre care am scris în lucrările mele atîta, nu există Ierarhic superior asău inferior, precum nu poate fi privită Ierarhia exact ca şi cum o privim noi în cadrul Iluziei Vieții noastre, întrucît, aceasta este cu totul altceva, ea se referă mai înainte de toate la scala întîietății în creație, care nu determină neapărat şi o subordonare în înțelesul pur omenesc a ceea ce poate fi subordonare, întrucît Infinitul Oglinzii Semantice se află în tot şi în toate, iar atît totul cît şi toatele nu sunt nimic față de Oglinda

Semantică Infinită, Nimic care le nominalizează pe toate ca fiind egale. Odată ce am văzut cum se realizează Comunicarea, prin succesiunea evenimențială, ConştientizareCunoaştere-Conştientizare, şi iarăşi aşa la nesfîrşit, Amprentă său Domeniu şi Oglindă, putem să realizăm cum anume se produce procesul de Cunoaştere şi în cadrul lumii noastre. Conştientizarea nu este Cunoaştere, atît timp cît nu este oglindită. Este o greşeală să atribui Conştientizării calitatea de a fi ceva cunoscut dar la nivel subconştient. Definiția de Conştientizare în Coaxialism nu este o stare a conştiinței umane, sau o parte din aceasta. Conştientizarea este atributul care va îmbrăca haina Cunoaşterii abia după ce va fi fost oglindit într-o Oglindă. Să nu încurcăm acest termen cu conştiința care este cu totul altceva. Am reamintit aceşti termeni întrucît în această lucrare unde trebuie să dezvoltăm o reflecție asupra Morții, ei sunt neapărat necesari, chiar dacă ne aflăm la un nivel mult apropiat nouă ca ființe umane, nivelul lumii noastre. Omul are tendința de a folosi terminologia de conştiință şi mai ales de conştiință de sine. Generalizînd termenul ar fi cognitivul, volitivul şi afectivul Omului caracteristic societății într-o perioadă determinantă a dezvoltării sale. Aceasta ar fi conştiința socială, iar cea individuală ar fi caracteristică doar individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Din cadrul acestui reper putem să extragem, afecțiunea, cunoaşterea şi afectivitatea ca aparținînd conştiinței. Pe cînd în cadrul Conştientizării nici unul dintre aceste trei repere nu poate fi identificat. Atunci care este frontiera dintre conştiința umană şi Conştientizarea sa şi unde anume Conştientizarea poate să intre în cadrul conştiinței sub formă de Cunoaştere şi cum? Întrebarea aceasta este una dintre cele mai importante cu privire la filosofia despre ceea ce este ființa umană ca domeniu dar mai ales ca sine. A Conştientiza nu înseamnă a Cunoaşte!

43

Omul ajunge să ştie abia atunci cînd sinele său sufletul său realizează că Conştientizează şi nu înainte de acest pas. Astfel nici noi nu ştim că am Conştientizat ceva anume pînă nu ştim că am Conştientizat. Sunt foarte multe informații pe care ființa umană le Conştientizează dar nu va şti niciodată că le-a Conştientizat fiindcă aceste informații nu sunt transmise sinelui Omului pentru a fi Cunoscute. Acestea sunt de regulă informații din mediul astral al Amprentelor sau al Domeniilor, lumilor vecine, care comunică necontenit, contribuind la limbajele adiacente Limbajului Pur Universal. Trebuie subliniat faptul că fiecare cuvînt din cadrul Limbajului Pur Universal, are dezvoltat în jurul său o infinitate de alte limbaje adiacente universale, prin care se realizează Comunicarea în procesele dintre Conştientizare şi Cunoaştere. Alături de Conştientizare şi Cunoaştere mai sunt o infinitate de opusuri pentru fiecare, pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina. Un astfel de opus prim al Cunoaşterii ar fi Necunoaşterea dar privită drept Cunoaştere fiindcă şi ea aparține Existenței. Alături de acestea ar mai fi un al treilea, al cincilea, pînă la opusul infinit. Astfel acest lucru este cât se poate de valabil şi pentru Conştientizare. Acum se poate realiza cît de vast este acest mai mult decît o infinitate de Universuri şi mai mult decît Cunoaşterea, Conştientizarea şi Necunoaşterea de încă o infinitate de ori. Revenind la ființa umană. Unde anume se face trecerea către Cunoaştere a conştientizării. În sinea noastră, vor spune cu toții. Aşa şi este. Chiar şi atunci cînd privim pe un ecran o imagine. Acea imagine sau informație devine cunoscută în noi înşine mai înainte de toate.

44

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

Dacă nu e cunoscută în noi, nu va putea fi cunoscută niciodată. Atunci înseamnă că în noi se află o Oglindă a Factorului Vieții, sau Factorul Vieții prin ființa noastră are tangență cu noi, dîndu-ne senzația de: ” prin noi”. Fiecare Om este conştient de existența Ființei pe care o atribuie fiecărui domeniu al lumii vii. Fiecare Animal, Om, Plantă se consideră că ar avea propria sa Ființă. Este adevărat că Ființa se află în noi din punct de vedere al Cunoaşterii noastre trecută prin sită Iluziei Vieții. Viața există prin excelență prin ființare. Fiind atribuită în mod eronat Ființei, prin sintagma că tot ce viețuieşte are o Ființă. Ființa în coaxiologie, are atributul ei suprem de ființare. Chiar şi o stîncă poate ființa la fel de bine ca şi un iepure sau planeta Terra. Totul depinde cu ajutorul cărui Coeficient Logic priveşti lumea, după cum am mai afirmat undeva într-un pasaj de adineaori. În acest caz Ființa nu numai viețuieşte dar poate la fel de bine fi şi Ființă fără de viață. În acest caz mai putem vorbi altfel decît la modul peiorativ de sintagma: „ființa umană?” Chiar şi eu am folosit-o destul de des în operele mele, întrucît este atît de uzitată încît folosirea ei ajută mult înțelegerea anumitor procese fenomenologice care se petrec în coaxiologie. Cu toate acestea rog a se cunoaşte că folosirea ei este permisă doar pentru a reflecta Omul, dar nu pentru a aprofunda noțiunea de Ființă în sine. Acest lucru s-a încetățenit întrucît fiecare atunci cînd vrem să raționalizăm ceva, să cunoaştem un anumit lucru sau fenomen, atunci cînd simțim un anumit sentiment o facem direcționîndu-ne către propriul nostru sine, unde vom găsi cu adevărat Ființa doar cu deosebirea că această Ființă nu este numai a noastră şi nici măcar nu putem avea fiecare o Ființă, ci Ea este şi va aparține tuturor lumilor şi Universurilor Cunoaşterii, deci ai unei infinități de Coeficienți Logici, Nivele de Conştientizare, etc. Este vorba de Ființa noastră a tuturor, a

pleiadei infinite de lumi şi Universuri, față de care noi nu sîntem nimic altceva decît o Amprentă care a primit ființarea de la Ea, şi acum vrea să-şi reflecte Conştientizarea către Factorul Vieții, prin sine, deci implicit şi prin Ființă, odată ce ființăm, spre a Cunoaşte. De aceea nimic nu poate fi mai imens, dar şi mai puternic, nimic nu ne poate apropia de alte lumi, oricît de mult am căuta în toate cărțile şi scrierile savanților, decît sinele nostru, care ne uneşte cu toate acestea prin Ființă! Mai trebui să amintesc despre cele două tipuri de Cunoaşteri, şi anume Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă. Cunoaşterea Închisă este formată din elementele care au ca origine pe Factorul Nostru Creator iar Cunoaşterea Deschisă provine de la Matricea Noastră care a determinat prima sa Stare de Fapt, Instinctul, şi odată cu acesta Adevărul Absolut. Instinctul fiind primul reprezentant al Ierarhiei, iar Adevărul Absolut, al Scopului, determinat de Ierarhie, întrucît originea matricealā este reprezentată tot de Scop, care precede Ierarhia. Orice Conştientizare trebuie să întrunească trei elemente şi anume, Scopul, Adevărul Absolut, sau unul dintre Adevărurile Anoțional sau Noțional şi Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul element al Ierarhiei după cum spuneam în Coaxialimul. Orice element care aparține unei forme sau alta de Cunoaşteri, cum ar fi Cunoaşterea Deschisă provenită de la nivelul Instinctului şi Cunoaşterea Închisă de la cel al Factorului Creator, sînt elemente energetice, întrucît orice act de Cunoaştere este format în urma Conştientizării care se reflectă în Oglindă, care este un alt element ce îndeplineşte acest rol. Astfel elementele Cunoaşterii Închise au ca origine Factorul Nostru Creator care a Conştientizat la început primul element care a fost Persoana, a cărei Conştientizări s-a Oglindit în Gîndul Pur al Factorului Creator, constituit din Adevărul său Absolut şi Cunoaşterea sa Absolută. Factorul

Creator împreună cu Gîndul său Pur a fost determinat de către Factorul Originar, care deține Gîndul Originar, format din Adevărul Absolut Originar şi Cunoaşterea Absolută Originară, iar Adevărul Absolut Originar este determinat de primul element al Ierarhiei care este Instinctul, şi care prin prima sa Conştientizare cînd a spus „EU" a determinat Cunoaşterea Absolută Originară, dependentă de acest Adevăr Absolut Origina, şi odată cu aceasta s-a determinat Factorul Originar, sau Dumnezeul Primordial. Odată Conştientizat acel „EU", s-a oglindit în Adevărul Absolut Originar care avea rol de oglindă în acest context. Prin urmare Adevărul Absolut Originar şi Cunoaşterea Absolută Originară au determinat Gîndul Originar al Factorului Creator Originar. Toate acestea se întîmpla doar la nivelul matricei noastre întrucît întreaga infinitate formată din celelalte Mătrici, au dezvoltări diferite. Am fost obligat să fac această mică trecere în revistă a dezvoltării coaxiologice din Coaxialsmul pentru a se cunoaşte terminologiile şi elementele cu care vom opera de acum înainte. Revenind la Moarte, aceasta este privită astfel fiindcă este o trecere dintr-o lume cunoscută într-una unde cunoaşterea ființei umane nu este permisă. Fapt care după cum am mai spus a dat naştere la tot felul de fabulații, unele mai fantastice decît altele născînd mitologia. Mitologia fiind fața ființei umane proiectată în necunoscutul de care îi este teamă dar pe care îl doreşte cu ardoare în acelaşi timp. Odată ce Moartea este un rezultat al unui Eveniment pe care şi noi îl putem deduce în timpul Vieții, iar acest Eveniment ca oricare altul naşte o succesiune evenimențială atît în lumea Vieții cît şi în aceea a Morții, iar cum orice Eveniment este şi un element în sine, întrucît Evenimentul devine Cunoscut abia după ce a fost Conştientizat de către un alt element, iar această Conştientizare a fost trimisă spre Oglindire altui element, sau unui element terț, care a retrimis Oglindirea Cunoscută

elementului ce şi-a trimis Conştientizarea, înseamnă că şi Moartea ca şi Viața este un element energetic, un element care poate la rîndul său poseda un Limbaj pentru a realiza o Comunicare, în cadrul imperiului său. Prin Limbaj înțelegem o oglindire a unei succesiuni evenimențiale. Acest lucru ne indică că însuşi Limbajul în sine nu este altceva decît o înşiruire de elemente care au devenit Cunoscute, întrucît Limbajul prinde contur abia după ce elementele care îl compun devin Cunoscute. Înainte de acest deziderat, cînd elementele ce vor compune limbajul sunt în stare de Conştientizare, termenul pe care l-am denumit acestei stări este de: Antelimbaj. Astfel Antelimbajul precede Limbajul, precum Conştientizarea, Cunoaşterea. Viața este un Antelimbaj al Morții şi de aceea să nu poată fi înțeleasă Moartea în timpul Vieții, precum lumea de dinainte de naştere să fie un Antelimbaj al Vieții şi de aceea Comunicarea dintre aceste lumi să devină oarecum, imposibilă? Spun oarecum, întrucît în acest moment î-mi trec prin minte tot felul de practici spiritiste care spun că pot contacta spiritele celor decedați. Filosofia nu se ocupă cu aceste aspecte decît dacă aplicațiile sale o cer, şi atunci în cadrul contextual specific. Să nu poată exista Comunicarea dintre Antelimbaj şi Limbaj? Acest fapt ne duce la gîndul că orice Conştientizare nu poate fi Cunoscută decît după ce a fost Oglindită într-un element care posedă acest rol, iar atunci vor fi Cunoscute sub o altă înfățişare elementele care aveau o cu totul altă înfățişare în faza lor de Conştientizare? Anteviața (lumea de dinainte de naştere) să fie Conştientizarea Vieții iar Viața Conştientizarea Morții, iar Moartea Conştientizarea, altor şi altor elemente-domenii din acest ordin? Din cîte s-a putut costata pînă în prezent astfel stau lucrurile. Revenind la Comunicare, aceasta este imposibil de realizat prin intermediul fazelor Conştientizare-Cunoaştere, deoarece limbajul nu poate transcede dintr-o fază în alta, acesta

primind noi şi noi conotații în momentul său evenimentul oglindirii în elementul care poate purta rolul de Oglindă. Oglinda este aceea care întrerupe transcedentalitatea Limbajului dintre aceste două faze.De ce anume? Oglinda nu ar trebui să facă altceva decît să facă inteligibil un asemenea Limbaj şi nu să îl întrerupă.

45

Aceasta înseamnă că tot ceea ce Conştientizează Omul, este total diferit față de ceea ce Cunoaşte. Practic fiecare ființă umană trăieşte în două lumi paralele, una fiind Luma Cunoaşterii şi cealaltă a Conştientizării. Omul nu este altceva decît un domeniu ce defineşte o incluziune a acestor două lumi care se suprapun delimitînd astfel Conştiința Omului, ca fiind Cunoaşterea, ce aparține Lumii Cunoaşterii, iar Voința şi Afectivitatea care aparțin Lumii Conştientizării. Omul nu va Cunoaşte niciodată Cunoaşterea decît Iluzia Vieții, precum nici Conştientizarea, întrucît odată reflectată în Oglindă, limbajul Conştientizării se întrerupe, fiind reflectat eronat prin Cunoaştere. De aceea Omul nu va înțelege niciodată propria sa iubire, afectivitate, sentimentalism, dar nici voința sau aspirațiile sale, dorința de a înfrunta noi şi noi repere. Toate acestea nu le va înțelege niciodată, doar va avea Iluzia Cunoaşterii lor, întrucît acestea îi devin Omului Cunoscute, abia după ce au fost Oglindite prin Ființă în Factorul Vieții, prin intermediul Elementului-Domeniu ce are particularitatea de Oglindă pentru Om şi care poate fi propria sa lume. Astfel Elementele Conştientizării sînt total denaturate cu ceea ce ar fi fost dacă ar fi fost înțelese în starea lor pură a Conştientizării. Cine anume trimite această Conştientizare prin Lumea Noastră sau planeta Terra, către Ființă şi Factorul Vieții dacă nu miliardele de elemente umane de pe Terra? Astfel Lumea Noastră este Ierarhic

unul dintre mulții intermediari dintre noi, Oamenii, Ființă şi Factorul Vieții, fiind unul din Elementele-Domeniu, la fel ca şi noi Oamenii. Prin urmare atît lumea în care trăim care este după cum am mai spus adineaori un ElementDomeniu, cît şi toate celelalte Elemente-Domeniu, aflate între noi, Lumea Noastră, Ființă şi Factorul Vieții, au fiecare Ființa şi Viața lor, fiindcă se reflectă prin alte şi alte Elemente-Domeniu intermediar Ierarhic, în Ființă şi Factorul Vieții precum se reflectă şi Omul la rîndul său, prin Lumea Noastră care şi ea la rîndul său se reflectă prin celelalte Elemente-Domeniu intermediare. Acest fapt înseamnă că Elementul -Domeniu în care se reflectă Lumea Noastră este de fapt Lumea Lumii Noastre! I ar fiecare Element-Domeniu care are Ierarhic, calitatea de Oglindă față de un alt ElementDomeniu, care se reflectă în acesta, ține loc de lumea Elementului-Domeniu reflectat! Prin urmare toate aceste miliarde de elemente trăiesc o Viață dublă, fiind mult mai puternice decît s-a crezut vreodată, ființarea lor fiind în funcție de Lumea Conştientizării şi nicidecum de Lumea Cunoaşterii, care îi este zugrăvită în culorile mohorîte ale suferinței din Viață, ale luptei eterne pentru supraviețuire sau întîietate, etc. De aceea atunci cînd am afirmat că Omul trăieşte în Paradis nu am greşit, doar că în realitate trăieşte cu un picior în paradis şi cu altul în infern, iar dintr-un motiv anume stă cu fața spre infern, parcă dorind să scape de paradisul atît de primitor al Lumii Conştientizării. Viața nu este un paleativ care să aparțină doar lumii noastre, precum nici Ființa. Factorul Vieții a fost determinat de către Personalizarea noastră cu nume de Existență, sau mai precis a cărei Noțiune este Existența. Viața este prezentă într-o infinitate de forme şi tipologii, în funcție de lumea care o reflectă prin Factorul Vieții şi prin care se reflectă. Viața în sine este o energie izvorîtă din procesul de Conştientizare-Cunoaştere al Personalizării Existenței. Şi Viața în sine este un element ca oricare alt

element, doar că posedă energia vitală pe care o distribuie şi altor elemente. După cum spuneam în Coaxialismul, că orice element Cunoscut devine şi un element energetic, tocmai datorită mişcării de translație de faza de Conştientizare în faza de Cunoaştere. Fiecare element din infinitatea de Universuri cu tot atîtea infinități de lumi are o anumită energie a sa.

46

Omul posedă o energie vitală a sa, deci o energie a vieții distribuită prin intermediul ființei sale care îl determină ca domeniu în sine, şi primită de la Factorul Vieții, care este sursa de energie vitală pentru toate lumile şi toate Universurile. Omul primeşte de la naştere sursa sa de energie vitală, care transcede odată cu ele din lumea de dinainte de naştere unde ceea ce era el acolo, a Conştientizat, prin cea din urmă Conştientizare a să o Cunoaştere care avea să-i parvină în această lume. Astfel Conştientizarea poate transcede lumile în momentul Morții. De unde ştim noi că se moare în acea lume de dinainte de naştere? Nici măcar asta nu putem şti. Poate că în acea lume nu se moare deloc, iar visul lumii noastre de acum nu este decît un simplu vis care în acea lume poate dura o noapte, iar odată coşmarul trecut ne spălăm pe ochi odată cu venirea zorilor şi ne trezim iarăşi în Paradis. Poate dar nimeni nu poate să fie sigur de asta. Ceea ce putem fi siguri din punct de vedere al Iluziei Vieții actuale, este că visul Vieții începe cu Naşterea şi se sfîrşeşte cu Moartea. Să fie Anteviața o stare de Conştientizare a vieții care este starea de Cunoaştere a acelei Conştientizări? Acesta începe să contureze o Cale. De ce? Pentru simplul fapt că Lumea Conştientizării ar putea fi lumea din care credem noi că venim iar Lumea Cunoaşterii, lumea actuală pe care pretindem că o Cunoaştem. Dar lumea Morții, despre care

nici nu ştim nimic şi nici nu putem pretinde nimic ce anume este? În cadrul procesului Conştientizare-Cunoaştere intervine Oglinda care va determina Cunoaşterea unei anumite lumi, în cazul Omului. Oglinda este un element care posedă această calitate de a Oglindi o lume. Un astfel de element este prin excelență un Domeniu în care se include sau pot să se excludă alte Domenii, cum ar fi lumea ființei umane de exemplu. Acest Domeniu care are capacitatea de Oglindă față de un alt Domeniu, trebuie să posede caracteristica de a reflecta lumea unui Domeniu care-şi trimite Conştientizarea. Astfel Domeniul Morții este Oglinda care ne dă nouă Cunoaşterea lumii în care ne aflăm. Odată ce Moartea este o Oglindă, înseamnă că aceasta nu ne lasă să trăim Paradisul Lumii Conştientizării care aparţine lumii noastre şi ne lasă să vedem doar Infernul Lumii Cunoaşterii, cum ne este zugrăvită lumea noastră? Moartea este aceea care ne interzice accesul la Antelimbajul prin care am putea Comunica cu propria noastră Conştientizare? NU! Lucrurile nu stau astfel. Nu Moartea este cea care ne interzice acest lucru, ci noi înşine suntem cei care ne interzicem cu desăvîrşire acest lucru. Oglindirea Conştienizării şi transformarea acesteia în Cunoaştere nu înseamnă şi transformarea Conştientizării în sine, a Antelimbajului acesteia şi mai mult a schimbării totale a elementelor Antelimbajului în elemente total diferite ale Limbajului. Acest lucru este sfidător dacă l-am aborda Morții. Nu Moartea face aceste schimbări, nu Ea este aceea care ne interzice să Cunoaştem Paradisul, ci Omul, ființa umană în toată splendoarea sa, care nu era pregătită pentru a Cunoaşte a dorit să Cunoască, spune Biblia creştină. Eu în schimb din punct de vedere filosofic, voi spune că Omul s-a înstrăinat atît de mult de el alegînd Calea greşită a Competitivității în locul cele bune a Restrictivității, încît în loc să devină ceea pentru care a fost lăsat în această lume, o ființă competitivă cu sine prin

restrictivitate, o ființă sacerdotală, a devenit exact opusul acesteia.

47

Abia atunci cînd Omul va înțelege cu adevărat Moartea, cînd se va privi în oglinda Morții şi va zîmbi, înțelegînd Paradisul pe care îl poate naşte această Oglindă în sinea lui dar şi Infernul deopotrivă, atunci va înțelege că nu frumusețea trecătoare a cărnii sau zîmbetele mai mult sau mai puțin vinovate sunt cele care trebuie să primeze în această lume, precum nici furtul de sine, minciună sau lauda, ci în primul rînd faptul de a înțelege că tot ceea ce ai Iluzia Vieții că Cunoşti, că-ți place sau că doreşti, nu sunt nimic altceva decît nişte Iluzii care se pierd asemeni fumului în vîntul toamnei cu fiecare frîntură de clip. Toate acestea nu fac decît să te fure şi să te înstrăineze de tine. Mulți Oameni aleargă din zori în noapte pentru a avea mai multă avere, alții sînt nemulțumiți că Viața lor ar fi prea scurtă, altora li se pare prea lungă, unii sunt săraci lipiți, alții nu au ce face cu banii. Toate acestea nu sunt decît Iluzii. Toate acestea s-ar rezolva imediat odată ce am realiza cine anume suntem şi unde mergem, ce anume este Moartea şi ce se ascunde în spatele Oglinzii sale. Viața Omului constă în Antelimbaj şi Limbaj. Comunicarea verbală o face prin intermediul Limbajului în schimb ființa umană posedă şi o altă cale de Comunicare a sa cu lumea invizibilă, aceea care-i gîndeşte Destinul şi îl înțelege, aceea care poate accesa anumite premoniții, lumea care îi este prezentată ca o lume paranormală, şi anume Lumea Conştientizării. Prin urmare Moartea are o lume a sa care este un Domeniu ce poartă calitatea de Oglindă în raport cu lumea umană. Astfel pentru prima dată pot să afirm că atît timp cît Moartea ca element există, cît este un element energetic la rîndul său, cît posedă toate celelalte calități

necesare unui element inclusiv pe aceea de Oglindă față de elementul care este lumea noastră sau impropriu spus Lumea Vieții, întrucît am afirmat că Viața există într-o infinitate de alte şi alte lumji, aceasta înseamnă fără drept de tăgadă că putem vorbi la fel de bine despre o Lume a Morții precum vorbim despre o Lume a Vieții. Repet „o lume a vieții" este impropriu fiind o infinitate de astfel de lumi, dar pentru a uşura modul de înțelegere îmi permit să fac intenționat acest lucru. Odată ce am aflat că Moartea are o lume a ei, ceea ce va trebui să aflăm este dacă Lumea Morții este o lume cu Viață sau o lume fără Viață. Pentru a fi o lume cu Viață ar trebui ca elementele care compun propriul său Domeniu să se reflecte prin Ființă, Factorului Vieții. Oricît ar fi de uimitor şi Omul, Animalul sau Planta sînt Domenii, unde fiecare poate avea inserate în cadrul său o infinitate de lumi, precum şi Muntele, Rîul sau Cîmpia sînt Domenii, fără să vorbim de Terra, alte planete sau stele, Universuri, etc. Toate acestea sunt Domenii. Nu există Domeniu inferior sau superior ci doar din ce unghi este privit acel Domeniu şi prin prisma cărui Coeficient Logic. Modul cum este perceput un Domeniu sau altul îi dă acestui o anumită calitate, care trebuie să recunoaştem că este o calitate dată de percepție şi nu a Domeniului în sine. De exemplu, Omul este compus din miliarde de atomi, dintr-un număr impresionant de particule elementare, din alte şi alte constituente a căror număr este infinit. Fiecare astfel de constituent este un element, orice element este energetic fiind produs de mişcarea de translație din cadrul procesului Conştientizare-Cunoaştere. Acest lucru ne îndeamnă să înțelegem că orice element este de fapt o lume, care la rîndul său poate să primească rolul de Oglindă pentru Conştientizarea alte sau altor lumi. Astfel şi Omul ca şi orice Domeniu de exemplu ar în constituția să o infinitate de lumi unde fiecare la rîndul lor posedă propriile lor elemente. Acest lucru ne îndreptățeşte să credem că şi

Omul, Planta, Animalul din exemplul de față nu sunt nimic altceva decît parte a Marelui Domeniu Infinit care cuprinde în cadrul său toate Universele posibile şi imposibile, Cunoscute dar mai ales Necunoscute. Unica diferențiere făcîndu-se în funcție de unghiul Cunoaşterii prin care este reperat acest Domeniu. Exemplul de față ne îndreptățeşte să afirmăm faptul că atît Lumea Vieții cît şi cea a Morții pot la rîndul lor să se afle în Om precum şi Omul în ele. Omul trăieşte într-o lume din care nu Cunoaşte nimic, întrucît şi ceea ce-i apare lui sub formă de Cunoaştere este distorsionat de vălul Iluziei Vieții care-i întregeşte acestuia visul despre Viață. Adevărata Viață a Omului se află în Lumea Conştientizării acestuia.

48

Cum ar putea fi cunoscută cu adevărat această lume, am mai spus. Prin redirecționarea căii pe care se află Omul, şi prin transformarea sa într-o ființă sacerdotală, destinare care-i întregeşte adevărata sa menire. Ce este de fapt Oglinda Morții? Să fie o altă lume sau de fapt Lumea Morții este tocmai Lumea Cunoaşterii pe care nu o Cunoaşte Omul datorită Iluziei Vieții, dar în interiorul căreia trăieşte şi îşi duce adevărata sa Viață? Pentru a afla acest uimitor răspuns va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume poate da calitatea de Oglindă. În primul rînd această calitate este responsabilă de transformarea Conştientizării în Cunoaştere. Dacă Lumea Cunoaşterii Noastre ar fi una şi aceeaşi cu Lumea Morții, atunci tocmai această nu ne lasă să o Cunoaştem decît prin intermediul Iluziei Vieții care ne dă visul despre realitatea acestei lumi. Poate fi Conştientizarea Oglinda cunoaşterii? În nici un caz. Dacă Conştientizarea nu poate fi Oglinda sa în sine pentru că tot ea să ne dea Cunoaşterea atunci ce anume este Oglinda Morții, sau Oglindă acelui element în care se

reflectă Conştientizarea ființei umane? De ce Oglinda Morții? Pentru simplul fapt că întrega noastră Viață există doar pentru că prin ea ne raportăm la Moarte. Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viața! Ce altceva poate să fie în cazul Omului, Oglinda la care el se raportează pe parcursul Vieții sale decît Moartea? Întreaga sa Viață, Omul se raportează la Moarte, altfel Viața să nu ar exista. Viața Omului este Cunoaştere şi atît. Dacă Omul nu şi-ar Cunoaşte Viața, aceasta nu ar exista. Nu poate exista Viață fără Moarte. Dacă Viața nu s-ar Oglindi în Moarte, dacă Omul nu s-ar raporta la Moarte prin faptul că „ştie că există” doar pentru faptul că poate „să nu existe”, Omul nu ar putea Cunoaşte nimic! Tot ceea ce Cunoaşte Omul provine din Oglindirea Sinelui său în „poate să nu existe, de aceea există”, deci Oglindirea sa în Moarte. Moartea este cea care-i dă Cunoaşterea Omului, prin „poate să nu existe, de aceea este” Astfel Conştientizarea Omului se va reflectă (raportă) mai înainte de toate elementului care este reprezentat de către Domeniul acestei lumi, respectiv, Lumii Noastre, care este Oglinda Morții. Nici o altă explicație nu mai poate fi plauzibilă în acest caz. Cine este elementul care aparține Domeniului acestei lumi şi totodată lumea să fie Domeniul său? Acest element este planeta albastră sau Terra. Astfel răspunsul este la fel de tulburător. Oglinda Morții constă în Domeniul planetei pe care ne aflăm. Acesta ar fi elementul în care se oglindeşte Conştientizarea noastră, pentru a primi Cunoaşterea deformată a acestui Domeniu. Ce Cunoaştem nu este nimic altceva decît o față deformată a Morții, fiindcă trăim în Lumea Morții! Lumea Morții este cea care ne dă dreptul la a Cunoaşte atît cît vrea ea, fără să ne Cunoaştem propria noastră Conştientizare, ce anume înseamnă Iubirea şi Voința din noi. Conştientizarea noastră reprezintă de fapt Sinele Nostru iar odată ce ne vom Oglindi într-o altă Lume, după ce vom trece de „Zidul Morții” în funcție de Karma fiecăruia în parte, vom avea o

nouă lume în care să ne putem Oglindi şi prin urmare acea Lume s-ar putea să ne reflecte fiecăruia din noi, sau mai precis fiecărui Sine al nostru, o Cunoaştere mai apropiată despre Adevărul Conştientizării noastre care se reflectă în Oglinda Lumii respective. Într-un cuvînt poate vom Cunoaşte mult mai mult despre ce înseamnă Iubirea şi Voința din noi. Prin urmare Lumea Morții este de fapt lumea pe care o vedem şi prin care mergem spre Moarte cu fiecare Clipă care trece! Răspunsul este doar pe jumătate afirmativ şi am să vă spun de ce.

49

În primul rînd, aşa este din perspectiva elementului Oglindă care e Moartea dar nu şi din perspectiva Morții. De ce? Elementul Oglindă (Lumea Morții sau Lumea Terestră sau Lumea Plantei Albastre) este cel care ne dă Cunoaşterea şi visul acestei Vieți (În Moarte), este planeta albastră pe care ne naştem, doar că în spatele acestui zid care este planeta albastră, şi care nu ne lasă să ne vedem Adevărata Viață, decît deformată de Iluzia Vieții, se află Lumea Conştientizării noastre reale, ce se reflectă pentru a primi Cunoaşterea în Lumea Planetei Albastre, sau Lumea Terestră, iar Conştientizarea noastră, este de fapt Adevărata Viață pe care nu o vom Cunoaşte în această lume, compusă din Iubire (Afectiv) şi Voință (Volitiv), decît după ce vom trece de „Zidul Morții" şi astfel odată ce trecem de Domeniul Morții care nu este altceva decît planeta pe care ne aflăm, cu privelişti dintre cele mai fermecătoare dar şi dintre cele mai odioase, vom afla Adevărul despre Noi, şi Adevărata Noastră Viață! Practic ne aflăm în Moarte şi vom învia odată cu moartea noastră din Moarte.Şi Moartea are Oglinda sa, ceea ce înseamnă că Moartea Conştientizează la fel ca şi noi, şi-şi poate trăi propria Moarte la fel ca şi propria Viață la fel ca şi noi. Depinde

care este lumea ce-i oglindeşte Conştientizarea, ce anume conține acea Conştientizare şi mai ales sub ce formă i se transformă acesteia Conştientizarea în Cunoaştere. Astfel Moartea poate avea o Viață de Sine, care nici măcar să nu Cunoască vreodată noțiunea de Moarte, chiar dacă ea în calitate de Element-Domeniu a devenit, o întreagă lume pentru miliarde de Oameni care se raportează mereu la aceasta Cunoscînd-o ca fiind Moarte. Într-un Cuvînt Moartea în Sine poate să nu Cunoască niciodată Moartea, dar poate determina această Cunoaştere devenind Element Oglindă pentru alte Elemente-Domeniu cum este Omul în acest exemplu. Conştientizarea Morții nu va Cunoaşte în urma reflectării acesteia în Elementul său Oglindă aceeaşi Cunoaştere ca Omul, față de care ea în Sine este Element-Oglindă. Oare Omul ştie pentru ce ființe este în Sinea lui Element-Oglindă? Cu siguranță nu! Moartea nu-şi Cunoaşte Lumea sa, Lume pe care o crează fiind Element-Oglindă pentru Om. Nu Cunoaşte evoluțiile şi frămîntările sociale şi politice şi nici de ce întreaga ciorbă care este societatea umană, începe să de-a în clocot şi să determine la un moment dat, Bilderberg Group, care va omogeniza societatea, determinînd unitatea acestei Lumi a Morții, prin mondializare. Moartea în Sinele său nu Cunoaşte că mondializarea va duce la schimbarea din temelii a raporturilor sociale, iar în cele din urmă la schimbarea Lumii Morții. O va putea determina pe aceasta să devină o Lume a Vieții, prin faptul de a ne putea determina Conştientizarea în urma reflectării în această Oglindă? Poate ca parțial, Da! Cum? Determinînd Omenirea să aleagă Calea Restrictivității față de Sine, realizînd o viziune socială, politică, filosofică dar mai ales de Cunoaştere a Omului şi împrietenire cu Şinele său, Spiritualism, descoperindu-şi astfel Omul poate cea mai importantă dimensiune a sa şi anume Dimensiunea Sacerdotală! Abia atunci cînd va înțelege Omul că-şi trăieşte propria Moarte

în această Lume a morții, va putea înțelege ce trebuie să facă pentru Adevărata Sa Viață, Viața Sinelui său, compusă din Iubire şi Voință. În această lume, Omul îşi trăieşte propria Moarte, sau mai bine spus îşi trăieşte Viața propriei Morți”! După moartea noastră naturală, adică atunci cînd Sinele Nostru nu se va mai reflecta în Oglinda acestei Lumi în care trăim, vom ajunge să ne Oglindim într-un alt Domeniu care va avea calitatea de element Oglindă, Domeniu care ne va crea o altă lume.

50

Sau vom rămîne reîntorşi la adevărata noastră Viață, aceea a Conştientizării, care ființează prin propria sa Conştiință de sine compusă din Volitiv şi Afectiv, excluzînd pentru totdeauna Cognitivul, reprezentat prin Cunoaştere? A trăi într-un Paradis în care să nu existe Cunoaşterea decît simțirea afectivității şi voința de a realiza această într-o măsură mai mică sau mai mare pare un Paradis în care ființa ar deveni una vegetativă? O ființă cu opțiuni nu poate fi una vegetativă. Privind la lumea animalelor observ că acestea în mod paradoxal sînt mult mai apropiate acestei lumi decît Omul. Să fie animalele elementele acestei lumi? Ce este de fapt Lumea morții? Am stabilit că Oglinda elementului Moarte constă în planeta noastră, în lumea care ne înconjoară şi în care trăim. Dar vorbind despre Lumea Morții ca atare, nu în sensul de a fi în Viață, lume pe care de fapt o vedem la tot pasul, ci în sensul de a fi după Moarte, acest lucru se schimbă. De ce? Fiindcă Lumea adevărată a Morții, sau al elementului Oglindă care ne determină şi se identifică cu Moartea este tocmai lumea în care trăim acum. În schimb vorbind de Lumea Morții ca fiind lumea în care vom fi după ce vom dispare din această lume, lucrurile sînt total schimbate, întrucît acea lume este tot lumea în care trăim în prezent,

dar inconştient, şi anume Lumea Conştientizării, unde fiecare element pe care îl Cunoaştem primeşte o altă formă, fizionomie şi înfățişare şi astfel se schimbă din temelii toate caracteristicile pe care le-am avut noi vreodată despre bine şi rău, frumos şi urît, etc. În acest context după Moarte vom trece de fapt de pragul Morții pentru a intra în adevărata Viață în care ne aflăm de fapt şi înainte de Moarte dar pe care nu o Cunoaştem, acum! Astfel Moartea este Cunoaştere şi Viața Conştientizare. În aceste momente noi ne aflăm în Moarte pentru a învia spre Conştientizare, spre Viață, odată ce vom scăpa de această Cunoaştere. Dacă Moartea este Cunoaştere, atunci înseamnă că şi cele două Cunoaşteri şi anume cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă sînt Moarte? Înseamnă că orice totalitate a unor elemente care sunt Cunoscute prin Oglindire înseamnă Moarte? Oglinda Semantică a Infinitului este Moarte? Răspunsul este: - Pentru ființa umană, DA! Prin urmare Moartea este Cunoaştere iar Viața Conştientizare. Dacă elementele Cunoaşterii Deschise şi ale Cunoaşterii Închise nu ar fi Cunoscute, ele ar fi aparținut astfel Vieții, doar din punctul de vedere al ființei umane. În schimb privind cele două tipologii de Cunoaşteri, Deschisă, respectiv Închisă din alte perspective acestea NU aparțin Morții ci altor şi altor stări care pot deveni opusurile Vieții şi ale Morții. Deoarece omul îşi procesează datele Cunoaşterii prin intermediul Coeficientului Logic 2, nu va Cunoaşte decît un singur opus al Morții şi anume Viața. Trebuie să adaug că alături de cele două opuse, respectiv, Viață şi Moarte, mai sunt o infinitate de opuse unde fiecare reprezintă ceva diferit dar este un opus mai mult sau mai puțin depărtat al celor două. În acest context depinde din ce perspectivă privim Viața sau Moartea în context cu Cunoaşterea. Dacă din perspectiva umană Cunoaşterea este echivalentă cu Moartea iar Conştientizarea cu Viața din perspectiva unuia dintre opuşii infiniți ai Vieții şi ai Morții, Cunoaşterea nu

mai este absolut deloc sinonimă cu Moartea ci poate fi mai mult sau mai puțin, în funcție de opus sinonimă sau apropiată Vieții, fără să mai vorbim despre Coeficientul Logic pe baza căruia este privită Moartea sau Viața cît şi apartenența uneia la Conştientizare (Viața) sau la Cunoaştere (Moartea). Astfel Moartea în lumea Omului fiind Cunoaştere, se datorează în primul rînd Iluziei Vieții care nu lasă Conştientizarea să fie Cunoscută decît Visată.

51

Imediat trecut de vălul Iluziei Vieții, respectiv de vălul Morții pe care noi o considerăm viață, imediat Conştientizarea va fi simțită şi trăită ca atare, sau într-o altă ipostază se va putea Oglindi într-un alt element care să poarte calitatea de Oglindă, element diferit de planeta Terra, unde şi celălalt va avea printre altele la fel ca şi Terra, calitatea de Domeniu, şi va putea determina o altă Cunoaştere ca urmare a trimiterii spre reflectare în această a Conştientizării Sinelui Elementului Domeniu care este ce a trecut de zidul Morții din ființa umană. De fapt sintagma de „Zidul Morții" nu este nimic altceva decît schimbarea ElementuluiDomeniu, care în cazul lumii noastre este planeta pe care ne aflăm cu întreg relieful şi caracteristicile sale, element care poate fi înlocuit cu un altul şi astfel Cunoaşterea va fi diferită, sau schimbată în funcție de Elementul-Domeniu în care se va face reflectarea Conştientizării Sinelui celui care a fost Om. Chiar şi după această trecere a „Zidului Morții", pot exista Elemente-Domeniu care sunt atrase de planeta Pămînt şi atunci vor căuta să-şi reflecte Conştientizarea în continuare în această devenind iarăşi o ființă pe această planetă, dar nu neapărat Om, întrucît totul va depinde şi de Karma genetică a Sinelui care va dori să Cunoască prin reflectarea sa în continuare în acest Element-Domeniu al planetei Pămînt.

Unele vor putea fi cu totul altceva decît Om, chiar şi plantă sau animal. Acesta este un mod posibil de reprezentare care duce la o posibilă reîncarnare, dar nu pot să afirm că este aşa. Din punctul de vedere al unor conexiuni coaxiologice, acesta este cel mai plauzibil mijloc de a defini Moartea în raport cu posibila reîncarnare. Personal cred că nici un Sine al vreunui Element-Domeniu, nu şi-ar dori să se reîntoarcă în Moarte şi suferință, odată revenit la Viață, decât forțat într-un fel sau altul. Alte Elemente-Domeniu care au fost pe această planetă, oameni, animale, plante sau chiar şi ființe pluri sau unicelulare, vor căuta să se reflecte în Elemente-Domeniu care să poată a le ține loc de Oglindă. Cred că nu orice element poate avea la întîmplare calitatea de Oglindă pentru un ElementDomeniu sau altul, ci acest deziderat se face în funcție de anumite caracteristici pe care le are Elementul-Domeniu care vrea să-şi trimită Conştientizarea spre reflectare într-o Oglindă. De ce? În primul rând o ființă umană nu poate avea calitatea de Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă pentru planta Pămînt. Aceasta se va oglindi într-un Element-Domeniu care să poată avea față de ea, această calitate. Cred că această calitate se referă la Domeniu, văzută cel puțin sub vălul Iluziei Vieții cu ajutorul căruia gîndim. Coaxiologia este filosofia care Nu pretinde că spune adevărul, ci doar încearcă anumite aplicații, care să apropie într-o oarecare măsură Iluzia Vieții noastre de Adevăr, fie el chiar şi Noțional de cea mai joasă reflectare, în Adevărul Noțional al Noțiunii sau al Factorului Vieții, Ființei, etc. Dacă am accepta vreodată procesul de reîncarnare, acesta numai aşa ar putea fi descris ajutîndu-ne de Coaxialism. Coaxiologic vorbind, în cazul foarte puțin probabil că ar exista reîncarnarea şi că Sinele anumitor Elemente-Domeniu ar dori să revină iarăşi la Moarte, acest impuls ar trebui să fie generat de ceva, poate de faptul că toate celelalte Elemente-Domeniu care ar putea primi caracteristica de oglindă față de Sinele Elementului-

Domeniu respectiv, l-ar refuza sau nu ar deveni compatibile în ultimă instanță cu Şinele respectiv. Se pot face o serie nesfîrşită de speculații asupra acestui subiect, dar filosofia nu trebuie axată pe factorul speculativ decît dacă acesta este în măsură să determine o propoziție logică care la rîndul său să devină o concluzie contextuală bineînțeles al propozițiilor pe care le-am implicat în dezbatere. Dacă se trece acest prag atunci ne depărtăm de filosofie, de Coaxiologie, şi intrăm pe tărîmurile speculative ale paranormalului sau practicilor oculte. Dacă am încercat adineaori să dezvolt un posibil scenariu al relației Sinelui trecut de „Zidul Morții" cu un viitor Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă am făcut-o special pentru a-mi întări afirmația de adineaori. O altă întrebare la fel de uimitoare este relevată la Cunoaştere.

52

Cunoaşterea Deschisă cît şi Cunoaşterea Închisă sînt două tipologii de Cunoaşteri reprezentate prin cele două infinități de Elemente unde nu fiecare în parte sunt şi Elemente -Domeniu, cum ar fi Instinctul, Adevărul Absolut, etc. Ele devin Cunoscute odată cu Cunoaşterea Absolută Originală a Factorului Primordial, care survine prin Adevărul Absolut şi Instinctul ce determină" EU" -l Factorului Primordial. În Coaxialismul am spus despre Cunoaştere că ar fi cauza ființării sau existenței din punctul uman de vedere al Totului. De ce din punctul de vedere uman? Deoarece noi nu putem gîndi decît cu Coeficientul Logic 2 şi astfel nu putem discerne mai mulți opuşi ai Cunoaşterii, decît Necunoaşterea, dar nici pe acesta măcar, nu-l putem determina. Ştie cineva ce se află în cadrul Necunoaşterii? Cu siguranță că nimeni nu va putea răspunde odată ce termenul de Necunoaştere implică lipsa Cunoaşterii. Cu toate acestea el este un opus al Cunoaşterii.

Atunci ce anume este Cunoaşterea? Mai este ea acelaşi lucru privită prin intermediul unui alt Coeficient Logic? Bineînțeles că nu! Astfel orice definiție a Cunoaşterii este relativă. Din punctul nostru (al omului) de vedere, Cunoaşterea reprezintă o sumă de elemente a căror poziționare sau localizare, cît şi ale căror caracteristici sau procese fenomenologice, pot fi determinate. Astfel ajungem la o alură deterministă a Cunoaşterii. Dar oare ştim noi cu adevărat ceea ce determinăm odată ce visul sub imboldul căruia ne ducem Viața se află în imperiul iluzoriu al Iluziei Vieții? Pentru a şti ce este Moartea va trebui mai întîi să aflăm ce este Cunoaşterea, iar pe urmă după ce vom şti ce este Cunoaşterea şi vom dovedi Moartea vom afla ce este Viața! Cunoaşterea este tocmai fenomenul pe care nu îl ştie ființa umană, chiar dacă are Iluzia Vieții că îl cunoaşte.De ce? Am mai spus că aceasta este o Oglindirea a „ceva" într-un Elemente-Domeniu care poate avea caracteristică de Oglindă față de Elementul care se reflectă, şi căruia îi transformă Conştientizarea în Cunoaştere. Conştientizarea la Om este afectivul şi volitivul. Prin urmare Omului îi este transformat afectivul şi volitivul său în Cunoaştere de către Elementul-Domeniu care este Oglindă pentru Om. Omul nu Cunoaşte Conştientizarea decît fața reflectată de Oglindă a acesteia sub forma Cunoaşterii care şi ea este distorsionată de Iluzie Vieții. Omul deține şi caracteristica fundamentală Neantizare, adică de raportare a acestuia la Moarte. Pînă acum am determinat că Moartea este tocmai lumea în care Omul se află în prezent şi pe care NU o Cunoaşte! Acest lucru îi determină caractersitica fundamentală de Neantizare. Prin această caracteristică Omul se raportează mereu la Moartea în care se află pe parcursul acestei false Vieți, iar prin această raportare, Moartea sau Neantul care se identifică cu Moartea tocmai prin Necunoaştere îl face pe Om să se ferească de Adevărata Viață de după Moarte! Cu toate acestea Neantizarea devine cea mai importantă

caracteristică a Omului, întrucît ea este unica tangență cu adevărata Cunoaştere. Neantizarea fiind determinată prin raportarea Omului la Neant deci la Moarte, acest Neant este cu adevărat Cunoaşterea care ar trebui să o dețină Omul pe parcursul vremelnicei sale Vieți. De ce nu se întîmpla acest lucru? Pentru faptul că Omul datorită capacității sale înguste de discernămînt, gîndind doar pe baza Coeficientului Logic 2, alături de Neant, Omul nu va putea Cunoaşte şi determină Aneantul, unde va avea nevoie de cel puțin un Coeficient Logic 3, deoarece, pentru Om, Neantul este tot ceea ce se află în partea opusă a Existenței, într-un cuvînt, Nonexistența, iar Omul poate doar să determine Nonexistența şi nu să o şi Cunoască. În schimb nu va putea niciodată determina vreun opus al Nonexistenței, nici măcar un singur opus al acesteia. Astfel Omul nu poate Cunoaşte Neantul decît să se raporteze la el, iar de un opus al

Neantului, nici nu poate fi vorba. Dar de ce trebuie să determine Omul, Aneantul pentru a putea saşi Cunoască, Cunoaşterea? Pentru faptul că se află în prezent pe tărîmul adevăratei sale Morți, în infernul de care încearcă să scape prin tot felul de rugăciuni închinate lui Dumnezeu, neştiind că de fapt se roagă pentru a scăpa de această Viață (Moarte) ca să treacă cu adevărat pragul Morții (Vieții) pentru a trăi. Conştientizarea pe care o trimite Sinele Omului către Elementul-Oglindă, este de fapt Neantul, adevăratul Necunoscut, pe care Omul îl identifică în mod eronat cu Nonexistența, care şi ea este o mare Necunoscută ca fiind opusul Existenței, dar nu este sub nici o formă Conştientizare, întrucît, Conştientizarea aparține Existenței, deoarece afectivul şi volitivul Omului, există chiar dacă în realitate ele nu sunt Cunoscute. În schimb prin caracteristica sa fundamentală de Neantizare, Omul nu poate face o distincție clară între Necunoscutul ce aparține Existenței şi Necunoscutul ce aparține Nonexistenței.

Revenind la procesul de Cunoaştere, ajungem la concluzia că Conştientizarea (Neantul sau Neacunoscutul) se reflectă în Elementul-Oglindă, care la rîndul lui re-trimite această reflectare sub formă de Cunoaştere Sinelui Omului. Cum Cunoaşterea este inversul Conştientizării, iar aceasta este raportată de Om ca fiind Necunoscutul de Neantul, Cunoaşterea va fi inversul Neantului, deci Aneantul. Am subliniat adineaori că Omul ar trebui să posede cel puțin un Coeficient Logic 3 pentru a se putea raporta şi identifică Aneantul cum identifică acum Neantul, adică fără să-l Cunoască deât, doar, să-l determine, iar pentru a Cunaoşte Aneantul ar avea nevoie de un Coeficient Logic superior. Abia la un Coeficient Logic 3, ființa umană ar putea începe să cunoască propria sa caracteristică de Neantizare (Conştientizarea) şi astfel ar şti ce este Voința (volitivul) şi iubirea, sentimentele (afectivul), în schimb la un Coeficient Logic cu cel puțin mai mare cu o treaptă față de cel prin care şi-ar Cunoaşte Conştientizarea (Neantizarea), Omul şi-ar putea Cunoaşte, opusul Neantizării (Neantului) Aneantul, care este Cunoaşterea. Abia atunci omul şi-ar Cunoaşte propria sa Cunoaştere. Prin urmare ceea ce pot să spun este că Omul se află într-o lume a Morții care nu numai că nu îl reprezintă, dar nici măcar nu este croită pentru Sinele Său, fiind ținut într-un întuneric total al Iluziei Vieții, întuneric care-l propulsează pe străzile pline de obstacole dintre cele mai diverse ale acestei lumi, şi orb dar şi nebun, fără să ştie că de fapt arborele din fața sa poate fi un minunat soclu al unei statui sau o bancă dintr-un parc, o poveste tristă de iubire. Ceea ce mi se par interesante uneori, sînt picturile sau sculpturile abstracte care prin linii sau forme aranjate într-un fel sau altul, primesc nume care nouă ni se par bizare, precum Călărețul sau peisaj selenar, etc, deşi nici o astfel de lucrare artistică nu ne aduce aminte de ceea ce afirmă autorul că ar reprezenta.

53

Să fie o încercare disperată a artistului de a încerca să înțeleagă tocmai Neînțelesul? Subconştientul Omului este o capacitate a sa care-i permite să se apropie şi mai mult de Sine. Astfel subconştientul are anumite trăiri datorate Conştientizării, dar nicidecum Cunoaşterii. O altă întrebare este aceea că de ce Omul îşi „cunoaşte" mai mult propriul său corp decât propriul său Sine. Spun Sine, fiindcă denumirea de suflet sau spirit uzitată deja în atîtea şi atîtea locuri, mi se pare oarecum improprie, pentru că nu corpul este cel care ține „încătuşat" sufletul, căruia îi dă drumul la Moarte să zburde liber către alte planuri spirituale. Şinele este cel răspunzător de cum arată corpul ființei umane, prin modul cum cerne Iluzia Vieții primită în dar de la Elementul-Oglindă care ne arată în felul său lumea în care ne aflăm. Cum de a ajuns Sinele Omului într-o atare situație şi de ce nu s-a ferit de această lume înainte de naştere? Cu siguranță nu cred că şi-ar fi dorit o astfel de lume, dar aceasta i-a fost probabil într-o anumită conjunctură cea mai bună ofertă pentru caracteristicile sale de dinainte de a veni aici, caracteristici care nu cred că ar fi străine de Limbajul Genetic al fiecărui individ în parte. Prin urmare sîntem o lume de damnați? Pot afirma cu certitudine că DA! În acest caz este preferabil ca părinții să nu mai nască copii, pentru a nu mai aduce alți şi alți damnați în această lume atît de precară față de aspirațiilor şi speranțele noastre, în această lume care ne trimite pe drumul lung şi sinuos al acestei Vieți (Morți) cu ochii legați, încît să nu putem observa obstacolele care ne pîndesc la tot pasul. Oare dacă Omul ar dispărea, ar fi un lucru benefic sau malefic? Cred că pentru Omul acestei lumi ar fi un lucru benefic. Poate că şi această lume este o lume a fericirii unor Sine-uri aflate la alte nivele spiritual,

cum ar fi cele ale animalelor sau plantelor, dar şi în acele cazuri mă îndoiesc, întrucît şi existența lor este condiționată de necesitatea care le umbreşte de cele mai multe ori fiecare clipă a vieții, asemenea Omului.

54

Adevărata societate democratică pentru ființa umană este aceea care va respecta din punct de vedere moral, etnic, rasial, administrativ şi politic natura restrictivă dar şi neantizantă a ființei, societate pe care am denumit-o societate spiritualistă. Pentru aceasta societatea viitorului respectiv va trebui să se axeze în primul rînd pe o altă caracteristică fundamentală a ființei umane, pe care am lăsat-o voit mai la urmă, avînd o importanță covîrşitoare, dar abia după ce celelalte caracteristici fundamentale cum ar fi Restrictivitatea şi Neantizarea vor fi fost înțelese. Este vorba despre Esențialitate. Prin Esențialitate se defineşte caracteristica fundamentală a ființei de a esențializa toate celelalte caracteristici, dîndu-le fiecărora în parte caracteristici atît că esență în sine cît şi ca substrat. Astfel Restrictivitatea prin Esențialitate, poate trece printr-un proces de esențializare devenind substratul Neantizării, precum Socialitatea sau Demiurgitatea poate deveni substratul Restrictivității sau de ce nu chiar al Esențialității, prin acelaşi proces de esențializare pe care-l poate desăvîrşi ființa umană. Astfel Omul îşi găseşte un echilibru continuu în propria sa natură spațio-temporară, echilibru care-l transformă atît ca individ cît şi ca societate de indivizi umani. Precizez că aceste caracteristici fundamentale sînt valabile deocamdată doar în cazul ființelor umane întrucît nu cunoaştem cu precizie lumile altor ființe cum ar fi acele ale animalelor sau plantelor pentru a le putea stabili caracteristicile fundamentale ale ființelor lor. Personal nu cred că lumile plantelor sau ale animalelor ar fi mai

inferioare lumii oamenilor cum s-a tot speculat de-a lungul istoriei pînă în prezent. Ceea ce cred referitor la acest aspect este că noi trăim într-un acvariu construit de propriile noastre caracteristici fundamentale cu ajutorul Iluziei Vieții, care ne dă imaginea falsă de voință, iar în interiorul acestui acvariu, absolut totul trebuie să se supună, presupusei noastre superiorități. Datorită caracteristicii sale Demiurgice, Omul are nu numai capacitatea de a-şi crea propriul său acvariu social, dar atunci cînd el care se autoconsideră ființă supremă în această lume, nu poate construi sau nu poate desluşi anumite aspecte ale lumii care-l înconjoară, cum este cazul lumii plantelor sau animalelor, tinde să le considere lumi ale unor ființe inferioare. Abia în ultimele decenii cînd s-au înmulțit studiile asupra limbajelor plantelor şi animalelor şi Omul a putut desluşi o anumită raționalitate în acestea, a început, în sfîrşit să apropie superioritatea acestor lumi de lumea sa. Acvariul în care s-a închis Omul de-a lungul mileniilor, față de celelalte lumi ale ființelor care îl înconjoară s-a datorat lipsei acestuia de discernămînt cu privire la sine. Cred că acvariul de care am amintit a ajutat Omul de a evolua pe calea celei mai complexe caracteristici a ființei sale şi anume caracteristica de Esențializare. Esențializarea este şi unica caracteristică care este capabilă de a lucra cu un summum de alte caracteristici determinîndu-le dar şi exteriorizîndu-le sau interiorizându-le după caz. Ce anume stă la originea capacității de Esențialitate? Răspunsul constă în opusul capacității de Neantizare, despre care am amintit doar în treacăt şi anume Anenatizarea. Bine, dar Aneantizarea este o caracteristică a Lumii de Dinainte de naştere sau a Lumii de Apoi şi nicidecum al ființei actuale umane, care se află sub imperiul vieții care se raportează că ființă restrictivă la Neantizare? Este adevărat că Omul se raportează la Neantizare dar, şi Neantizarea trebuie să devină esențializată de către ființa umană la fel ca şi

celelalte caracteristici, deoarece numai prin esențializare Omul va putea gîndi într-un plan al propriei lui lumi, va putea să înțeleagă calitatea de substrat sau structură intrinsecă a unor domenii, începînd cu cele mai rudimentare reprezentări şi ajungînd la cele mai superioare din punct de vedere imagistic sau al limbajului informațional uman. Chiar dacă mulți filosofi şi biologi consideră că limbajul este un produs superior al ființei umane, că articulațiile lui dar şi numărul de semne şi noțiuni care-l includ sunt un semn că Omul este ființa cea mai superioară din această lume, eu tind să mă îndoiesc de acest mod paleativ de a vedea şi concepe lumea în favoarea Omului de către Om, întrucît limbajul cît şi articulațiile sale nu reprezintă sub nici o formă un motiv de superioritate sau de inferioritate. Limbajul este prin excelență un mod de comunicarea pentru că Omul să-şi poată îndeplini una dintre caracteristicile sale fundamentale şi anume Socialitatea şi odată cu aceasta aceea de Competiționalitate.

55

Din contră limbajul i-a adus ființei umane mult mai mult nenorociri în istoria sa recentă milenară, mă refer la ultimele zeci de mii de ani decît i-ar fi adus lipsa sa. Prin limbaj Omul şi-a pierdut echilibrul său dimensional de ființă preponderent restrictivă care esențializează prin această prismă a propriei sale restrictivități . Odată pierdut în negurile istoriei acest echilibru, ființa umană a fost determinată să aleagă calea Competitivității în exces, devenind din ce în ce mai străină de sine, implicit odată cu apariția unor modele sociale monstruoase, cum ar fi sclavagismul sau mai apoi dictaturile absurde ale perioadei moderne dar fără să uităm de o altă pată negară, aceea din Evul Mediu. Astfel destinul ființei umane a fost compromis pe momentul a mai multor zeci de mii de ani. Bine, vor

spune unii dar dacă nu ar fi fost limbajul, azi nu ar fi fost atîtea şi atîtea realizări tehnico-ştințifice remarcabile, nici culturale sau de altă natură. Răspunsul meu este unul cît se poate de tranşant, şi anume: Nu este adevărat! Limbajul în sine nu este nimic altceva decît capacitatea de comunicare a indivizilor unei societăți dar poate fi la fel de bine şi capacitatea de comunicare a ființei umane cu sine însuşi. Limbajul poate să nu fie format numai din cuvinte articulate sau dezarticulate, cum bine se ştie pot exista felurite tipuri de limbaj, începînd cu limbajul culorilor, al sunetelor, al mirosului, al naturii, etc. Această multitudine de limbaje ne specifică faptul că limbajul ființei umane creat în acvariul otrăvit al acesteia nu numai că nu este cel mai superior dar este şi un limbaj complet fals, odată ce realizăm că la originea gîndurilor, voinței, cunoaşterii şi afectivității noastre se află marea doamnă cu nume de Iluzie a Vieții. Realizăm că toate acestea sunt false şi că nu au în realitate nici o noimă decît pentru ființele umane din acvariul otrăvit. Dacă ființa umană ar fi luat-o pe calea cea bună, iar majoritatea esențializărilor sale să fie de ordin Restrictiv şi nu Competitiv, Demiurgic, Social şi Neantizant, dar Neantizant doar ca raportare a celorlalte. Ființa umană nu ar mai fi avut nevoie de un limbaj, prin care aceasta să poată comunica cu semenii săi? Comunicarea este cel mai important mijloc pe care ființa umană în calitate de membru al unei societăți trebuie să îl îndeplinească. Să nu creadă nimeni că dacă ființa umană ar fi ales calea restrictivității care o caracterizează în esența sa cel mai mult nu ar fi fost o ființă socială. Cu siguranță ar fi rămas o ființă mult mai socială decît este acum, dat fiind faptul că în acel moment ființa în loc să fie împinsă din centrul social către periferie, cum se întîmpla în acest blestemat vis al Iluziei Vieții cu nume de Competitivitate, ea ar fi fost atrasă tocmai către centrul social devenind o ființă cu adevărat socială şi nu o ființă umană asocială,

frustrată, debusolată şi alienată ca în prezent. Prin urmare ar fi avut nevoie de limbaj, chiar şi de un limbaj al cuvintelor dar doresc să subliniez că acel limbaj nu ar mai fi arătat că limbajul decadent de azi, ci ar fi fost un singur limbaj dat de către adevărata parte spirituală a Omului, de către divinul din sine. Un atare limbaj ar fi ajutat societatea să nu mai treacă prin întunericul tenebroşilor ani cînd ființele umane erau sclavii propriei lor societăți într-un acvariu otrăvit al Competitivității. Cu toate acestea Competitivitatea este o caracteristică fundamentală a ființei umane. În acest caz aceasta ar trebui înlăturată şi incriminată ca atare? În nici un caz. Acvariul otrăvit cu nume de societate nu-l spargi dacă înlături caracteristica fundamentală de Competitivitate a ființei umane, ci îl vei sparge ştiind cum să direcționezi această Competitivitate spre binele, şi evidențierea Restrictivității care trebuie să devină vioara întîi în procesul de esențializare al celorlalte caracteristici fundamentale. De aceea Competitivitatea trebuie să fie întoarsă din calea sa greşită şi direcționată către interiorul ființei umane, pentru a deveni în primul rînd competitivă propria sa restrictivitate cu el însuşi şi mai apoi cu societatea care-l înconjoară, înțelegînd că totul este un vis supus Iluziei Vieții, pînă şi voința Omului.

56

Astfel Omul va deveni mai puternic iar energiile sale vitale nu vor mai fi irosite spre realizarea unor acțiuni care nu au nici un sens în planul existenței sale. Să ştiți dragi cititori că oricît de mare ai ajunge în viață şi oricît de multe bunuri materiale ai dobîndi, chiar dacă toată lumea şi-ar ajunge la picioare, ai realiza că toate sunt nimic şi atunci ți-ai da seama de calea greşită pe care ai ales-o urmînd alienarea socială. Dacă un psihiatru ar fi obligat să analizeze societatea în ansamblul ei, chiar şi societatea cea

mai „modernă” cea actuală, cu siguranță că ar considera-o o societate bolnavă, schizofrenică, care în alienarea ei distruge atîtea vieți. Să fie acesta destinul omenirii? Dacă vorbim la trecut putem sp afirmăm că da, întrucît tot ce este trecut nu poate fi schimbat dar oare viitorul? Dacă destinul trecut al omenirii a constat în boală gravă, schizofrenică a acesteia nu cred că şi destinul viitorului acestei omeniri va fi la fel. Cu siguranță omenirea se va însănătoşi pentru că ființa va trebui în cele din urmă să-şi afle adevărata sa cale către ceea ce o caracterizează cel mai mult şi anume Restrictivitatea. Este cu atît mai uimitor cu cît Restrictivitatea această uimitoare caracteristică fundamentală a ființei umane, ne apare nouă astfel, adică restrictivă, tocmai pentru faptul că suntem otrăviți de alienarea schizofrenică a acestei societăți care ne ține în acvariul ei cu apă fetidă. Dacă am înțelege cu adevărat în ce anume constă această Restrictivitate şi dacă am urma - o pînă în adîncurile sufletului nostru, am realiza că pe cît de restrictivă ni se părea privind-o din societatea bolnavă este de fapt o caracteristică a binelui nostru, unica caracteristică prin care putem să ne cunoaştem cu adevărat pe noi înşine şi pe baza ei să ne regăsim divinul pierdut din noi. De ce am spus unice caracteristică, întrucît în calitate de caracteristică de bază, toate celelalte trebuie cernute numai prin prisma acesteia, şi nu cum se întîmpla azi prin prisma Competitivității, detronînd Restrictivitatea, într-un cuvînt detronînd Omul în sine şi punînd în locul lui banul, reprezentantul de seamă al Competitivității. A pune banul în locul Omului este echivalentul cu înlocuirea sinelui fiecărui individ cu banul. Astfel Omul în loc să se cunoască pe sine şi să se apropie de el însuşi pentru a fi fericit va cunoaşte banul, încercînd să se apropie de ban pentru a fi fericit. Astfel se va antrena şi mai mult în propria sa înstrăinare de sine. Cea mai nefastă cale pe care o putea alege ființe umană era această a folosirii greşite a

Competitivității, în detrimentul său. Dacă ar fi ales orice altă cale a oricărei alte caracteristic fundamentale, ființa umană nu ar fi ajuns în această fundătură a propriei sale istorii. Esențializarea Competitivității a adus banul în titulatura de rege al sufletelor, dar oricît de bizar ar părea, orice are un început are şi un sfîrşit precum banul care ajuns la apogeul murdar al existenței sale, tinde către decădere, întrucît, ființa umană prin însăşi calitatea sa fundamentală de Esențialitate poate esențializa astfel planurile propriei sale existențe astfel încît absolut orice a ajuns într-un vîrf absolut, dacă nu mai urcă va trebui să coboare. Acest lucru se întîmpla cu nefastul ban. Cum să coboare dintr-o ierarhie socială mondială, pe criteriile căruia s-au consolidat sisteme administrative şi imperii economice multinaționale? Acest lucru ar fi doar un nimic, față de detronarea lui din interiorul fiecărui Om, şi înlocuirea acestuia cu ceea ce Omul are de fapt nevoie, cu umanul din el însuşi. Înlocuirea banului nu se poate face decît prin el însuşi, prin faptul că odată ajuns în vîrful muntelui nu mai are unde urca, iar sistemul Competitivității care l-a cocoțat acolo devine deodată imun şi-şi pierde orice urmă de sevă, atît timp cît muntele s-a terminat, iar dincolo de vîrf nu mai are unde urca, caracteristică de bază a Competitivității, ascensiunea spre un vîrf imaginar. Prin esența sa umană calitatea fundamentală Competitivă nu poate exista decît dacă transcede spre o nouă culme, iar dacă nu reuşeşte acest lucru ea se transformă imediat într-o altă caracteristică fundamentală, dispărînd încetul cu încetul. Dacă pînă în prezent banul a fost instrumentul de bază al Competitivității pe bazele căruia a funcționat aceasta, acum când urcuşul s-a încheiat va putea să-şi aleagă un alt instrument?

57

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT VIAȚĂ ŞI BILDERBERG GROUP

Omul prin capacitatea sa de esențializare şi atribuire prin această esențializare a substratului unei caracteristici pentru toate celelalte rămase, va trebui să înlocuiască şi substratul Competitivității pe care se oglindesc toate celelalte caracteristici cu cel al Restrictivității, iar atunci se subînțelege că banul va trebui să fie scos din scena Competitivității care va fi nevoită să opereze sub alte auspicii, nemaifiind o calitate fundamentală de substrat ci una care se oglindeşte în acest substrat. Cum va fi scos din scenă banul şi care vor fi schimbările de bază socio-politice ale viitorului? Am afirmat adineaori că banul nu va putea fi scos din scenă de către nimeni altcineva decît de către el însuşi, iar pentru aceasta se vor forma treptat instituțiile necesare unei atare schimbări. Oare dacă ar rămîn banul într-o lume unde Competitivitatea nu va mai fi substratul în care să se oglindească celelalte caracteristici fundamentale, iar Competitivitatea să deturnată către Restrictivitate, care să devină competitivă la rîndul ei față de sufletul uman în sine? Un astfel de scenariu este imposibil, nu pentru că banul nu şi-ar dori acest lucru, fiindcă el ține prin puterea sa diabolică şi în prezent miliarde de suflete, într-o dictatură atroce şi inumană, ci fiindcă pierzîndu-şi propria sa esență de valoare, prin Competitivitate, ar fi inversul ceea ce este acum, dintr-o fiară atroce şi devoratoare s-ar transforma într-un cîine amărît lăsat de stăpîn undeva de izbelişte pe un maidan. Decît o astfel de imagine jalnică, sunt convins că cea mai dorită destinație a sa este cu certitudine exterminarea totală, şi cu aceasta trecerea în uitarea al celui mai mare coşmar al istoriilor umanității. Chiar dacă noi, cu mintea cea de azi, îndobitocită de banul care ne sălăşluieşte în suflete ne-am gîndi că odată cu deturnarea Competitivității către Restrictivitate vor avea loc pe lîngă minunate transformări ale ființei umane şi pierderi incalculabile, cum ar fi marile bogății, care dădeau pînă acum splendoarea istoriei lumilor. Aceste mari bogății erau

mari doar pentru unii foarte puțini, iar pentru alții nu exprimau altceva decît mările suferințe îndurate de-a lungul timpului. Revenind la modul cum se va face trecerea de la ban la o lume cu adevărat normală pentru ființa umană, am spus adineaori că banul fiind atît de puternic această trecere se va face tot prin ban. În primul rînd prin cei mai bogați şi influenți oameni ai acestei planete. Nu întîmplător s-a înființat Grupul Bilderberg, care chiar dacă a avut cu totul alte perspective în momentul primelor întruniri, fiind axat în principal pe problematica războiului rece din acea perioadă, încetul cu încetul vrînd nevrînd realizează că cel mai important factor pentru ființa umană în particular şi pentru omenire în general este mondializarea. Prin mondializare se vor îndepărta încetul cu încetul structurile administrative ale economiilor mondiale, primind o perspectivă din ce în ce mai accentuată de mondializare, structuri care arată că ne apropiem de vîrful muntelui pe care l-a avut de urcat banul şi că mai mult de atît nu va mai avea unde să se cațere. Este foarte importantă mondializarea, întrucît toate structurile administrativ-economice de putere sînt vasalii istorici multimilenari ai banului. Dispărînd aceşti vasali va urgentă şi dispariția sa. Faptul că la întîlnirile acestui Grup Bilderberg, sînt invitați cei mai influenți oameni din diferite sectoare de activitate, bancheri, finanțişti, industriaşi, politicieni, nu fac altceva decît să ne demonstreze că banul încearcă din punct de vedere social să facă tot posibilul de a-şi menține acest apogeu, dar chiar aceste sforțări uriaşe de mondializare şi menținere a regelui sufletelor noastre furate pe tronul său făurit din bogățiile suferinței popoarelor, ne arată că sfîrşitul este aproape.

58

Economiile au luat-o înaintea politicului, ceea ce

denotă că banul în substratul său devine din ce în ce mai rapace, nemaifiind mulțumit cu puterea mondială pe care o are ci doreşte să se întreacă pe sine, fapt ce-i anunță sfîrşitul. Bineînțeles că atunci cînd vorbesc despre sfîrşitul banului acesta nu se va produce nici imediat şi nici peste noapte, ci peste o perioadă considerabilă de timp dar ceea ce menționez aici sînt cauzele şi procesul în sine care determină o atare evoluție. Oricît de paradoxal ar părea, banul este cel care fără voința să vă duce, tocmai prin rapacitatea sa, la formarea primului sistem global economic, care va mondializa încetul cu încetul viziunea ființei umane atît despre ea însăşi cît şi despre dimensiunea sa socială dar mai ales spirituală. Această mondializare de sorginte economică va duce la mondializarea de sorginte politică, prin afilierea statelor mai puțin puternic economic la cele mai puternice, proces care va continua în secolele următoare şi care va duce la crearea primului stat mondial terestru. Acesta va fi momentul suprem al omenirii cînd pentru prima dată de la crearea nivelelor şi structurilor sociale, aceasta va învinge prejudecățile şi angoasele create la origine tot de ban şi va reuşi în cele din urmă să se desprindă de trecutul său zbuciumat şi trist, presărat cu războaie de tot felul, duse pentru supremația regelui detronat care se credea etern: banul! Oricît de mult am dori să dăm războaielor aura de sacralitate pentru a găsi un motiv demn pentru moartea atîtor şi atîtor nenorociți aflați acolo pentru a apăra unul sau mai multe domenii ale aceluiaşi ban care se lupta el cu el însuşi în loc să lase ființa umană să se lupte cu ea însăşi, este imposibil. Chiar dacă la mijloc e vorba de apărarea unor unități administrativ teritoriale că țări sau domenii ale unor triburi, etc. Toate acestea s-au structuralizat astfel tot datorită banului sau a ceea cve a reprezentat şi reprezintă chiar dacă erau vremuri cînd nu exista sub forma cunoscută astăzi de bancnote şi monede. Chiar şi cele mai populare obiceiuri de ordin

etnologic se desfăşoară datorate acestui rege al suferinței. Familiile, triburile, regiunile, alte şi alte unități administrative s-au format prin apartenența la cel mai avut care a posedat supuşi apți pentru a-l venera dar şi pentru a-i păzi averile. Aşa s-a născut iubirea de pămînt! Ființa umană a lăsat banul să se lupte în locul său, în loc să se lupte Omul cu el însuşi prin natura sa restrictivă. Astfel au luat naştere multitudinea de războaie care au adus atîtea victime de-a lungul istoriei. Dacă Omul ar fi înțeles că este necesar să se lupte cu sine şi nu cu alți oameni, dacă ar fi înțeles că aceasta este una dintre menirile sale în această lume, nu ar mai fi fost niciodată învins de războaiele care în loc să înalțe Omul îl înjoseau şi adînceau şi mai mult în fundătura sa istorică către înstrăinare de sine. Prin urmare ființa umană trebuie să esențializeze aşa zisa realitate dată de către Iluzia Vieții prin prisma caracteristicilor sale fundamentale, dar caracteristica restrictivității trebuie să-i devină întotdeauna şi negreşti substratul esențializator.De ce? Datorită în primul rînd faptului că orice proces de esențializare trebuie să se producă în funcție de un substrat esențializator în funcție de care acest proces se poate derula. Fără acest substrat esențializator, întregul proces este compromis.De ce este ființa umană una eminamente restrictivă am mai spus-o de mai multe ori. De altfel nu numai ființa umană este supusă acestei caracteristici care trebuie să troneze ca fiind principală în aria tuturor celorlalte caracteristici, ci toate celelalte ființe indiferent de natura lor. Acest fapt se datorează modului de existență al unei ființe, întrucît orice ființă este o parte, un individ care subzistă într-o comunitate compusă din mai mulți astfel de indivizi, deci ființe care împreună alcătuiesc o altă ființă, şi anume ființa socială, care va lua chipul şi asemănarea ființelor care o compun. Dacă acestea vor avea partea lor hidoasă ascunsă, atunci şi ființa socială va avea aceeaşi parte, doar că de data aceasta nu va mai fi ascunsă în

spatele mincinoaselor pudori sau interese, ci toată această hidoşenie se va revărsa asupra ființelor în creînd efluvii de alienare socială şi înstrăinare de sine la majoritatea ființelor care se vor afla în acea societate dar care nu posedă în totalitate acea față hidoasă ascunsă pe care o posedă unii dintre membrii societății. Chiar dacă aceşti hidoşi sînt într-un număr mult mai mic decît membrii care alcătuiesc societatea, prin micimea lor sufletească reuşesc să învenineze întreaga societate ca şi cum numărul lor ar prima, aducînd debusolare, alienare şi angoasă membrilor ei care nu au în totalitate această față hidoasă. Din acest motiv, ființa umană trebuie să fie în primul rînd restrictivă cu sine însăşi şi pe urmă cu societatea în care conviețuieşte. Prima formă de restrictivitate am denumit-o restrictivitate individuală iar pe cea dea doua formă, restrictivitate socială. Pentru început este bine să pornim cu restrictivitatea individuală şi să vedem care din caracteristicile fundamentale au determinat-o, cum s-au determinat aceste caracteristici şi care este ordinea determinării sau autodeterminării lor şi totodată în ce măsură au influențat caracterul ființei umane din punct de vedere al dimensiunii sale istorice.Pe urmă vom putea pune în discuție caracteristică de restrictivitate socială care este o sumă a restrictivităților individuale.

59

Restrictivitatea individuală este caracteristica fundamentală a ființei de a se partaja pe sine şi departaja de societate printr-un summum de calități pozitive sau negative pe care le posedă acea ființă prin natura sa de a da dimensionalitate prin Iluzia Vieții atît cunoaşterii cît şi necunoaşterii de orice natură. Acest lucru se desfăşoară prin capacitatea ființei de a-şi determina un întreg al său prin care ea se reprezintă şi care devine parte inalienabilă

din aceasta dar căruia îi conferă la rîndul său tot felul de calități structurale datorită caracteristicilor sale fundamentale. Ei bine, şi aceste caracteristici sînt datorate Iluziei Vieții, care după cum am scris în Coaxialismul, începe odată cu apariția Persoanei, a Personalizărilor acesteia a căror summum formează Noțiunea în care acestea se reflectă primind fiecare Personalizare în parte o anume Noțiune. Oricît de uimitor ar părea dar toate caracteristicile fundamentale ale ființei nu sunt nimic altceva decît un număr de noțiuni trecute bineînțeles prin filtrul Iluziei Vieții şi care se resfrâng asupra ființei. Oare orice element al Cunoaşterii cum sunt şi aceste caracteristici fundamentale ale ființei sînt fiecare în parte cîte o Noțiune a unei Personalizări? Aceasta înseamnă că orice cuvînt rosteşte ființa umană, fiind o anume Noțiune acesta este posedat de către o anumită Personalizare şi astfel în cadrul Noțiunii acelui cuvînt sun lumi şi universuri infinite? NU! O spun şi o repet că în nici un caz. Elementele Cunoaşterii nu sunt echivalente cu elementele limbajului, chiar dacă şi unele şi altele sînt posedate dă către o noțiune în sine. Elementele Cunoaşterii sînt Noțiuni unde fiecare în parte este posedată de către o anumită Personalizare. Cuvintele fac parte din elementele limbajului omenesc de exemplu. Ele în calitate de elemente ale Cunoaşterii sînt reduse la limbaj. Astfel, noțiuni ca şi casă, şosea, rădăcină, mugure, etc. Nu sunt noțiuni distincte ale unor Personalizări şi nici ale Elementelor Cunoaşterii. Ele nu sunt altceva decît noțiuni ale limbajului prin care ființa poate comunica la nivel individual, spiritual, social şi metafizic mai înainte de toate cu sine şi pe urmă cu membrii societății, chiar dacă în societatea actuală bolnavă ființa comunică mai înainte de toate cu membrii societății şi pe urmă cu sine ceea ce duce indubitabil la înstrăinarea de sine. Cînd folosim aceste noțiuni ale limbajului nu facem altceva decît să reflectăm prin capacitatea noastră spirituală

dată de caracteristicile fundamentale, Elementele Cunoaşterii, transpuse transcedental prin Iluzia Vieții în elemente ale limbajului nostru dar unde fiecare în parte au un înțeles mult diminuat şi schimbat, tocmai datorită Iluziei Vieții de care aminteam şi nu în ultimul rînd datorită modului de structuralizare a acestor elemente ale Cunoaşterii, datorat naturii ființei umane, care nu poate face nimic altceva decît să folosească un singur element dintre acestea, să-l generalizeze iar prin intermediul său să reflecte toate celelalte elemente. Toate acestea se datorează naturii sincretice a ființei umane, natură care nu poate ființa dacă diversitatea nu este filtrată prin unitatea unicității. Astfel atunci cînd folosim cuvîntul limbaj, limbajul în sine devine o Noțiune care la fel ca şi Existența poate avea lumile şi Universurile sale, dar în realitate această noțiune în sine nu este un limbaj ci fața unei Personalizări a Persoanei care este primită de către ființa umană drept filtru prin sită căruia se pot cerne toate celelalte Noțiuni. Cum se pot cerne toate celelalte Noțiuni cînd cuvinte ale limbajului ca cele amintite adineaori nu sunt considerate ca fiind Noțiuni ale unor Personalizări ale Persoanei? Acest fapt se datorează diferențierii semantice a noțiunilor, după următoarea structură. Limbajul în sine este o Noțiune dar nu şi structuralizarea acestei Noțiuni care sunt cuvintele, chiar dacă această structuralizare este o reflectare palā, filtrată de Iluzia Vieții a adevăratelor Noțiuni ale Personalizărilor Persoanei. Structura Noțiunii de limbaj, sînt cuvintele.

60

Orice structură a unei Noțiuni nu poate fi Noțiunea în sine, ci caracteristicile acesteia de a se denominaliza. Aceste caracteristici constau în numărul de cuvinte, în înțelesurile acestora şi nu în ultimul rînd în capacitatea lor

de a închega structuri ale unor creații de excepție. Aici mă refer la opere literare, ştiințifice, filosofice, etc. Cu toate acestea oricine poate spune că nu înțelege, cum anume, cuvintele din cadrul Noțiunii de limbaj nu sunt Noțiuni ale unor Personalizări dar cuvinte din cadrul aceluiaşi limbaj pot deveni Noțiuni ale unor Personalizări, printre care aş aminti Existența, Personalizarea şi Nonexistența. Personalizarea poate aparține Existenței dar la fel de bine poate aparține şi Nonexistenței sau altor Personalizări, unde fiecare în parte întregeşte doar un singur element al Cunoaşterii. Astfel Personalizarea nu poate fi considerată nici ea ca un element distinct al Cunoaşterii decît asociat altor elemente distincte. Prin urmare noi nu cunoaştem decît două elemente distincte ale Cunoaşterii: Existența şi Nonexistența. Dar limbajul? În totalitatea noțiunilor sale de structură care sunt cuvintele nu ar putea fi un element distinct al cunoaşterii? Dacă pînă acum am lăsat să se înțeleagă că din punct de vedere al întregului său ar putea fi un astfel de element, de data aceasta am ajuns în faza în care putem atribui limbajul unei alte structuri, şi anume Existenței. Limbajul în primul rînd există ca atare şi el împreună cu tot bagajul său structural aparține Existenței, de aceea nu putem afirma că este un element al Cunoaşterii în stare pură cum sunt cele care definesc fiecare în parte o Noțiune a unei Personalizări. În cele din urmă am ajuns să definim doar două elemente în stare pură ale Cunoaşterii pe care noi le putem identifica într-o oarecare măsură.Cu toate acestea ce anume putem noi identifica? Putem identifica Nonexistența? Da, voi răspunde în măsura în care un lucru sau un fenomen nu există. Dar oare nonexistența acelui lucru sau fenomen nu o realizăm prin prisma Existenței. Cînd afirmăm că acel munte nu există, de fapt nu ne referim tot la existență, deci la posibilitatea ca acel munte să existe mai înainte de toate iar atunci cînd înaintea noastră muntele nu-şi face apariția, deci nu aparține

Existenței ideatice, afirmăm că el nu este? Deci chiar şi atunci cînd invocăm Nonexistența, o facem prin intermediul Existenței, ca unic element pur al Cunoaşterii care ne este dat să-l cunoaştem într-o oarecare măsură. În realitate noi NU ştim ce este de fapt Nonexistența, fiindcă de cîte ori încercăm să aflăm acest lucru vălul Existenței în care ne desfăşurăm propria noastră ființare se lasă greoi peste cugetul ființei noastre. În concluzie tot ceea ce ştim cu adevărat este că existăm Limbajul este un mod Iluzoriu, scăldat de către Iluzia Vieții, care ne aminteşte oarecum într-un mod mai apropiat despre ce anume se află în spatele Existenței, despre Noțiune şi Noțiunile Personalizărilor, unde fiecare se reflectă în cealaltă realizînd astfel un limbaj Universal, transcedental, al elementelor pure ale Cunoaşterii care se răsfrînge într-o mică măsură mult deformată şi la nivelul limbajului ființei umane dîndu-i acesteia caracteristica sa divină, prin Demiurgitatea propriului său limbaj. În acest caz mă refer la Persoană şi Personalizările acesteia, unde limbajul lor Universal dat de către elementele pure ale Cunoaşterii comunică în cele mai felurite chipuri cu putință. După cum am mai afirmat, limbajul nu este numai cel al cuvintelor ci poate fi al culorilor, semnelor, sunetelor, etc. Chiar şi limbajul muzical este un limbaj, ce poate fi mult mai evoluat decît cel al cuvintelor de exemplu. Revenind restrictivitatea individuală a ființei observăm că aceasta să datorează raportării acesteia la tot ceea ce înseamnă în primul rînd neființă. Acest lucru se datorează propriului său limbaj, prin care orice ar face, atît subconştient cît şi conştient într-o anumită măsură, ființa este într-o continuă raportarea la sine prin sine şi pentru sine,

Pe baza unui singur element cunoscut în realitate din întreg limbajul cuvintelor, culorilor, sunetelor şi al altor tipuri de limbaj. Acest cuvînt este „Eu Exist” prin această ființa se auto - restrictivizează față de tot ceea ce o înconjoară care

primeşte automat denumirea de mediu.

61

Mediul pentru ființă nu este nicidecum un străin față de care aceasta se raportează, ci o prelungire a funcțiilor sale sociale şi vitale de care ființa în calitatea sa de element restrictiv se desfăşoară. Restrictivitatea individuală se datorează în primul rînd limbajului. Datorită faptului că Omul nu cunoaşte decît un singur element al cunoaşterii Universale în realitate şi acel element este Existența, sau tot ceea ce se poate distinge prin intermediul vălului acesteia a formei sau compoziției altor elemente ale cunoaşterii Universale care oricît de mult am dori să le ştim ele ne sunt distorsionate într-un mod care nu are nici o legătură cu elementul respectiv decît propria lui distorsiune. Această distorsiune se datorează Existenței în principal şi Iluziei Vieții în plan secund. Odată ce noi cunoaştem ca fiind cel mai apropiat element de realitate Existența, sub impulsul căreia ne ducem zilele şi aceasta este doar un singur element din infinitatea de elemente ale cunoaşterii date de infinitatea de noțiuni ale infinității Personalizărilor, şi cum fiecare noțiune a fiecărei Personalizări în parte este un element al cunoaşterii universale, acest lucru înseamnă că ceea ce cunoaştem aproape de Adevărul Noțional (vezi Coaxialismul) este tocmai, Personalizarea Existenței, sau mai bine spus Noțiunea acesteia. Ea ne face să vedem toate celelalte elemente ale cunoaşterii aşa cum ne sunt redate. Acest fapt ne determină să înțelegem unicitatea şi individualitatea fiecărei ființe în parte. Dacă ne-ar fi fost dată posibilitatea să cunoaştem două sau mai multe elemente la fel cum ne este dată posibilitatea de a cunoaşte Existența, atunci ființa ar fi cu totul şi cu totul diferită. Nu ar mai fi o ființă care să posede o restrictivitate individulă, ci doar una socială iar înțelesurile într-un atare Univers ar

primi o cu totul altă turnură. Restrictivitatea individuală, o determină pe ființa umană, în acest caz să se raporteze mereu la Neantizare dar odată cu aceasta să reuşească şi dimensionalizarea propriei sale vieți. Întrucît doar raportat la moarte Omul ştie că viețuieşte. Dacă nu ar fi moartea nu ar fi nici viața. Astfel ființa umană este o ființă prin excelență restrictiv individuală. Fiind restrictiv individuală datorită unicului element cunoscut ea are totuşi capacitatea de esențializare, capacitate datorată Neantizării şi mai mult decît atît a Aneantizării, întrucît prin Neantizare ființa se raportează la moarte iar prin Aneantizare aceasta înțelege că moartea nu reprezintă altceva decît o nouă stare prin care Omul trece la fel ca şi viața sau ceea ce a fost înainte de aceasta, adică înainte de a se naşte. A mai fost Om sau animal, plantă sau orice altceva se poate vedea în faza de formare intrauterină a noului născut cînd mai înainte de toate are formă de mormoloc, iar din coada acestui i se vor forma picioarele. Această formă amfibiană aminteşte de trecutul mult mai îndepărtat al Omului cînd reptilele erau stăpîne în această lume, rămînînd un străvechi reper al evoluției biologice. Astfel, undeva, cîndva pe această planetă sufletele unor alte entități au trecut şi prin faza amfibiană. Ce este important este că acestea nu erau oameni. Esențializarea constă prin raportarea ființei umane atît la Neantizare din punct de vedere conştient, cît şi la Aneantizare din punct de vedere subconştient. Viața ființei umane nu se produce numai conştient, dar mai ales subconştient. Conştientul şi subconştientul sunt cele două repere din viața Omului care au terminațiile şi se sprijină pe Neantizare (conştient) şi Aneantizare (subconştient). O formă de Anenatizare este şi acel mormoloc din faza intrauterină, dar este o formă prin care ceea ce cunoaştem noi ca fiind biologic în acest vis dat de Iluzia Vieții ne arată că am fost din acest punct de vedere, atenție mare, nu din altul, amfibianul respectiv. De ce am tras atenția unui

anumit punct de vedere este faptul că chiar dacă forma biologică în plin avînt al construcției sale lasă să se întrevadă anumite urme genetice ale unui trecut atavic, aceasta nu înseamnă că şi sufletul ființei umane are acel statut atavic, dimensionat astfel istoric. În nici un caz. Lumea aceasta ca toate celelalte lumi în care sunt proiectate dimensiunile temporare sau spațiale sau în cazul altor lumi, alte şi alte dimensiuni, care nu aparțin lumilor respective, ci doar sînt reflectate în acestea, sînt lumi tranzitorii, în care pot exista nu numai un început sau un sfîrşit ci mai multe astfel de începuturi sau sfîrşituri în care fiecare are propriul său opus. Datorită esențializării şi deci a caracteristicii de Esențialitate a ființei umane, Omul poate defini două forme ale caractersiticii sale fundamentale de bază, care este Restrictivitatea, definind astfel restrictivitatea individuală şi restrictivitatea socială.

62

Restrictivitatea în sine se datorează cunoaşterii unui singur element din cunoaşterea Universală, Existența, devenind astfel restrictiv față de faptul că vede toate celelalte elemente prin vălul acesteia. Dar datorită caracteristicii sale Esențialitatea, Omul reuşeşte să esențializeze această cunoaştere a unui singur element, şi să o raporteze atît conştientului său prin Neantizare cît şi subconştientului prin Aneantizare, dovedind astfel o restrictivitate individuală prin Neantizare şi o restrictivitate socială prin Aneantizare. Restrictivitatea individuală prin Neantizare se naşte datorită faptului că Neantizarea raportează Omul ca individ la moarte, ca neant, pe cînd restrictivitatea socială se datorează faptului că Omul se raportează pe sine ca individ Aneantizării care de fapt devin o lume a subconştientului plină de o multitudine de alte şi alte elemente atît din trecutul atavic al anumitor

domenii prin care Omul este informat dar mai ales din viitorul la fel de fascinant în care Omul doreşte să se piardă încercînd saşi definească totuşi pe cît posibil şi statutul său restrictiv. Acest lucru îl îndeamnă să devină ființă socială. Ce anume îi determină caracterul Demiurgic al Omului? Oare capacitatea sa de a esențializa prin abstracțiune anumite aspecte reliefante din existență? Exact. Omul îşi clădeşte prin esențializare mai înainte de toate propriul său Univers abstract că mai apoi să încerce a-i da acestuia conotații materiale. Întreaga creație a omenirii mai înainte de toate a fost o abstractizare în mințile oamenilor ca mai apoi să se materializeze în ceea ce ştim că există. Oare abstractizarea nu aparține existenței? Care este limita dintre Existență şi opusul său Nonexistența? Şi abstractizările aparțin Existenței fiindcă ele există în mintea ființei umane chiar dacă nu au un veşmînt de ordin material. Nici măcar vesmîntul material nu este astfel decît tot în simțurile noastre întrucît tot acest vesmînt s-ar schimba imediat dacă simțurile noastre s-ar schimba. De altfel materia există doar în închipuirea noastră, fiind un simplu vis la fel ca tot ceea ce ne înconjoară. Atunci ce anume este adevărat în toată această lume falsă? Pentru a ne răspunde la o asemenea întrebare vă trebui mai întîi de toate să înțelegem ce anume este fals pentru a putea face diferența dintre fals şi adevăr. Oare existența noastră este falsă sau Existența în sine? Oare gîndurile noastre sînt false sau existența lor? Oare limbajul nostru este fals, sau existența lui, cum de altfel şirul acestor întrebări poate continua la nesfîrşit. Dacă ar fi Existența ca Noțiune a unei Personalizări falsă atunci înseamnă că şi existența noastră ca ființe umane este falsă? În primul rînd Existența în calitatea sa de Noțiune a unei Personalizări este falsă doar în măsura în care fiecare Noțiune a unei Personalizări în parte întregeşte prin adevărul său Iluzia, chiar dacă la acel nivel nu este cazul să vorbim de Iluzie a vieții. Astfel Adevărul determină Iluzia. Acest fapt denotă

că doar Iluzia este cea adevărată. Cu toate acestea Iluzia este un adevăr în sine, un adevăr al Iluziei în sine. Prin urmare fiecare Noțiune a Personalizărilor care întregeşte Iluzia este un Adevăr, un cuvînt pur al Limbajului pe cărel pot denumi: Limbajul Pur Universal. Această stare de lucruri se poate translata la nivelul existenței ființei umane? După cum am mai afirmat pînă acum doar un singur element din această infinitatea de elemente al Limbajului Pur Universal îi este cunoscut ființei umane, şi anume Existența. Toate celelalte elemente care ne parvin în conştiința noastră, şi pe care le folosim întreaga viață pentru a ne întregi Universul nostru abstract sînt elemente care au rădăcina în elementele Limbajului Pur Universal dar ele ajung la noi foarte mult distorsionate, astfel încît sensul lor inițial este mult schimbat față de cel pe care-l vom da noi, întrucît ființa umană nu are acces decît la un singur element sau putem să-l denumim chiar şi cuvînt al Limbajului Pur Universal. Vă puteți imagina ce ar fi dacă ființa umană ar cunoaşte două sau mai multe cuvinte din acest limbaj?

63

Cu siguranță că Omul ar fi o ființă schimbată totalmente față de imaginea palidă pe care o posedă în prezent. Dacă ființa umană ar cunoaşte mai multe cuvinte decît unul singur din Limbajul Pur Universal, unde fiecare cuvînt în parte poate fi interpretat ca fiind o Noțiune a unei Personalizări, atunci Coeficientul Logic 2 al Omului, bine-rău, frumos-urât, ar fi mai evoluat? Adică alături de bine-rău ar mai fi şi un al treilea sau al patrulea opus? Această întrebarea este poate cea mai importantă şi crucială întrebare a filosofiei de la începuturile sale şi pînă în prezent. Pentru a schimba numărul Coeficientului Logic va trebui să se schimbe totalmente lumea interioară a ființei

umane, ca pe lîngă doi opuşi să fie şi un al treilea sau un al patrulea. Dacă ființa umană ar cunoaşte cel puțin încă un singur cuvînt în plus față de singurul cuvînt care-l cunoaşte, şi anume Existența, din Limbajul Pur Universal, Omul nu numai că ar gîndi cu mai mult de doi opuşi, dar numărul acestora ar fi echivalent cu numărul cuvintelor noi cunoscute deînmulțit cu 2? De ce deînmulțit cu 2? Fiindcă dacă cu un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal ființa umană va putea opera cu doi opuşi la un al doilea cuvînt aceasta va putea opera cu patru, iar la un al treilea cu şase, numărul opuşilor fiind echivalenți cu numărul cuvintelor cunoscute din cadrul Limbajului Pur Universal? NU! Categoric NU! Spun aceasta întrucît întreaga Logică se bazează pe Existență şi se raportează la Nonexitență prin capacitatea de Neantizare a ființei umane. Pentru a se putea gîndi cu mai mult de doi opuşi, cum de altfel se întîmpla în lumea noastră va trebui să înțelegem şi mai profund singurul cuvînt cunoscut al Limbajului Pur Universal. Acest fapt înseamnă că noi cunoaştem Existența dar nu îndeajuns pentru a putea gîndi cu cel puțin trei sau patru opuşi? Acesta este răspunsul meu. Profunzimea acestui cuvînt este atît de vastă încît cine ar cunoaşte-o în întregime ar putea gîndi cu o infinitate de opuşi, avînd o infinitate de Coeficienți Logici şi nu numai doi. Noi cunoaştem Existența, doar că ceea ce cunoaştem din aceasta sunt doar două procente dintr-o infinitate. Noi nici măcar matematic nu putem opera cu procente din infinitate fiindcă nu ştim unde anume începe şi unde se termină infinitatea. Tot ce ştim, şi asta este un lucru bun, este că infinitatea există şi că aparține Existenței. Prin urmare întreaga Logică aparține numai şi numai Existenței chiar dacă se raportează la unicul său opus cunoscut de Om, Nonexistența. La întrebarea de adineaori dacă existența noastră este falsă sau nu, pot să afirm că DA! Odată ce cunoaştem doar două procente şi astea raportate la un infinit pe care nu îl înțelegem, două

procente din unicul cuvînt al Limbajului Pur Universal, existența noastră este un fals al propriei noastre vieți, fals care undeva, cîndva s-ar putea şterge cu buretele Aneantizării. Prin urmare lumea pe care o trăim, vedem şi simțim este o lume falsă. Ieri vedeam pe o perdea o gâză venită de undeva din grădină. Am privit-o şi pe loc mi-a venit ideea să o asociez cu destinul ființei umane. De ce? Fiindcă probabil gâza habar nu avea că se află pe o perdea din biroul meu, cum nici noi oamenii nu ştim în realitate în fiecare clipă unde anume suntem şi ce facem, cu toate că avem conştiința de sine mincinoasă care ne spune că suntem stăpîni pe noi înşine. Ce mare minciună. Vrînd să o dau jos de pe perdea şi să o arunc în grădină, am strivit-o fără voia mea. Astfel se naşte evenimentul care survine prin necunoscut, astfel apare Inefabilul, Soartă sau Destinul? Dacă gâza ar fi fost conştientă că se află pe perdeaua mea, ar fi realizat pericolul care o pîndeşte şi ar fi zburat ea singură în grădină. Oare Omul cîte pericole nu realizează?

64

De câte ori nu pune vina pe „aşa a fost să fie” sau alte asemenea expresii care denotă neputința, dar şi mai mult falsitatea vieții pe care acest inconştient care se dă marele cuceritor al planetei, o trăieşte? La fel ca şi gâza din exemplul de adineaori, noi, oare de cîte ori nu ne aflăm fără să ne dăm seama pe o astfel de perdea? Ştim oare că suntem la un pas de moarte atunci cînd totul pare să ne meargă bine şi brusc, fulgerător, apare moartea din senin, la fel ca şi în cazul gâzei? A fost acesta destinul inefabil al gîzei? Dacă eu nu aş fi dorit să o arunc in grădină, oare ar fi murit atunci? Cu siguranță că nu. Astfel dacă gâza ar fi fost conştientă de pericolul care o păzea nu ar fi murit.Vă dați seama cîte pericole ne paşte şi pe noi oamenii odată ce trăim o viață falsă, iar adevărata noastră viață este trăită

decisă şi văzută de alte sfere, cum de altfel am văzut şi eu acea frântură din viața gîzei. Odată ce am răspuns întrebării despre falsitatea existenței noastre acum putem să trecem şi la ceea ce ar însemna dacă s-ar cunoaşte cel puțin un al doilea cuvînt din cadrul Limbajului Pur Universal, cuvinte formate din Noțiunile Personalizărilor Persoanei (vezi Coaxialismul). Am arătat ceea ce ar însemna dacă am cunoaşte Existența pe deplin, şi că, cu cît vom cunoaşte mai în profunzime Existența cu atît vom putea urca pe scara ierarhică a Coeficienților Logici, de la 2, cît avem în prezent la infinit, atunci cînd vom cunoaşte în întregime infinitatea Existenței. Gândiți-vă că întreaga Logică cu infinitatea sa de Coeficienți Logici aparține numai Existenței. Atunci cînd va mai apare încă un cuvînt în plus din cadrul Limbajului Pur Universal, se va trece de la infinitatea Coeficienților Logici la Coeficienții Antilogici, după cum i-am denumit eu, întrucît operează cu Nonexistența, şi aceştia vor avea o infinitate de astfel de Coeficienți Antilogici, dacă ceea ce definim noi ca fiind infinitate se mai poate numi în acel caz, pe urmă la apariția celui de-al treilea cuvînt vor apare noi forme de structuralizare a Cunoaşterii, forme pe care ar fi impropriu să le numim Coeficienți Logici, întrucît în acel context nu au nimic în comun cu Logica dată de Existență, etc. Numărul cuvintelor din cadrul Limbajului Pur Universal este infinit, deci se poate realiza cît de vast poate fi acest proces al Cunoaşterii. Atenție însă, cînd am spus că numărul acestor cuvinte poate fi infinit am făcut-o doar din punctul de vedere al Existenței şi nu al altui cuvînt, fiindcă putem vorbi de infinitate doar prin acest cuvînt divin al Limbajului Pur Universal şi nu prin intermediul altor cuvinte. Revenind la întrebarea de adineaori în care mă întrebam dacă gîndurile noastre sînt false sau existența lor, va trebui înainte de toate să reamintim că viața noastră în această lume este falsă, că nu numai că nu cunoaştem

adevărul despre noi înşine neştiind cine sîntem dar nici măcar nu putem să ne apărăm în fața unor vicistitudini peste care trecem fără să ştim unde anume călcăm la fel ca şi în exemplul gîzei de adineaori. Odată ce nu cunoaştem toate acestea ce anume sînt gîndurile noastre, decît nişte muzicieni care cînta acorduri false din celebra arie a Existenței? Nu, în nici un caz, existența muzicienilor nu este falsă în schimb acordurile cu care cînta aceştia aria Existenței sînt false. Muzicienii (gîndurile) nu pot fi false întrucît nici Existența în sine nu este falsă, ea nefiind altceva decît un cuvînt divin al Limbajului Pur Universal, din care cunoaştem infinit de puțin dar care încearcă să ni se destăinuie în cele mai paradisiace imagini, doar că nu era de ajuns că noi avem o capacitate atît de redusă de a o înțelege, pe deasupra am mai şi luat-o pe-o cale istorică greşită, alegînd Competitivitatea în locul Restrictivității, într-un cuvînt infernul în locul paradisului. Adevărul este că şi din infern se poate vedea paradisul dacă doreşti cu adevărat acest lucru, iar paradisul adus în plin infern are o strălucire parcă mai pronunțată decît pe propriul său teritoriu. Astfel, existența gîndurilor nu este falsă ci este fals doar ceea ce reprezintă şi gîndesc acele gînduri.

65

Deci limbajul ființei umane este un limbaj fals, care nu reprezintă cîtuşi de puțin adevărul prin semnele sale. Acest deziderat duce la faptul de a fi necesară demiurgitatea ființei umane, prin speranța că odată şi odată întreaga falsitate subconştientă a limbajului uman va fi scoasă la iveală nu numai pe plan social dar mai ales pe cel individual. Caracteristica fundamentală a Demiurgității se reflectă în lume cu Coeficient Logic 2, cum este şi lumea noastră prin sinusoidala sus-jos, care nu este altceva decît o altă abordare a binelui şi răului. Această sinusoidală este

aceea care determină şi stă totodată la baza caracteristicii fundamentale de Demirgitate a ființei umane. Absolut totul este sinusoidal în lumea umană. Societatea că şi viața Omului în sine este sinusoidală cu suişuri dar şi cu coborîşuri. Demiurgitatea este aceea care doreşte să clădească noi şi noi repere pentru ca sinusoida sa să poată atinge noi culmi. Acest aspect este cel care va duce în cele din urmă la mîntuirea omenirii de Păcatul său Originar, acela de a încerca căile, alegînd calea cea rea a Competitivității în locul căii bune a Restrictivități. În schimb sinusoida Demiurgității este aceea care va salva Omenirea în cele din urmă. Cum? Prin însuşi capacitatea sa de a determina o tendință mereu schimbătoare a tablourilor sociale, atingînd apogeul cu Grupul Bilderberg, care este primul şi cel mai important pas către schimbarea definitivă a tendinței, care pînă acum era aceea de statalitate într-o tendință vădită de globalizare. Chiar dacă prin mijloace rudimentare la început, importantă este tendința acestui grup, de creare a unui stat mondial în cele din urmă. Sunt mai mult decît convins că dacă omenirea ar fi luat-o pe calea cea bună la începuturile istoriei sale, aceasta ar fi avut o singură limbă şi un singur stat mondial, iar religia nu ar fi existat, fiind înlocuită cu Spiritualismul fiecărui Om în parte. Pornind însă din faza actuală, în care s-a greşit milenii la rîndul, mai înainte de toate se vor putea mondializa interesele şi necesitățile omenirii chiar dacă acestea au sau nu un substrat meschin. Odată mondializate prin companii transnaționale şi diverse organisme internaționale, va urma mondializarea statelor, la început prin afilierea celor mai puțin puternice economic, celor mai puternice iar în cele din urmă prin unirea tuturor statelor într-un stat mondial care să posede o singură economie mondială. Religiile au fost create cu milenii în urmă, tot datorită căii greşite pe care se afla omenirea, şi de aceea trecerea la schimbarea lor se va face treptat, prin apropierea

ființei umane către sinele său şi nu către sinele vreunui profet sau pretins Dumnezeu pe Pămînt. Acest lucru nu se va face peste noapte, ci la început asemeni statelor şi religiile se vor uni, urmînd ca în cele din urmă să primească noi şi noi valențe ale noilor ştiințe şi descoperiri care vor schimba modul de gîndire al oamenilor, transformînd încetul cu încetul şi raportul lor cu divinitatea. Se va ajunge în cele din urmă la o religie mondială care în loc să dispară va primi un caracter filosofic profund, făcînd trimiteri la religiile din trecutul milenar al omenirii doar sub formă de pilde sau de învățături, fiindcă trebuie să recunoaştem religiile au cernut suferința umană prin sită lor deasă, care substituia ființa umană, îndepărtînd-o de sinele său pierdut şi mai mult, substituind-o unui profet său sfînt care ținea loc de sine Omului. Această înlocuire a Omului cu un sfînt sau cu un profet are şi partea sa sublimă, întrucît mult din ceea ce ar fi trebuit să gîndească Omul despre sine o face sfîntul sau profetul despre ce trebuie să fie făcut, lăsîndu-l pe Om mulțumit de sfatul primit dar fără să înțeleagă că acel sfat ar fi trebuit să fi izvorît la început din sine şi nu din slova altuia, întrucît ceea ce contează cel mai mult nu este cine anume ascultă cuvintele respective, ci cine le spune. Cel care le spune se eliberează prin ele de un puroi mai vechi care sălăşluieşte în sinele său, puroiul Competitivității, şi ce este mai important este ca Omul, să scoată acel puroi afară din el şi nu să se mînjească cu puroiul altora. Scriam în The origin of God că odată creat Guvernul Mondial şi Religia Mondială nu vor mai exista războaie pe această planetă. Este cît se poate de adevărat, dacă înțelegem prin război păruiala dintre două tabere, atunci cînd armele încep să-şi spună cuvîntul.

66

În acea carte nu am făcut referire la cel mai mizer

război al Omului cu dine însuşi care porneşte de la faza lui cea mai generalizată şi cea mai brută totodată, sub forma războiului economic, ajungînd la o multitudine de alte şi alte reprezentări, pînă la războiul necontenit al Omului cu sine. Toate acestea nu pot fi sub nici o formă înlăturate nici în cadrul unui stat mondial care să posede o religie mondială. Da, vor putea fi înlăturate războaiele religioase, dar nu şi cele ale Competitivității. Omul va înlătura pentru totdeauna războiul doar atunci cînd în adîncul sufletului său va înțelege odată pentru totdeauna CALEA greşită pe care a apucat-o cîndva în negurile istoriei sale şi care este CALEA Competitivității, pe care va trebui să o înlocuiască cu aceea a Restrictivității. Dacă ființa umană nu va face acest lucru se va autodistruge. Acesta este drumul pe care va trebui să îl urmeze, chiar dacă obținerea acestui deziderat se va face cu exterminarea a unui număr mai mic sau mai mare de oameni, care nu vor dori să se abată nici în ruptul capului de la calea Competitivității fiindcă astfel îşi vor pierde o mare parte din controlul asupra altor ființe umane, ce le-au fost subordonate pînă în acel moment. În cazul că se va trece iarăşi la o înțelegere „frățească” acest lucru va duce la autoexterminarea întregii omeniri, dar nu înainte ca urmaşii, urmaşilor noştrii să treacă prin nişte nenorociri şi catastrofe insurmontabile, datorită blestematei căi a Competitivității. Demiurgitatea este salvatorul de facto al omenirii datorită caracteristicii sale sinusoidale. Dacă nu ar fi avut această sinusoidă, care în cele mai tensionate momente duce la schimbarea de sens al societății indiferent că acesta este conştient sau subconştient, cunoscut sau necunoscut. Grupul Bilderberg fără să-şi dea seama că în momentele cînd discuta despre o contrapondere economică a occidentului față de statele blocului estic, socialiste, omenirea trăia poate începutul celui mai înălțător moment al său, şi anume momentul cînd în sfîrşit începea şi pentru ființa umană numărătoarea inversă către schimbarea

CĂII greşite pe care aceasta se afla. Chiar dacă acest grup este format din cei care pot schimba destinele a miliarde de oameni în prezent, dintre cei care dețin Banul, oricît de paradoxal pare, tocmai aceştia sunt cei care vor îndepărta omenirea de ceea ce sunt ei azi şi de ceea ce dețin în prezent: Banul. De aceea Omul oricît de trist şi de amăgit ar fi, oricît de sărac sau de supus, oricît de neliber sau constrîns, oricît de dezamăgit sau de disperat, poate în pofida tuturor acestor lucruri să facă unul singur, care le poate pune pe toate sub balanța certitudinilor sau incertitudinilor sale. Acest magic lucru, este să SPERE! Speranța nu moare niciodată şi nu poate fi constrînsa de nimeni, fiindcă ea reprezintă mereu o nouă posibilitate, o nouă şansă, un nou avînt. Aceasta este mama Demiurgităţii, prin care ființa umană a clădit imperii ca în cele din urmă să le ardă cu propria sa suferință, a clădit cele şapte minuni, a clădit altare şi religii, descoperiri fabuloase în toate domeniile care s-au clădit prin speranță. Toate aceste înălțătoare construcții sau clădit cu speranța de a dăinui, ca arse în cele din urmă de atîta suferință vor fi dărîmate cu aceeaşi speranță pentru a fi construite în locul lor alte şi alte edificii care şi ele vor fi arse de aceeaşi suferință a propriilor lor constructori dacă Omul nu va şti să aleagă în cele din urmă adevărata cale, cea care-l va apropia şi mai mult de sine, Calea Restrictivității, prin care Omul va uita de umilința milenară a ceea ce înseamnă alegerea unei căi greşite.

67

Nu există şi nu va exista niciodată o realitate adevărată a ceea ce ne înconjoară. Totul este un vis care distorsionează Conştientizarea noastră datorită Oglinzii Morții în care ne privim întreaga Viață, Oglindă la care ne raportăm pentru a şti la fel de distorsionat ce este Viața.

Dar pentru a şti ce este Viața trebuie să privim Lumea Morții în care trăim.Ne naştem pentru a ne trăi fiecare propria sa Moarte! Absolut totul depinde de Coeficientul Logic prin intermediul căruia gîndim, Coeficient care ne arată lumea în funcție de el şi nicidecum de noi, care nu sîntem altceva, şi nici măcar atît, cît este fumul unei țigări, dus spre nicăieri. Avînd şi un Coeficient Logic atît de redus, noi nici măcar nu ştim şi nu vom afla vreodată ce anume este Cunoaşterea şi nici Conştienitzarea, întrucît pentru a afla acest lucru ar fi trebuit să avem un Coeficient Logic mai mare decît 2, şi nu 2 ca în prezent, iar atunci ne-am apropia cel puțin de ce anume poate fi Cunoaşterea, învățînd mai mult din acest Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existența. De ce toate acestea? Fiindcă pentru a afla ce anume este Cunoaşterea, ar trebui să ştim ce este Necunoaşterea, la fel cum pentru a afla ce este Neantul ar trebui să ştim ce este Aneantul. Omul îşi Conştientizează subliminal dar mai ales subconştient, Viața, sau ce crede el că este Viață, dar care face parte din Moartea sa. Întreaga sa Viață a Morții, Omul se raportează la Neant, cum întreaga sa Viață prin Cunoaşterea se raportează la Necunoaştere. Astfel Cunoaşterea devine Viața iar Neunoaşterea Neantul. Pentru a-şi putea înțelege Viața, Omul ar trebui să o Cunoască, mai înainte de toate. Pentru a putea-o Cunoaşte ar trebui să ştie ce anume este Necunoaşterea, precum alături de Viața Morții sale, ar trebui să Cunoască Neantul. Omul nu poate Cunoaşte Necunoaşterea (Neantul) la care se raportează Cunoaşterea, şi nici Neantul (Necunoaşterea) la care se raportează întreaga sa Viață, datorită faptului că nu-l lasă Coeficientul Logic 2, care este prea redus pentru acest deziderat. Spun aceasta întrucît, pentru a Cunoaşte Necunoaşterea (Neantul), ar trebui să Cunoască opusul Neantului, care este Aneantul sau cel puțin să se poată raporta la modul orb la acesta la fel cum se raportează Omul la Neant în timpul

Vieții sale în Moarte de pe Pămînt. Spun aceasta pentru că odată Cunoscut opusul Neantului, Neantul devine Cunoscut în sine şi prin urmare fiind raportorul Cunoaşterii, sau cel la care se raportează Cunoaşterea, şi aceasta ar deveni Cunoscută. Atîta timp cît cel la care se raportează Cunoaşterea nu este Cunoscut, fiind Neantul pentru Om, nici Cunoaşterea nu este Cunoscută.

68

Pentru că Omul să se poată raporta alături de Neant şi la Aneant ar avea nevoie de cel puțin un Coeficient Logic 3, întrucît prin Coeficientul Logic 2 se raportează la Neant, iar prin 3 la Aneant. Chiar şi Coeficientul Logic 3, dacă ar fi Cunoscut de Om, nu i-ar permite acestuia decît să se raporteze la Aneant dar niciodată să-l Cunoască decît ca fiind Necunoaştere sau Necunoaşterea Cunoscută, la fel cum este Neantul pentru Coeficientul Logic 2, întrucît pentru a deveni Aneantul Cunoaştere Cunoscută, ar fi necesar cel puțin un Coeficient Logic 4 în care alături de Neant ar putea să Cunoască Aneantul pe care să-l raporteze ca fiind Cunoaştere Cunoscută la opusul Aneantului, care ar deveni implict Necunoaşterea Cunoscută iar opusul opusului Aneantului devenind Necunoaşterea Necunoscută cum este Aneantul pentru Om. În schimb prin Coeficientul Logic 5 ar Cunoaşte şi Opusul Aneantului ca fiind Cunoaştere Cunoscută putînd să se raporteze la opusul, opusului Aneantului, ce ar deveni Necunoaştere Cunoscută iar abia opusul opusului, opusului Aneantului ar fi Necunoaştere Necunoscută, iar lista exemplelor ar putea continua după acest exemplu la infinit. Am definit Neantul ca fiind ceea ce este considerat de actuala Viață ca fiind Moarte, dar care în realitate poate însemna Viață iar actuala Viață: Moarte! În schimb Aneantul la fel ca şi Neantul pot fi stări în care va ajunge Sinele omului sau din care provine

în această lume-capcană, în care se află în prezent. Am spus toate acestea, întrucît, Omul în această Lume a Morții este şi orb şi surd, fără să ştie încotro se îndreaptă şi de unde vine.De aceea are impresia că totul se datorează Neprevăzutului, iar abia după ce priveşte în trecut cu mînia existenței sale debusolate, realizează că acel Neprevăzut era de fapt un Destin! Că ar fi putut fi scris de dinainte de naştere, cu slovele de aur ale Limbajului Pur Universal, dar că nu are capacitatea de a citi aceste Cuvinte magice care-l definesc inclusiv pe el, cel care în această Lumea a Morții se consideră „stăpînul” planetei, dar care în realitate nu este nimic altceva decît o şoaptă aruncată la întîmplare de Destin, într-o înserare friguroasă de toamnă tîrzie. Conştientizarea, nu ne este dată să o vedem, probabil, indiferent de Coeficientul Logic, oricît de mare ar fi acesta, întrucît, a Cunoaşte Conştientizarea care este transformată în Cunoaştere de către Elementul-Oglindă, ar însemna, ca această transformare să devină ori una identică cu Conştientizarea, ceea ce nu ar mai fi transformare, ori una care să poată determina ceea ce s-a reflectat în Oglindă, pentru a se creea pe sine. Dar, atenție, în concluzie, Omul nu Cunoaşte Cunoaşterea întrucît gîndeşte cu Coeficientul Logic 2, de bine-rău, frumos-urât, etc. Ceea ce înseamnă că pentru a Cunoaşte ar trebui ca pe lîngă cele două opusuri să fie cel puțin un al treilea, întrucît alături de Conştientizare-Cunoaştere să fie cel de-al treilea opus care să spună ce sînt celelalte două, sau cel puțin să raporteze celelalte două la cel de-al treilea opus. Conştientizarea este un Opus al Cunoaşterii, întrucît este reflectat de către Elementul-Oglindă într-o formă diferită față de Conştientizarea în sine. Atunci ce este un Opus? Este ceva diferit total, parțial sau doar are o diferență neinteligibilă? Dacă este neinteligibilă înseamnă că nu poate fi Cunoscută niciodată Conştientizarea, fiindcă dacă este neinteligibilă diferența, Conştientizarea nu se poate transforma în „ceva” diferit,

adică în Cunoaştere. Atunci cum poate fi ea Cunoscută prin intermediul Oglinzii? Abia acum îşi face necesară prezența Fenomenologia Coaxiologică. Nu cred că există o „Conştiință Pură" a Logicii ci doar a Limbajului Pur Universal care este cu mult deasupra Logicii. Nu Logica este aceea care deține această Conştiință, ci Limbajul Pur Universal. Logica nu este decît un simplu instrument prin care ne este redată nouă Cunoaşterea într-un mod distorsionat de către Iluzia Vieții. La fel ca şi la nivel de Viață-Neant-Aneant, putem şi în cazul Logicii să definimLogicul (Viața) sau ceea ce credem noi că este aceasta, chiar dacă eronat, Antilogicul (Neant) şi cel de-al treilea opus al Logicului care poate fi reprezentat prin Aneant, cum bineînțeles se poate continua cu această scală la nesfîrşit. Cum poți să foloseşti Logică ca făcînd parte din Conştiința Pură, odată ce ea nu este nimic altceva decît instrumentul prin care Omul gîndeşte în această Lume a Morții sale? Dar chiar şi aici poate fi o Logică în ceea ce înțelegem noi prin Logică, chiar dacă ea este supusă Iluziei Vieții, şi chiar dacă ceea ce reprezintă cu adevărat este un fals.De ce fals? Fiindcă este foarte departe de Adevărul Absolut, cunoscut şi utilizat doar de către Limbajul Pur Universal, de care am mai amintit de atîtea ori, unicul Limbaj care prin diversitatea sa alcătuieşte Conştiința Pură Universală. Oare chiar şi această Logică a noastră, distorsionată fiind, este o Logică? Pentru aceasta trebuie în primul rînd să vedem ce sau cine anume deține rolul de ElementOglindă pentr noi oamenii, rol care ne „traduce" Conştientizarea noastră în Cunoaştere. Am spus pînă acum că acest rol poate fi deținut de propria noastră planetă. Una dintre întrebări este dacă planeta este rotundă, sau oceanul din fața mea este real, sau de ce apa dă viață? Este adevărat pentru fiecare Om aceste întrebări pot părea prosteşti, copilăreşti şi atît de simple încît fiecare dintre noi ar putea răspunde, doar că la o aprofundare mai detaliată ne dăm

seama că ne apropiem de Adevăr prin aplicația noastră Coaxiologică, tocmai prin astfel de întrebări puerile. Începînd cu forma planetei. Acest „rotundă” ne aminteşte în primul rînd de cerc care din punct de vedere geometric este cea mai complexă figură geometrică avînd pe circumferința să o infinitate de puncte. Astfel cercul este candidatul principal în cadrul acestei Iluzii a Vieții care poate reprezenta geometric infinitul, iar sfera reprezentarea spațială a acestui infinit.La ce anume se raportează Omul, în calitate de finit decît la infinit. Pornind de la cel de-al doilea exemplu cu apa.De ce tocmai apa este cea care dă viață şi oceanul sau ceea ce vedem noi ca fiind real în această lume este cu adevărat real? În privința aceasta am mai spus de mai multe ori că nu, întrucît totul se datorează Iluziei Vieții. Dar oare nu apă este cea care ne dă viața? Care este legătura dintre apă şi viață? Cu toții ştim că lipsa apei duce la dispariția vieții şi că organismele vii dețin cantități apreciabile de apă în structura lor, apă care ajută la funcționarea proceselor biologice din cadrul acestora. În imaginea imediată, apare ideea că fiecare organism viu, este o maşinărie, care funcționează în urma anumitor procese. Aşa şi este, fapt care ne duce cu gîndul la faptul că noi avem Cunoaşterea (aşa cum e ea datorită Iluziei Vieții), că Viața se află în apă, din care sunt alcătuite organismele vii care funcționează după anumite legi biologice bine stabilite. Abia acum apare relația dintre apă şi lege, iar legea intervine în calitate de necesitate, de element fără de care Viața în această Lume a Morții ar fi imposibilă. În ce constă necesarul cel mai mare pentru a subzista al unui organism viu? În apă. Mai mult decît orice va avea nevoie de apă. Ce reprezintă în acest context al vieții apa? Un necesar deci o legitate.Se poate vedea, cum pornind de la cele mai simple întrebări ajungem la cele mai cruciale reflectări ale logicii pămîntene. Dacă ne gîndim la structura acesteia, observăm că este formată din doi atomi de

hidrogen şi unul de oxigen. Hidrogenul apar ca primul element în tabelul lui Mendeleev. Apa ca prim element ce susține viața. Să fie doar o simplă asemănare? În nici un caz. Astfel înseamnă că Conştientizarea noastră se reflectă pentru a deveni Cunoaştere, mai înainte de toate în Oglinda Apei din cadrul acestui Element-Oglindă care este planeta noastră. S-ar putea ca această Oglindă să fie aceea care ne dă Cunoaşterea acestei lumi şi amăgitoarea Conştiință de sine, fapt care nu întîmplător ne face să vedem apa ca fiind ea în sine un organism viu.

69

Acest mod de a privi apă ne duce cu gîndul la aplicația faptului că apa ar trebui să fie organismul viu din cadrul acestei planete care poate şti Adevărul despre noi, gîndind cel mai „curat” din această lume supusă Iluziei Vieții. Astfel apa ar deveni un organism, o ființă uriaşă a acestei planete, care ştie mai multe decît întreaga omenire la un loc. Nu degeaba încă din cele mai vechi timpuri era atît de des folosită în majoritatea ritualurilor religioase. Ceea ce spun acum poate părea de domeniul fantasticului şi nu al filosoficului, dar vreu să fie luată în considerare doar în calitate de simplă aplicație coaxiologică cu privire la faptul unde poate duce o simplă întrebare referitoare la un anumit subiect, care inițial părea o întrebare puerilă. Elementul-Domeniu este cel care se reflectă neîncetat într-un alt Element – Domeniu care are față de acesta calitatea de Oglindă. Noi oamenii, ne reflectăm la Elementul-Domeniu care este planeta noastră, deci mediul nostru înconjurător.La ce ne raportăm noi în decursul vieții? La Moarte! Cum? Prin raportarea a tot ceea ce ştim, vom şti sau am ştiut la Neant. Atenție! La Neantul a cărui structură nu o Cunoaştem, fiindcă nimeni nu poate şti ce este în cadrul Neantului, dar al cărui sistem îl Cunoaştem, fiindcă

fiecare Cunoaştem că acela este Neant! Pentru Cunoaştere Neantul poate fi privit şi în calitate de Necunoaştere. Fiecare Cunoaştem că aceea este Necunoaştere. Doar că totul se opreşte cam la acest nivel. Ştim „ceva” despre Neantul Necunoscut, total, adică Necunoscut atît ca structură dar mai ales ca sistem? Nu! Acela este Aneantul. Aneantul este un Neant al Neantului, la care chiar şi Neantul se poate raporta şi-l „vede” ca fiind Neant. Aneantul, raportat la Cunoaştere ar fi Necunoaşterea Necunoaşterii care prin accepțiune generalizată de negare a negației ar trebui să devină tot Cunoaştere dar nu este deloc astfel în cazul de față, întrucît aici nu mai operăm cu elemenetele logicii bazate pe Iluzia Vieții, ci în primul rînd pe elementele coaxiologiei bazate pe opuşi. Cel de-al treilea opus nu va fi niciodată echivalent cu primul, decît dacă între aceştia doi au loc o infinitate de alți opuşi, iar la nivelul Aneantului, nici nu poate fi vorba. Referitor la Aneantizare acest termen, are două înțelesuri. Primul ar fi acela de opus al Neantului iar cel de-al doilea de stare de „după” Viață şi de „dinainte” de Viață. De ce s-a ajuns în această situație? Răspunsul este simplu şi anume prin Moarte Omul „vede” Neant, fiindcă nu Cunoaşte Moartea decît văzută prin prisma Vieții. Omul nu ştie ce se află dincolo de „Zidul Morții” cel care desparte adevărata Moarte de Viață. Pentru Om,” dincolo” este sinonim cu Neantul. Prin urmare „dincolo” este Neantul dar care şi el trebuie să posede un opus al său şi acela este Aneantul. Omul nu poate concepe o „Lume” în Neant, precum nu poate concepe ce înseamnă să-ți pierzi definitiv acest „vis” care se numeşte propria sa Viață, fiindcă dacă ar accepta această pierdere nu ar mai găsi nici un sens al Vieții. Prin urmare, Omul crede într-o Lume de Dincolo pentru că crede în el, în sensul propriei sale existențe. Dar Lumea de Dincolo îi este reliefată ca fiind Neant şi din această cauză Omul va trebui să umple Neantul cu „ceva”, şi-l va umple

cu modelele lumii lui, pe care o va considera ca fiind Lumea de Apoi.

70

Acest lucru este puțin probabil ca Lumea de Apoi să arate ca şi acest „vis” al Vieții, întrucît este o lume a Neantului, a „ceva” diferit față de ceea ce Cunoaşte Omul aici. Omul Cunoaşte Neantul dar doar ca sistem fără să ştie ce anume conține. Şi Neantul are un opus în Aneant iar Aneantul înt-o altă stare care va fi diferită de el şi tot aşa la infinit. Prin urmare Aneantul este doar o stare opusă Neantului dar care nu se află la frontiera dintre Viață şi Neant ci în cealaltă parte, adică dintre Neant şi Aneant. Poate fi Aneantul o stare din care să provină Omul înainte de naştere sau să ajungă după deces? Da! Şi susțin aceasta cu toată tăria, întrucît Aneantul la fel ca şi Neantul sau Viața sînt sisteme, unul față de celălalt, sau Elemente-Domeniu care pot avea atît calitatea de Oglindă unul față de altul dar mai pot avea şi calitatea de a se reflecta într-o asemenea Oglindă. Atunci înseamnă că reacționează între ele iar alături de acestea mai intervin în ecuație şi o altă infinitate de opuşi asemănători lor. Astfel Sinele Omului poate trece din reflectarea sa într-un Element Domeniu care este Viața, (Planeta Terra) în alt Element Domeniu care este Neantul sau în altul care este Aneantul, etc. Acest proces de reflectare a Sinelui se produce probabil în funcție de o anumită Kharmă pe care asemeni unui Limbaj celest o imprimă în propria sa carte de vizită Şinele, şi anume un alt fel de cod genetic care să fie valabil pentru lumile Neantului, Aneantului sau altele, şi nu pentru cele ale acestui vis pe care-l considerăm Viață şi care aparține tipologiei de Universuri spațio-temporale. În schimb spațialitatea şi temporalitatea nu sunt două dimensiuni în sine ci sînt două moduri prin care se reflectă Cunoaşterea la

nivelul Coeficientului Logic 2. La un alt nivel de Coeficient Logic vor apare noi dimensiuni. Deci, Aneantul este un opus al Neantului, un fel de Neant al Neantului pentru noi, care devine Necunoscutul total, Neantul putând fi cel puțin identificat ca fiind lipsa unor calități, față de Aneantul care nici măcar în această calitate de lipsă nu poate fi identificat. Acest lucru dovedeşte cu prisosință faptul că la un Coeficient Logic mai mare decît al Omului cu două nivele, Omul nu mai poate avea nici cel puțin capacitatea de a-l determina ca fiind o lipsă din „ceva” ca la Neant, tocmai fiindcă nu poate şti dacă această lipsă nu este tocmai inversul ei, adică surplusul. Omul în schimb poate proveni din Aneant dinainte de a se naşte dacă Sinele său are o Amprentă Karmică (vezi Coaxialismul), prin care devine compatibil cu această lume a Vieții noastre de acum, în cazul că vine dintr-o reflectare a Conştientizării Sinelui său în Aneant, că i-a fost Oglindă, în cazul în care ar fi întrunit această probabilitate, sau poate să plece în lumile Aneantului dacă Amprenta Karmică a Sinelui său este compatibilă cu lumile acestei stări. Conştiința Pură Universală este definită de către mine ca fiind totalitatea Limbajului Pur Universal care în urma reflectării dintre şi între Cuvintele acestuia determină noi şi noi înțelesuri ale acestora care se definesc la rîndul lor prin noi Cuvinte de sine stătătoare, întregind astfel Limbajul Pur Universal. În cadrul acestui limbaj Nu poate fi vorba de o Conştiință Pură Universală în sensul prin care noi oamenii definim şi delimităm conştiința, ca fiind totalitatea formelor afective, cognitive şi volitive caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale, întrucît alături de aceste forme, care sunt specifice ființei umane, mai sunt o infinitate de astfel de forme, unde fiecare la rîndul ei este întregită de un Cuvînt pe care-l reprezintă, făcînd parte din Limbajul Pur Universal. Toate acestea nu se supun nici unei logici sau forme analoage vreunei logici, întrucît atît Logica cît şi tot

ce ar putea însemna infinitatea sa de opuşi se găsesc doar în cadrul unui singur Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existența. Iar toți ceilalți opuşi ai Logicii, sau, cum ar fi unicul posibil reperat de noi, în orb, Antilogica, devin posesori în cadrul lor ai infinităților de Coeficienți din fiecăruia în parte.

71

Astfel toți aceşti opuşi reprezintă Nivelele de Conştientizare, treaptă superioară a Coeficienților Logici cu care operăm noi, respectiv Coeficientul Logic 2. Conştiința Pură Universală este o Conştiință care printre multe altele are şi calitatea de reflectare a Cuvintelor între ele. Cunoaşterea privită din perspectiva Conştiinței Pure Universale, nu este un panaceu structuralizat pe înțelesuri sau nonînțelesuri, pe simțire sau opuşi ai acesteia şi nici pe alte arii pe care noi le-am putea atribui verbului „a şti”, ci pe cu totul alte criterii, în nici un caz cum ar fi cele atributive sau paleative ale vreunui interes, care naşte suspiciuni, dar şi dezinteres. La acest nivel nu putem vorbi nici de Neant sau Aneant precum nici de infinitatea lor de opuşi aflați toți în cadrul Existenței, unde întreaga Existență devină o simplă şoaptă din acest Limbaj Pur Universal Infinit. Prin urmare Conştiința Pură Universală este Starea de Concepțiune, pe care o poate atinge doar Cuvîntul Pur Universal. Această Stare de Concepțiune nu are nimic în comun cu Demiurgitatea sau cu alte reprezentări pe care le-am întîlnit pînă în prezent. Este un termen total nou, care nu a mai fost folosit sub această titulatură, întrucît defineşte indefinitul Pur şi Neatins, nepîngărit de nici un gînd sau vreo altă caracteristică a acestuia, de nici o Cunoaştere sau opus infinit al acesteia. În Starea de Concepțiune nu mai ajunge nici un opus infinit al Cunoaşterii, precum nici Cunoaşterea în sine, fiind înlocuită cu Şinele fiecărui

Cuvînt în parte, al fiecărei Personalizări a Persoanei, care se Oglindesc una într-alta dar nu pentru a se Cunoaşte, chiar dacă din punctul de vedere al ființei umane sensul suprem este Cunoaşterea. Starea de Concepțiune este definiția Conştiinței Pure a Gîndului Pur a Factorului Creator şi Unic Întîmplător. Este adevărata față a ceea ce am putea noi defini Cunoaşterea, dar care alături de această față mai are inclus în ea o infinitate de opuți ai acestei fețe, care la rîndul lor au alte infinități de opuşi ai lor, depărtîndu-se în infinitate total de Cunoaştere şi de opuşii săi, uitându-i pentru totdeauna fiindcă fiecare sînt acolo nefiind! Sau nu sunt acolo fiind. Este una din propozițiile care ar putea oarecum foarte vag defini această Stare de Concepțiune. De ce nu de Demiurgitate, fiindcă este tot o Stare de Concepțiune, deci creatoare a Factorului Nostru Creator, care se află în vîrful piramidei acestei Conştiințe Pure Universale. Cu toate că am invocat nu odată caracteristica demiurgică sau creatoare a Factorului Creator, acest „Creator" nu înseamnă „Creator sau Demiurgic" în înțelesul cuvîntului omenesc, prin care a fi creator înseamnă a „realiza" ceva nou, a-ți aduce un anumit aport la un lucru sau fenomen, etc. Toate aceste privite prin sită Conştiinței Pure Universale definită prin Starea de Concepțiune, vedem că însumează cu totul alte şi alte caracteristici şi nu de Creator în sensul cunoscut de Om. Aici caracteristica creatoare nu vine ca o consecință a unui nou aport adus acestor Universuri sau Lumi ale Existenței de exemplu, întrucît toate acestea nu sunt nici noi dar nici vechi decît în funcție de timp sau spațiu. Cuvintele nu sunt nici venite sau aduse şi nici spuse de „cineva" diferit de Factorul Primordial, pentru ca toate sunt şi au fost spuse într-un singur Cuvînt al Factorului Primordial," EU" care deține întreaga infinitate de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal al întregii infinități de Factori Creatori printre care unul din această infinitate este tocmai Factorul Nostru

Creator şi Unic Întîmplător. Totul şi Toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt, sînt Cuvinte. Factorii Creatori, Persoana cu Personalizările Factorului Nostru Creator, absolut Totul sînt Cuvinte! Sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, Instinctul, Adevărul Absolut," EUL" Factorului Primordial care este acelaşi lucru cu Limbajul Pur Universal. Totul nu a fost clădit de nimeni niciodată, ci este atemporal, dar mai ales un Tot Matriceal al Instinctului, posedat de Scopul Matricei.

72

Totul este un Scop! Celelalte Matrici poate că nu folosesc un Limbaj Pur Universal, ci alte forme opuse sau nu acestuia, pe care le denumesc impropriu, Forme de Expresie Matriceale. De aceea Creația în realitate are cu totul altă conotație față de ceea ce înțelegem noi oamenii prin creație. Ea nu este un aport şi nici o schimbare sau transformare, decît pentru lumea noastră, în care Sinele nostru se Oglindeşte pentru a primi acest mod de a repera mediul său chiar lumea în sine ei, deci Oglinda. De aceea atunci cînd am dat definițiile principalelor caractersitici fundamentale ale Omului am folosit termenul de Demiurgitate şi nu de Creație, întrucît pe cel de Creație l-am folosit într-un scop mult mai profund acela atribuit Factorilor Creatori. Faptul că Factorii Creatori sînt cei care determină la rîndul lor Conştiința Pură Universală, vorbind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepțiune este cît se poate de adevărat. Abia acum putem să ne facem o imagine mai amplă față de ceea ce înseamnă MĂREȚIA a tot ceea ce ne înconjoară. Dacă ne gîndim doar la faptul că alături de Factorul Primordial mai sunt o infinitate de Factori Creatori, unde fiecare în parte foloseşte un Limbaj Pur Universal constituit dintr-o infinitate de Cuvinte, unde fiecare în parte este precum Existența în cazul nostru,

putem să realizăm cam ce sîntem noi acest firişor de praf în marea infinitate de infinități universală. Această terminologie de „infinitate de infinități” este încă un atribut al Stării de Concepțiune, întrucît prin definiția mea asupra infinitului, acesta este reprezentat printr-o infinitate de elemente care se reflectă în ele într-o infinitate de moduri şi astfel caracteristica infinitului este Oglinda. Prin Oglindă infinitul este prezent în tot şi în toate de la cele mai mici şi neînsemnate nivele pe care le consideră Omul pînă la cele mai superioare. Repet, tocmai datorită infinitului, nu există inferior sau superior decît în capul ființei umane. Absolut totul, de la cel mai neînsemnat fir de praf pînă la cel mai măreț Univers, sînt egale. Atunci înseamnă că şi noi Oamenii nu sîntem chiar firicelul neînsemnat de praf de dinainte. Bineînțeles doar că am folosit acea remarcă pentru a putea înțelege mai bine, prin ceea ce înțelegem noi prin Cunoaştere cam ceea ce ne înconjoară. Infinitul este Oglinda, şi scriam în Coaxialismul despre Oglinda semantică a Infintului şi despre Cunoaştere care ar fi sensul Totului. Cum poate fi Cunoaşterea sensul Totului cînd ea mai are o infinitate de opuşi? Atunci înseamnă că şi cealaltă infinitate de opuşi este sensul Totului! Dacă este aşa, atunci înseamnă că şi toate celelalte infinități de opuşi ai acelor opuşi devin sensul Totului! Atunci înseamnă că Starea de Concepțiune este sensul Totului al infinitului prin care acesta se regăseşte sub formă de Oglindă în tot şi în Toate. Omul vede Starea de Concepțiune ca fiind un atribut al Cunoaşterii sale, nefiind capabil să gîndească mai departe. Cu toate acestea Conştiința Omului se datorează în mare parte Necunoaşterii (afectivul şi volitivul) şi Cunoaşterii (cognitivul). Ei bine, Starea de Concepțiune se reflectă prin infinitele sale în Om prin Conştientizarea sa pe care nu o Cunoaşte, respectiv prin iubire şi voință. Este adevărat că fiecare Om va zîmbi atunci cînd îl vei întreba ce anume este iubirea sau voința dar dacă l-ai pune să descrie în

esența lor aceste fenomene cu siguranță că ar da tot felul de explicații dintre cele mai savante dar toate poziționate în jurul subiectului, prin raportarea Omului la ce anume simte fără a putea să spună ce anume este iubirea sau voința prin ceea ce NU simte! Faptul că Omul posedă în cadrul Conştientizării sale aceste douî elemente se datorează Stării de Concepțiune cea care este responsabilă prin infinitele sale de fiecare Oglindă în parte, în ea, în care se oglindesc toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

73

Iubirea şi Voința sînt două Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, altele decît Existența, care prin intermediul Stării de Concepțiune se reflectă în cadrul acesteia fiind Oglindite tocmai în Conştientizarea Sinelui uman. Aceste cuvinte pot fi ale unor Personalizări care să aparțină Persoanei factorului Nostru Creator, sau pot fi Cuvinte din Limbajul Pur Universal ale altor Factori Creatori, preluate de Starea de Concepțiune. Nimeni nu poate şti de unde anume provin, tot ce pot să spun este că ele se află reflectate în Conştientizarea Omului, fiind bineînțeles distorsionate de către Elementul-Oglindă în care se Oglindeşte Omul, care este lumea noastră. Revenind la Aneant şi Neant, Omul nu are decît caractersitica fundamentală de Neantizare şi nicidecum pe aceea de Aneantizare întrucît nici nu ar avea cum anume să o dobîndească. Aneantizarea survine doar uneori ca un substitut al inconştientiului uman, atunci cînd acesta se raportează la Necunoaşterea care nici măcar nu poate fi Cunoascută ca aparținînd unui anumit plan existențial. Într-un cuvînt la Necunoaşterea totală, atît ca sistem cît şi în calitate de structură. Aneantizarea intervine cu adevărat doar în timpul naşterii sau al decesului, cînd devine o caracteristică fundamentală, după care se pierde în timpul

derulării Vieții din plină Moarte a Omului. Acest lucru se întîmpla datorită faptului că atît la naştere cît şi la deces, Sinele Omului se raportează nu numai la Neant sau la ceea ce ar pute simboliza Necunoaşterea despre care ştie că există, ci se raportează şi la Aneant sau Necunoaşterea despre care nu ştie că există. Acest lucru devine atît posibil cît şi necesar dat fiind faptul că Sinele în acel moment îşi caută un echilibru din interiorul căruia să poată găsi sursele unei noi Conştientizări sau prelungirea vechii Conştientizări în noile condiții apărute, precum doreşte aflarea unei noi Oglinzi (Lumi) compatibile, sau în caz contrar, revenirea la cea veche. Acest lucru face neapărat Anenatizarea necesară. Ce este de fapt momentul crucial al naşterii sau al decesului? Cum survine iadul sau paradisul unei noi lumi? Azi noapte am avut un vis ciudat în tipul somnului. Se făcea că mă aflam într-un tren supraaglomerat, care mergea lin şi în viteză pe o cîmpie verde, dar de un verde crud primăvăratic. Deodată am intrat într-un oraş pe care-l admiram într-un mod deosebit datorită clădirilor sale cochete de un lux orbitor. Odată ajunşi într-o stație, trenul se opri. Era o stație asemănătoare stațiilor aeriene de metrou, care nu semăna cu o gară clasică. În acea stație în contrast cu clădirile minunate se aflau cîțiva cerşetori dezbrăcați care mureau de foame şi dîrdîiau de frigul care muşca nemilos din oameni. Unii cerşetori erau şi handicapați, cu membre întoarse sau unul dintre ei chiar avea capul mutilat în aşa hal încît părea o tavă diformă de os şi carne, decît un cap omenesc. Dîrdîiau cumplit sărmanii şi nimeni nu le dădea nici o mina de ajutor.Pe moment mi-am spus în sinea mea că trebuie să fi săvîrşit mari păcate aceşti cerşetori mutilați dacă se chinuie aici, în acest minunat oraş într-un astfel de hal. Dacă aş fi murit în acel moment cînd îmi spuneam toate acelea aş fi rămas cu imaginea eternizată a cerşetorilor mutilați cumplit dar şi a oraşului acela, imagine pe care în visul vieții nu am

văzut-o niciodată în starea de veghe. Aceea ar fi devenit lumea mea, dar şi lumea în care mă năşteam, poate pentru o nouă Viață sau poate doar pentru aceea frîntură de clipă pe care aveam să o eternizez prin moarte născîndu-mă în ea. Este doar o posibilitate, precum o altă posibilitate este să ai ultima imagine a lumii în care ai trăit starea de veghe.

74

Şi într-un caz dar şi în celălalt intervine Aneantizarea, prin raportarea Sinelui Omului prin propriul său subconştient la Necunoaşterea necunoscută care nu o poate face în stare de veghe. Chiar şi atunci cînd trecerea nu se face printr-un vis din timpul somnului ci prin visul stării de veghe care este Iluzia Vieții, odată intrat Sinele Omului în faza de dinaintea Morții, acesta îşi pierde treptat legătura cu Oglinda care-i dădea visul de Cunoaştere al stării de veghe, intră în faza premergătoare Morții cînd Viața lui trece pe un plan subconştient, unde intervine în mod direct Aneantul, ca fiind Cunoaşterea Necunoscută. Moartea sau naşterea survine în momentul cînd subconştientul este transferat în totalitate Aneantului sau Necunoaşterii Necunoscute. Acel moment coincide cu Evenimentul Morții sau Naşterii, Eveniment cînd Şinele, în calitate de Element-Domeniu îşi regăseşte propria sa raportare la Necunoaşterea Necunoscută şi îşi întrerupe total reflectarea în Oglinda de pînă atunci, lumea noastră în cazul morții sau posibil tot această sau o altă lume în cazul naşterii. Momentul cînd se produce Evenimentul Aneantizării sau raportarea la Necunoaşterea Necunoscută a Sinelui Omului se întrerupe reflectarea conştientizării acestuia în Oglinda planetei care este această lume, şi îşi caută un Echilibru în noi posibile reflectări. Aceasta este Moartea şi Naşterea. Întrebarea este dacă lumea (ultimele imagini sau ultima imagine) văzută de Sinele Omului

atunci cînd se produce Evenimentul Morții şi implicit al naşterii într-o altă lume, devine o imagine a noii lumi, acea eternizare a ultimei imagini, indiferent că este a unui vis din timpul somnului sau al visului Iluziei Vieții din starea de veghe? Devine eternizată şi astfel prin ea se realizază naşterea într-o nouă lume? Lumea acelei imagini? Adineaori am spus că este posibil sau nu dar ce este sigur, este faptul că Moartea indiferent cum ar fi privită este o nouă naştere într-o lume care va rezulta prin reflectarea Conştientizării Sinelui Omului în Oglinda unei noi lumi, redîndu-i acestuia o nouă posibilă Cunoaştere sau de ce nu, chiar unul dintre opuşii acesteia pe care noi în această lume nici măcar nu putem să ni-i imaginăm. Atunci ce este momentul acela eternizat al ultimei imagini? Chiar dacă în lumea noastră poate ține o fracțiune de clipă, prin eternizarea momentului sau Evenimentului respectiv, această fracțiune de clipă poate dura o nouă Viață, interval în care se produce noua reflectare a Conştientizării Sinelui într-o nouă Oglindă, adică într-un alt Element-Domeniu decît lumea noastră față de care Şinele Omului îşi poate afla calitatea de Element-Doemeniu care să-şi reflecte Conştientizarea iar celălalt poate avea calitatea de Oglindă față de acesta. Cu toate acestea, chiar dacă înțeleg mai multe, oare ştiu mai multe? Cine sînt eu, tu, noi, voi? Ce este de fapt conştiința Omului? Să fie doar Conştientizarea sa alături de Cunoaştere? Adică pentru Om, absolut nimic? De ce nimic? Fiindcă Omul nu-şi cunoaşte propria sa Conştientizare precum nu-şi Cunoaşte nici Cunoaşterea. Tot ce ştie Omul este Iluzia Vieții sale şi atît. De fapt nu ştie nimic. Degeaba se mîndreşte cu toate cele şapte minuni. Chiar dacă acestea ar fi un miliard de minuni ale lumii, Omul tot nimic nu ar Cunoaşte, iar dacă la absurd, ar ajunge să cunoască măcar un singur Eveniment din infinitatea de alte şi alte Evenimente, Omul, tot nu ar reuşi să se Cunoască pe sine. Cunoaşterea de sine este cel mai

greu fapt împlinit, fiindcă dacă le vei şti pe toate dar nu te vei Cunoaşte pe tine, tot nimic nu ai Cunoaşte! De ce? Toate acestea se datorează Limbajului Pur Universal, față de care Omul nu reprezintă nici măcar un scîncet.

75

Ce este Omul? Un fenomen. De ce? Fiindcă reprezintă un Eveniment. Care? Acela de a fi un Element-Domeniu. Pentru ce? Pentru a se reflecta într-o Oglindă a Cunoaşterii. De ce? Ca să Cunoască. Pe cine? Conştientizarea sa. De ce? Pentru că este Iubire şi Voință? A cui? A nimănui. De ce? Fiindcă Omul nu se Cunoaşte pe sine. Pornind de la faptul că Omul nu se Cunoaşte pe sine va trebui să aflăm mai întîi de ce? Ajungem iar la început cînd am afirmat că Omul este un Fenomen. Ce este un Fenomen în accepțiunea mea Coaxiologică? Un Fenomen poate fi definit ca un Eveniment al unui Element-Domeniu, care îşi reflectă Conştientizarea în Oglinda Cunoaşterii, tocmai pentru a o Cunoaşte. Cunoaşterea nu are nici o legătură în Fenomenologia Coaxiologică cu organele de simț, care nu sunt nimic altceva decît nişte produse ale Iluziei Vieții prin care aceasta încearcă să denatureze adevărata Cunoaştere, chiar dacă şi Cunoaşterea la urma ei, denaturează conținutul Conştientizării. Cum poate fi Omul UN Eveniment cînd el produce o multitudine de Evenimente pe parcursul existenței sale? Omul este un Eveniment mai înainte de toate prin existența sa, indiferent dacă aceasta este de o sută de ani sau de o lună. Nu contează dimensiunea temporară şi nici cea spațială. Evenimentul în sine este independent de timp şi spațiu, pentru că orice Eveniment se produce prin pură reflectare a unui Element-Domeniu în Oglinda Cunoaşterii care este tot un ElementDomeniu ce are această caracteristică pentru celălalt Element-Domeniu care se poate reflecta în el.

Astfel Cunoaşterea nu este dependentă de dimensiuni, cu atît mai puțin de spațio-temporalitate, fiind rezultatul reflectării într-o Oglindă, pe cînd toate dimensiunile la rîndul lor sînt dependente de Cunoaştere fiindcă aceasta le poate crea prin diferite accesorii, unul dintre acestea fiind Iluzia Vieții. Dacă visul vieții noastre s-ar schimba automat spațiul şi timpul ar avea cu totul alte dimensiuni sau conotații şi chiar mai mutl decît atît, ar dispărea cu desăvîrşire. Prin urmare orice Eveniment este o frîntură de vis rupt din distorsionarea Conştientizării unui Element-Domeniu, unde aceasta s-a reflectat într-o Oglindă a Cunoaşterii care poate fi orice alt Element-Domeniu, şi care îi redă primului Element-Domeniu, Conştientizarea mult distorsionată dar sub formă de Cunoaştere. Acest traseu poartă numele de Eveniment. Omul în sine, este un astfel de traseu, deci un Eveniment. Orice Eveniment este şi un Fenomen. Diferența dintre Eveniment şi Fenomen constă în faptul că Evenimentul îşi întrerupe aşa zisa existență odată terminat traseul, Conştientizare-Oglindă-Cunoaştere, pe cînd Fenomenul nu, deoarece poate urmări în continuare succesiunea evenimențială, sau ceea ce a determinat Evenimentul inițial astfel încît întreaga succesiune să devină un Fenomen cu anumite caracteristici şi proprietăți, Fenomen care tocmai prin caracteristicile şi proprietățile sale va determina un nou Eveniment. Astfel Evenimentul determină Fenomenul iar Fenomenul la rîndul lui determină Evenimentul. Orice Eveniment este şi un Fenomen în schimb nu orice Fenomen poate să fie şi un Eveniment decît în cazurile cînd i s-a terminat succesiunea evenimențială, iar aceasta a primit deja anumite caracteristici ale sale devenind un tot unitar deci un nou Eveniment. În toată această perioadă de tranziție, de succesiune evenimențială, de la un Eveniment inițial la cel final, chiar dacă Evenimentul inițial s-a săvîrşit, ceea ce a rămas în urma sa este Fenomenul care-i menține importanța

sa în succesiunea evenimențială, Fenomen căruia i se datorează caracteristicile acestei succesiuni, şi care în cele din urmă determină Evenimentul final că o sumă a tuturor succesiunilor evenimențiale existente pînă la acel moment final. Astfel Evenimentul începe prin Fenomen se termină în Fenomen şi reîncepe prin Fenomen. Fenomenul este cel în care se realizează succesiunea evenimențială, de la Evenimentul inițial şi totodată Fenomenul determină ca fiind un Eveniment distinct întreaga succesiune Evenimențială. Omul este o succesiune evenimențială din cadrul unui Fenomen care determină Evenimentul Omului pe care acesta îl conştientizează cu: A fi! Acesta este Omul, un Eveniment al unui Fenomen, un scîncet în corul infinit al lumilor. Care este Fenomenul care-l desparte pe Om de Sinele său? Fiindcă după cum am spus adineaori un Fenomen este şi o succesiune evenimențială totodată, deci Fenomenul care străjuieşte Omul se întinde poate mult dincolo de propria sa Viață luată ca un întreg, în calitate de UN Eveniment, care la rîndul ei (Viața) în această calitate de Eveniment, intervine la perpetuarea unui anumit fenomen care prin natura sa poate întregi mai multe Vieți sau chiar mai multe Evenimente care nici măcar să nu reprezinte în unanimitate Vieți. În cazul de față aş dori să „cobor” la un alt nivel fenomenologic şi anume la Fenomenul care a fost părtaş la Naşterea Omului şi totodată la Moartea sa, determinînd prin natura sa un Eveniment din întreaga sa Viață, Eveniment care va influența în continuare fenomenul respectiv pe care-l putem numi ca fiind fenomen de proximitate al Sinelui.De ce? Întrucît datorită lui s-a produs atît Naşterea cît şi Moartea. Datorită lui aceste două limite extreme a Vieții s-au transformat dintr-o succesiune evenimențială într-un singur Eveniment care la rîndul său va influența în continuare fenomenul, devenind şi acel Eveniment al Vieții Omului format din succesiunea evenimențială a acestuia, un simplu Eveniment, parte dintr-

o altă şi altă succesiune evenimențială, care se va perpetua astfel la nesfîrşit. Acest mod de determinare a Fenomenului prin subordonări de noi şi noi succesiuni evenimențiale, unde fiecare astfel de succesiune evenimențială devine tot prin Fenomen un simplu Eveniment dintr-o altă şi altă succesiune evenimențială care şi ea va deveni tot un Eveniment din cadrul altei succesiuni evenimențiale, întregind din ce în ce mai mult Fenomenul respectiv ceea ce înseamnă că Evenimentul prin natura sa este Finit iar Fenomenul Infinit. Fenomenul este cel ce determină Evenimentul iar Evenimentul Fenomenul. Astfel Infinitul determină Finitul iar Finitul Infinitul prin succesiunea Eveniment-Fenomen-Eveniment. Cu toate acestea Fenomenul este cel care va determina noul Eveniment ce va avea în structura sa o succesiune mai mare de „foste”, Evenimente. Am folosit această determinare temporară în ghilimele, întrucît nu am cum altfel să explic atît timp cît orice Om gîndeşte în acest corset al timpului, iar limbajul acestuia este încorsetat în consecință de timp. Fiind şi eu Om, nu am o altă soluție de a face demonstrația mea mai plauzibilă decît astfel. În acele „foste” Evenimente, s-a aflat şi Fenomenul, avînd în structura sa succesiunile evenimențiale ale acelor foste Evenimente.

76

Prin urmare la prima vedere ar părea că succesiunile evenimențiale ale Evenimentelor ar fi cele care întregeşte caracteristicile Fenomenului. Dacă este aşa atunci înseamnă că orice Fenomen este de fapt o succesiune evenimențială care-i dă caracterul întregindu-l, ceea ce ar reduce Fenomenul la Evenimente. Folosesc pluralul întrucît succesiunea evenimențială prevede un anumit număr de Evenimente. Astfel mai mult Evenimente definesc un Fenomen iar un Eveniment este doar un Fenomen abia când

întreaga succesiune de Evenimente trece în subordonarea unui singur Eveniment, sau pentru a fi mai explicit, întreaga succesiune de Evenimente, prin caracteristicile lor luat ca întreg definesc un nou Eveniment, ce în acel moment echivalează cu Fenomenul, chiar prin caracteristicile sale, doar că tocmai aceste caracteristici îl vor determina să se subordoneze unei noi succesiuni determinînd un alt şi alt Eveniment, cu noi şi noi caracteristici care-i vor fi impregnate Fenomenului ca atare, pînă cînd Fenomenul va determina un nou Eveniment. Acest tip de determinism se potriveşte de minune aplicațiilor filosofice în care intervine temporalitatea, ca dimensiune ce propulsează astfel Evenimentul inclus în Fenomen şi Fenomenul devenit un nou Eveniment într-o determinare vectorială temporară, prin „fost" şi „viitor". Ce se petrece oare acolo unde aceste două," fost" şi „viitor" nu se mai întîlnesc, unde în locul lor se află alte şi alte reflectări ale Conştientizărilor în Oglinda Cunoaşterii? Dar acolo unde nici măcar nu mai este valabilă Cunoaşterea ci alte şi alte opusuri ale acesteia la infinit? Cum mai poate fi explicată această „înglobare" Fenomen-Eveniment şi iarăşi aşa la nesfîrşit? În cadrul acelui nivel nu mai este necesară dimensionarea temporară sau poate să nu fie necesară nici o altă dimensionare posibilă fiindcă acolo (vezi Coaxialismul), intervine, Oglinda Semantică a Infinitului cu Evenimentul său Primordial, cu „lipsa" de care vorbeam în acea carte. Reflectările în acea Oglindă care este aievea şi nicăieri totodată, care se află de la cel mai infim fir de praf pînă la cele mai mărețe sisteme pe care ni le putem imagina, se fac datorită Periodicului şi Asemanticului, prin citez din Coaxialismul:" În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parțialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită lipsei Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît şi prin Lipsa acestuia, datorat lipsei Înțelesului care devine Înțeles tocmai prin

această lipsă.”, închei citatul. Ce altceva poate fi Evenimentul şi Fenomenul decît o lispă a Înțelesului care devine înțeles tocmai prin acea lipsă? Tot din Coaxialismul citez:” Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul şi Semanticul toate la rîndul lor înveşmîntate în haina periodicului care se repetă şi apare iarăşi şi iarăşi determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit. Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică şi Înțelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor. Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale; Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtaşe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost şi el la rîndul său înveşmîntat cu mantaua Succesiunii. Mare atenție, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de față nu înseamnă sub nici o formă temporalitate şi nici ierarhizare.” Astfel Fenomenul şi Evenimentul sînt reflectări la care participă implicit Oglinda Semantică a Infinitului, Periodicul şi Asemanticul. Odată ce sînt reflectări, înseamnă că orice Eveniment şi Fenomen este în primul rînd din punctul nostru de vedere Cunoaştere, dar tot atît de bine poate să fie unul din infinitatea de opusuri ale cunoaşterii şi bineînțeles întreaga infinitate de opusuri. Astfel Nu logica este instrumentul Limbajului Pur Universal, ci Evenimentul şi Fenomenul, care nu se supun nici unei Logici, fiindcă ele nu reprezintă doar Cunoaşterea ci întreaga infinitate de opuşi ai acesteia.

77

Prin urmare întreaga Fenomenologie cunoscută în prezent ar trebui schimbată din temelii şi structuralizată

după modelul canoanelor coaxiologice, care trimite Logica la locul potrivit.

Mai mult decît atît, cum putem vorbi de o Logică în sine atît timp cît trăim visul Iluziei Vieții şi habar n-avem nici măcar ceea ce ne înconjoară cu adevărat iar atunci cînd se întîmpla inefabilul punem vina pe tot felul de vini fictive, inclusiv pe noroc sau nenoroc, dar niciodată pe orbirea noastră? Fiindcă am adus vorba de noroc, acesta alături de Întîmplare există astfel doar în Logica Iluziei Vieții noastre, întrucît Totul este predestinat prin Lipsa Asemanticului din Semantic şi crearea eternă a Periodicului, elemente care şi ele devin multiplicate la infinit prin opuşii săi conform Coaxiologiei. Atunci, dacă nu ştim nici măcar Cunoaşterea ce este, cine sîntem noi cu Logica noastră, care ne credem mari logicieni? Nimeni! Ce sînt marii filosofi şi logicieni ai secolelor? Simpli creatori de peisaje artistice, nimic mai mult. Chiar dacă am afirmat cîndva că sensul Totului stă în Cunoaştere am făcut-o pentru că noi nu Cunoaştem nici un opus al ei, dar în această carte afirm că sensul Totului constă în Cunoaştere şi în infinitatea de opuşi ai săi, iar conform Coaxiologiei, aceşti opuşi devin identici cu Cunoaşterea la infinit, deci Cunoaşterea e în toți opuşii care la rîndul lor se află în Cunoaştere! A afirma că Sensul Totului stă în Cunoaştere e acelaşi lucru cu a spune că mai stă şi în infinitatea sa de opuşi! * Orice am face cineva a botezat filosofia ca fiind „dragoste de înțelepciune”. Aşa a şi fost uneori, dacă nu ar fi intervenit „cenzura” persoanelor „importante” din acest domeniu, care de-a lungul secolelor şi-au spus cuvîntul asemeni unui şef de stat dictator care prin idioțenia lui se consideră cel mai mare şi mai frumos. Puțini au fost cei care în loc să parvină lingînd puternicii domeniului au avut tăria de caracter să-şi spună propria lor părere, să iasă din canoanele create intenționat pentru a preamări nişte impostori sau pentru a aduce un interes asupra unor națiuni.

Filosofia a devenit de-a lungul secolelor politică, canoane dar mai ales dogmă. A devenit atît de poluată încît nici un filosof nu poate gîndi liber decît dacă intră într-un anumit „curent” creat de mai nu ştiu care şcoală care nu numai că nu a spus nimic dar care cere taxă de intrare în filosofie prin simplul fapt că se vrea amintită şi mai ales adulată, astfel filosofia altora care ar avea ceva de spus, nu are nici o noimă.De ce? De ce cei mulți nu-şi pot spune niciodată cuvîntul îndeajuns de tare pentru a fi auzit de puternicii zilei? Intervine Mizeria Umană, un capitol distinct al filosofiei Iubirii, pe care am să o promovez. Filosofia a devenit o politică puturoasă, prin care marile puteri îşi pun reprezentanții lor în „gîndire” iar ceilalți trebuie să aştepte.De ce? Fiindcă doar cei tari „gîndesc”. Mai este filosofia dragostea de înțelepciune în care credeau unii sentimentali cîndva? Nu! Filosofia prezentului este dragostea de ură, de putere, de prostie şi de înapoiere mintală a unora în detrimentul celor mulți. Filosofia a devenit un fel de saltea pentru cei care au puterea şi hotărăsc inclusiv înțelepciunea. O femeie uşoară. Cine are puterea? Banul! Filosofia actuală este ban, funcții şi putere! Cu toate acestea m-am hotărît să devin liber în gîndire, să iubesc cu adevărat înțelepciunea şi nu foloasele ei, care ar putea să o țină ascunsă. Am înțeles că cel mai important lucru din toată înțelepciunea popoarelor, din toată istoria noastră este IUBIREA!

78

În Iubire şi Voință stă întreaga înțelepciune şi mai mult decît atît, întreaga noastră filosofie sau dragoste de înțelepciune. Sensul înțelepciunii Omului constă în a Iubi! Dragostea de înțelepciune este Iubire! Filosofia este Iubire! Nimic mai mult. În acest Sens constă şi Voința fiindcă atunci cînd Iubeşti te supui unei anumite Voințe. Oricît de

mult ne-am dori să devenim nişte scorţoşi ai puterii, nu realizăm că aceşti indivizi sînt unii dintre cei mai nenorociți fiindcă se îndepărtează de sine tocmai pentru că în prostia lor nu înțeleg ce este Iubirea. Cel mai mare monument al Omenirii nu este mai nu ştiu eu care altă minune a lumii decît Taj Mahal, acest monument al iubirii. Credeți în el pentru a crede în voi. Aveți nevoie de el. Fiecare în parte aveți nevoie de un Taj Mahal fiindcă voi sunteți un Taj Mahal, existența voastră şi toate gîndurile voastre. Totul ce face parte din Voi se datorează Conştientizării, adică Iubirii şi Voinței. Sunteți Iubire şi Voință, nimic altceva. Nu vă îndepărtați de Iubire fiindcă vă îndepărtați de Voi. Viitoarea mea carte se va numi: Iubire! În loc de încheiere aştern aceste versuri venite de undeva din Neant sau Aneant sau cine ştie, poate de la Străinul din Mine cu care dialoghez acum: -Pentru ce este lăsat Omul în acest „Nicăieri” de aici? - Pentru a căuta. - Ce anume? - Moartea. - Dar ea este aici, în Om şi în afara lui, este lumea lui. - Tocmai de aceea. - O va găsi vreodată? - Nu! - De ce? - Fiindcă atunci ar muri, şi n-ar mai avea cine să o găsească. Astfel Omul trăieşe în Moarte visul Vieții. - Dar iubirea Străine din Mine cine este? - Dar tu cine eşti Străine de Mine, de mă întrebi? - Eu sunt o întrebare. - A cui? - A morții din mine care eşti tu. - Eu? Eu sunt doar Eu, şi atît, nu sunt Moarte. - Şi Eu sunt Eu, nu sunt Moarte, dar mă îndrept spre ea. - Amîndoi ne îndreptăm spre Moarte, Străine din Mine. - Aşa e Străine din Mine. - Ciudat ne cheamă pe amîndoi la fel. - Nu. - De ce? - Eu trebuie să fiu Viață iar tu Moarte. - De ce? - Din teamă de Moarte, din teamă de Viață. Din teamă de Mine din teamă de Tine. - Viața cui? - A unuia din noi. - Care Moare?

- Nu... care Murim! - Încotro? - Nicăieri!

TERMINAT LA 7 07 2007

SORIN CERIN – MOARTE, NEANT,ANEANT
VIAȚĂ
ŞI BILDERBERG GROUP